

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΑΡ. 1
332

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

PAR LA FEMME
ÉLÉGANTE
MAISON

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^Α
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

TOUJOURS
CHOISI

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΡΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ-ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΣΙΕ, ΜΑΛ-
ΛΟΜΕΤΑΞΑ

Και ό,τι νέον και μωδέρνο παράγεται
από την Έλληνικήν Βιομηχανίαν, λαν-
σάρεται κατά πρώτον εις την αποθήκην
των Έλληνικών Μεταξωτών.

Έργο 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

Κάθε κορφή Ευρία δεν πρέπει να βια-
σθή να ράψη τα φορέματά της. "Ας επι-
σκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς δι-
πλωματούχου μεδίστας

ΛΑΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

Θα εὕρῃ ἐκεῖ τα τελευταία μοντέλλα
τῆς χειμερινῆς σαῖζον με χάρι. Παριζιάνι-
κο γούστο και τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δὲνται παραγγελίαι και ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρο.

ΣΤΗΘΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΛΟΥΚΑΣ ΜΟΥΖΑΣ

Γιατρός Παθολόγος

Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Λο-
νδίνης, τῆς ἐσωτερικῆς βοηθός
Νεοσχευεῖο Πανεπιστημίου Λο-
νδίνης. Δέχεται Λέκτα 7 (πάροδος
Βουλῆς) 10-12 π. μ. και 4-7 π.
μ. Τηλέφ. 23078.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Απαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε
αὐγίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ
προσώπου. Καθαροῖσι τὸ δέρμα. Ἐξολε-
φρεῖ τὰς κνίδας. Προφυλάσσει τὸ πρό-
σωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς.

Διὰ περισσότερας πληροφορίας, ἀπο-
σταλθεῖς εἰς τὸ Φαρμακεῖον α. Νικητοῦ
Λαοαγάλης, Ὀμόνοια.

Πλούσια συλλογὴ διαφόρων λου-
ριῶν ὀρελογίων.
Έργαστάσιον καὶ Κατάστημα
Π. ΤΣΟΠΑΝΑΚΟΣ
Βουκουρεστίου καὶ Σταδίου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Άριστερά: Ἡ χαριτωμένη βεντέττα τοῦ κινηματογράφου Λωρεόλα Λή σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ρόλους τῆς. Ἐπάνω
δεξιὰ: Ἡ πιὸ θαυμαστὴς μπαλαρίνα τοῦ Χόλλυγουντ. Κάτω δεξιὰ: Ἡ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ
Τζέαν Μπόντελ σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς τελευταίας τῆς ταινίας.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΚΟΥΚΛΕΣ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πώς η κούκλες έπαφαν να είναι της μόδας. Η σύγχρονη κούκλες. Η κούκλες των αρχαίων Έλλήνων. Η πολυτελέστατες κούκλες των μικρών Ινδών. Τα κοσμήματά τους και τα διαμαντικά τους. Η λατρεία των κούκλων στην Ιαπωνία. Από τι κρίνεται η ευγένεια μιας Ιαπωνικής οικογένειας. Η φάβινες κούκλες του Μεξικού. Κούκλες ιστορικές. Μία θαυμασία συλλογή από κούκλες της βασιλείας "Ολγας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μεξικανική κούκλα.

άγαλματάκια, όπως μπορούμε να υποθέσουμε βλέποντας τις αρχαίες Ταναγραές, αλλά πραγματικές κούκλες, με κινητά χέρια και πόδια που μπορούσαν να ντύνονται και να στολίζονται όπως και η σημερινές.

Στους συγχρόνους απολιτισμούς λαούς τις κούκλες τις κάνουν ως επί το πλείστον ξύλινες, τις βάφουν με ζωηρά χρώματα και τις ντύνουν με φορέματα του τόπου τους. Η κούκλες των Ερυθροδέρμων π.χ. παρουσιάζουν μία πιστή αναπαράσταση της παλιάς ένδυμασίας της φυλής αυτής, η οποία κεντρεύει πάλι να εκλείψει από τη γη. Τις ντύνουν με στολές ασημένιων με ψηλά λοφία γύρω-γύρω στο κεφάλι και με φορέα δασυκόρυφη στη μέση, τις ντύνουν με μαντήρες, με τα μαύρα τους φαρμαμένα στον ώμο, τις ντύνουν ακόμα και σαν μωρά, τυλιγμένα στη φασκιά και τοποθετημένα μέσα στην ιδιόρρυθμη ινδιάνικη εφαντάσια.

Πολύ περιποιημένες, και μάλιστα πολυτελείς, μπορεί κανείς να τις εινε ή κούκλες της "Ασίας". Η κούκλες της Μαδούρας και του Μαδούρας φανερόνουν πόσο μεγάλη εινε η φτώχεια των διαμαντιών στις "Ινδίες". Η ινδική κούκλες δεν φορούν μονάχα κολλή στο λαιμό τους και βραχιόλια στα χέρια και στα πόδια. Κοσμούν ακόμα κι από δυο-τρία οσουλάρια καλσέ κάθε τους από και στη μέση τους επίσης, στο δε κεφάλι έχουν ολόκληρη περικεφαλαία από χάνδρες. Για τις κούκλες όμως των παιδιών των μαχαράγιαδων και των άλλων Ινδών ηγεμόνων, τα πετράδια που στολίζουν τα φορέματα και τα μαλλιά τους εινε αληθινά πολυτίμια λίθια.

Πολλές από τις πολύτιμες αυτές κούκλες εινε τοποθετημένες πάνω σε έλεφαντες, άλλες ξαπλωμένες μέσα σε μεγαλοπρεπέστατα φορεία, άλλες σε άμαξια και μάλιστα δίνουν μία εικόνα της πλούσιας ζωής που περνούν οι Ινδοί μεγιστάνες.

Αιγώτερο πλουσιοντυμένες εινε η περσικές κούκλες. Γίνονται κι αυτές από πανί και ντύνονται με κάθε λογής φορέματα και αναλόγως του προσώπου που θέλουν να παραστήσουν. Δεν έχουν όμως εξοβατικά κοσμήματα στο λαιμό τους, ούτε μεταξωτά φορέματα. Στην Περσία, καθώς φαίνεται, ο κόσμος δεν εινε τόσο πλούσιος.

Μάλλον άτεχνες πρέπει να θεωρηθούν ή κινεζικές κούκλες, αν και θα έπρεπε να περιμένη κανείς το αντίθετο. Εινε ντυμένες με μεγάλη προσοχή και καλλιτεχνικό γούστο, αλλά κατασκευάζονται από πανί ή χαρτί ή ξύλο. Αντιθέτως, σωστά αξιοσημείωτα εινε ή ιαπωνικές κούκλες. Με τα όμορφα κεφαλάκια τους καμωμένα από πορσελάνη, με το πλούσιο και κομψό ντύσιμό τους, ή κούκλες αυτές δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτε από τις σημερινές τις δικές μας.

"Αλλοστε, ή κούκλες στην Ιαπωνία δεν εινε μονάχα παιδικά παιχνίδια, τα οποία κάθε κοριτσάκι μπορεί να καταστρέψει ή να σπάσει. Η μικρές Ιαπωνικές τρέφουν πραγματική λατρεία για τις κούκλες τους. Στην Ιαπωνία υπάρχει και ιδιαίτερη Θεός των κούκλων και ιδιαίτερη γιορτή για τις κούκλες.

Η γιορτή αυτή ονομάζεται Χιναματσουρί. Την ημέρα εκείνη ή κούκλες κόβονται σε τοποθετούνται πάνω σε μία έταξερ, στολισμένη με λουλούδια και πολύχρωμα φανάρια. Τα Ιαπωνοέξοιλα λοιπόν πηγαίνουν έμπροσθεν στην έταξερ αυτή και προσκυνούν τις κούκλες τους και τους κάνουν μάλιστα και δώρα, διάφορα γλυκά ή κομψοτεχνικά κοσμήματα.

Αλλοίμονο σε μία μικρή Ιαπωνοέξοιλα, αν σπάσει την κούκλα της! Θεωρείται ως ένοχος μεγάλου εγκλήματος και οι γονείς της κάνουν βύστερα του κόσμου τις προσευχές και τα μάγια, για να ξεφορτίσουν τη γυναικούλα. "Ετσι ή γυναικούλες δεν χαλούν εύκολα. Μεταβιβάζονται από μητέρα σε παιδί και από πατέρα σε έγγονο και όσο περισσότερες κούκλες έχει ένα κοριτσάκι, τόσο πιο παλιά και αξιοσημείωτη θεωρείται ή οικογένειά του!

Πολύ περίεργες εινε ή κούκλες των παιδιών του Μεξικού, ή οποίες κατασκευάζονται από ψάδι πλεχτή! Τόσο ή κούκλα, όσο και τα ρούχα της και το καπέλλο της, εινε καμωμένα αποκλειστικώς από ψάδι! Η έργασία εινε βέβαια καλλιτεχνικότητα και πολυποικιλία, αλλά μπορεί κανείς να γοητωθεί από το πλούσιο χρώμα των κούκλες αυτές που, όσο καλλιτεχνικά κι αν εινε καμωμένες, δεν μπορούν να δώσουν την εντύπωση της ζωής.

Περσική κούκλα.

Μολαταύτα, ή μεξικανικές κούκλες δεν εινε ή πιο άρτυτες. Αντιθέτως, πραγματικά τέρατα εινε ή κούκλες της "Αφρικής". Έτσι, ή κούκλες του Σουδάν αποτελούνται από ένα κεφαλάκι μονάχα καλλημένο πάνω σ' ένα καλαμάκι. Κομψός, χέρια και πόδια συμπληρώνονται με τη φαντασία! Το μόνο αληθινό σ' αυτές τις κούκλες εινε τα μαλλιά. Σ' αυτά οι Ιθαγενείς... κουκλοπαίχτηναι έξαντλούν όλο τους το γούστο. "Όχι μόνο κάνουν τα μαλλιά από αληθινές ανθρώπινες τρίχες, αλλά και απομιμούνται στην έντέλεια τα πολυκόμικα χνείσματα των γυναικών του Σουδάν, ή οποίες, ως γνωστόν, χνείνεται μονάχα κάθε μήνα και πασπαλίζουν τις μεγαλοπρεπέστατες κομμώσεις τους με άφθονο ξύγκι... για να ή μάλλασουν ή δοντούλασόν!

Τό άλλο άκρον απ' αυτές τις κούκλες εινε ή κούκλες της Κομόρες. Εκεί απαγορεύεται από τη μουσουλμανική θρησκεία ή απεικόνιση της ανθρωπίνης μορφής. Η κούκλες λοιπόν έχουν σώμα, χέρια, πόδια, αλλά... δεν έχουν κεφάλι. Κατά πόσο μπορούν να παίξουν ή μικρές Κομορανές με τέτοιες κούκλες, εινε σ' αλήθεια άπορία αξίων!

Από τις ευρωπαϊκές κούκλες υπάρχουν πολλές παιδαριότητες που έχουν μεγάλη ιστορική και καλλιτεχνική αξία. Μία σπανία συλλογή από τέτοιες κούκλες βρίσκεται στο μέγαρο του Γερμανού βαρώνου φιν Κέντσινγκεν. "Ανάμεσα στις άλλες, υπάρχουν και μερικές Ιταλικές κούκλες του δεκάτου γένου αιώνος, ή οποίες αναπαριστούν ακριβέστατα και καλλιτεχνικότητα τις ένδυμασίες όλων των επόχων της Ιταλίας, κατά το χίλια έπτακόσια.

Μεγάλη ιστορική αξία έχουν επίσης και ή ελληνικές κούκλες της βασιλείας

Τουρκική κούκλα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΙ ΕΙΝΑΝ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

Κατά το Γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870, μετά την πολιορκία και την κατάληψη του Στρασβούργου από τους Γερμανούς, ή μεγάλη δούκισσα της Βάδης, αδελφή του Γουλιέλμου II έπληξε να επισκεφθή τα στρατιωτικά νοσοκομεία της πόλεως αυτής που ήταν γεμάτα από Γάλλους τραυματίες.

Οι Γάλλοι όμως, μόλις αντίκρυσαν την αδελφή του Αυτοκράτορος των έχθρων τους, γόρισαν τα κεφάλια τους από το άλλο μέρος των κρεββατιών, δείχνοντας έτσι τη δυσφορία τους.

Η μεγάλη δούκισσα κατάλαβε τη δυσάρεστιά τους, αλλά, χωρίς να παραβη καθόλου, είπε με σταθερή φωνή:

—Θα ήθελα να βοηθήσω όλους εσάς που έπεσατε θύματα του υπερτάτου καθήκοντός σας προς την πατρίδα!

Τότε μερικοί τραυματίες αναστήκωσαν στα κρεβάτια τους και της υπάκουσαν ζωηρά:

—Δεν θέλουμε τη βοήθειά σας. Δεν μας χρειάζεται καθόλου.

Μπροστά στην αντίδραση αυτή, ή πριγκίπισσα έτοιμάστηκε να φύγει, λέγοντας συγχρόνως:

—Υπάρχει πώς τα αισθήματα των Γάλλων ήταν πιο ευγενικά.

Ένας τραυματίας τότε της έφώναξε από το κρεβάτι του:

—Είχαμε ευγενικά αισθήματα. Υψηλότερη μου, αλλά... μας τα έβουρνατε!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Για να κάνετε αδιάφορο ένα ύφασμα, δεν έχετε παρά να το βουτήξετε σ' ένα δοχείο με έξ οκάνες νερό, στο οποίο θάχετε διαλυθεί προηγουμένως 50 δράμια έλαιου μολύβδου. "Αφού διαπιστωθεί καλά το ύφασμα, το θάψετε, και χωρίς να το στίψετε, το αφήνετε να στεγνώσει μόνο του.

Της "Ολγας. "Όταν ή "Ολγα ήθελε για πρώτη φορά στην Αθήνα ναόνηρη, έστειλε σε κάθε ελληνική έπαρχία από ένα ξενάγο κούκλες, με την έντολή να τις ντύσουν με την εθνική ένδυμασία του τόπου. "Όλες ή κούκλες έπεστροφόσαν ντυμένες θαυμάσια, και σήμερα αποτελούν ένα πολύτιμο ιστορικό κοσμήμα, γιατί πολλές από τις ένδυμασίες τους έπαφαν πάλι να φοριούνται. Η κούκλες αυτές σήμερα φυλάγονται στο Λύκειο των Έλληνίδων.

Ακόμη πιο πολύτιμη, σωστό κεμήλιο, μπορεί να θεωρηθή μία ρωσική κούκλα. Παριστάνει μία Ρωσίδα ντυμένη, πλουσιώτατα ντυμένη με μεταξωτά χρυσόκεντρα, ή οποία κρατάει στην αγκαλιά της ένα έπαιος πολυτελέστατο ντυμένο κοριτσάκι. Η κούκλα αυτή ανήκε στη μικρότερη κόρη του τελευταίου Τσάρου της Ρωσίας και ήταν το μόνο παιχνίδι που οι επαναστάται Μπολσεβίκοι έπέτρεψαν να πάρη μαζί της ή μικρή τσαροπούλα στη φυλακή της.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα τρομερό σπέρ των Ινδών. Αγώνες μεταξύ ελεφάντων. Πώς παίζουν οι μικροί Ισπανοί... ταυρομαχίες. Η σανίδα με τα κέρατα. Τα πηρούνια και ή ιστορία τους. Η περίεργη επιθυμία ενός μελλοθανάτου καταδίκου. Πώς δέλησε να εκδινηθή την πεθερά του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η πιο περίεργες μονομαχίες εινε ασφαλώς αυτές που γίνονται στα ινδικά ιπποδρόμια μεταξύ ελεφάντων, γυνωκαμένων για το τρομερό αυτό σπέρ.

Έπαιος στους αντιπάλους ελεφάντες κίβονται οι Ιθαγενείς όδηγοί των, οι οποίοι, αφού όδηγήσουν και τοποθετήσουν τον ένα απέναντι στον άλλον, λύνουν τις αλυσίδες των προσδεσμένων τους και τους αφήνουν ελεύθερους.

Με ώριμες συνθηματικές κραυγές κατόπιν, δίνουν το σύνθημα της ενάρξεως της μονομαχίας.

Τότε οι δύο παχύδερμοι αντιπάλοι ρίχνονται ο ένας εναντίον του άλλου με τις προδοτικές ύψωμένες και με τρομερά μουγκρίσματα. "Όταν πλησιάζουν άσχετα, υφώνονται στα πίσω τους πόδια και χτυπιούνται με τις προδοτικές. Παίρνουν φόρα κατόπιν και καθώς πέφτουν ο ένας επάνω στον άλλο, τα κεφάλια τους συγκρούονται με φρεσρό κρότο. Τόση εινε ή δύναμις της συγκρούσεως αυτής, ώστε οι όδηγοί των, αν δεν εινε γαρ δαμένοι στη λουριά που υπάρχουν στο στήθος του ελεφάντου, μπορούν να πιναχτούν στον αέρα.

Τα χτυπήματα αυτά εξακολουθούν μέχρι της όριστικής επικρατήσεως του ενός από τους μονομάχους.

Ζαλισμένος από τα χτυπήματα ο πιο αδύνατος, πέφτει κάτω νικημένος, ενώ ο νικητής υφώνει θριαμβευτικά την προδοτική και περιφέρεται στο στίβο, υπό τις έπευρημαίες των θεατών.

Ένας ξένος που έπεσκέφθη κάποτε την Ισπανία, είπε ότι οι Ισπανοί γενικώς, πάσχουν από κληρονομική ταυρομαχικότητα. "Ιδίως τα μικρά παιδιά, δείχνουν έξαιρετικό έλθο για το έθνικό αυτό σπέρ που τόσο τα ενθουσιάζει. Δεν εινε σπάνιο να δη κανείς, πηγαίνοντας στην Ισπανία, με κοά παιδιά που, αντί να διασκεδάζουν με άλλα παιχνίδια, προτιμούν να έχαικούνται στην ταυρομαχία.

Σε παιχνίδι αυτό, μία σανίδα με δυο κέρατα καρφωμένα στο μπροστικό της μέρος, υποτίθεται ότι εινε ο μανιασμένος ταύρος. Τη σανίδα αυτή λοιπόν την κρατάει σαν άσπιδά ένας μικρός. "Ο αντίπαλός του, ο μικρός

ισπανός ταυρομάχος, μ' ένα κόκκινο πανί στη χέρι, προσπαθεί να έρεθισή τον ταύρο, αποφεύγοντας όμως και τα χτυπήματά του.

Δεν λείπουν έννοείται ο χαζοί, μικροί και μεγάλοι πολλές φορές που παρακολουθών μ' ενδιαφέρον την ταυρομαχία αυτή.

Υπάρχει μία λαϊκή παροιμία ή οποία λέει ότι ο Θεός εύλογησε το χέρι του για τα φρούτα.

Πολλοί κατάδικοι στις τελευταίες τους στιγμές, έχουν περίεργες επιθυμίες και διατυπώνουν πολύ παράξενες επιθυμίες.

Έτσι αναφέρεται ότι ένας μελλοθάνατος στη Λυών της Γαλλίας, έρριπόμενος επί του ικρίωματος, έέφρασε την έξης επιθυμία:

Να φιλήση το δήμιό του στο στόμα, με την παράκληση, το φίλημά του αυτό να το μεταβιβάση στην πεθερά του, ή οποία τον είχε εξωθήσει στα εγκλήματα που τον ώδηγησαν μέχρι του ικρίωματος.

Ορισμένοι, αν ή εκδίκησή του δεν ήταν ανάλογη με τον πάθος του, ήταν όμως αρκετά μακάβρια.

Τό αρχαιότερο γραπτό μνημείο του κόσμου βρίσκεται στο Αρχαιολογικό Μουσείο του Αθηνών. Εινε ένα βαβυλωνικό πήλινο πινακίδιο, πάνω στο οποίο, πριν το ψήσουν, χαραξαν το κείμενο με χαλκήνους εικονικής γραφής.

"Όπως ισχυρίζονται οι αρχαιολόγοι, εινε ένα είδος νομοθετικού διατάγματος που προκηρύσσεται για την άρραπολή της ανήλικων κτημάτων. "Υπολογίζεται ότι έγγραφο πέντε χιλιάδες χρόνια πριν Χριστού, επί της δυναστείας των Ασσορών, της πρώτης δηλαδή δυναστείας της Βαβυλώνας, όπως και ανεκαλύφθη.

"Όταν γίνονταν ή μεγάλες έρευνήσεις κατά τον 16ον αιώνα, ο έρευνήτης είδαν με κατάπληξί τους στάς νήσους Μανήκρας ότι οι Ιθαγενείς είχαν γραφτά μαλλιά, ενώ τα γένεια τους ήταν κοντά και στρουγυλωμένα.

"Όπως απέδειξη κατόπιν, οι έργοι αυτοί είχαν, όπως κι οι πολιτισμένοι λαοί, κουρέια όπου περιποιούνταν με περίεργη φροντίδα τη γενειάδα τους, με τη διαφορά ότι οι κουρέες των άγριων δεν είχαν ούτε γάντια, ούτε ψαλίδια, ούτε ξουράφια, όπως οι συνάδελφοί τους Εύρωπαίοι.

Απλούστατα, έπαιαν τις τρίχες με δυο κοφτερά δάκτυλα και τις κόβανε εύκολωτα και άρκετα κανονικά, διένοντας στα γένεια το σχήμα που προτιμούσε ο πελάτης.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ Α. W. ALLEN

ΜΙΑ ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΚΗ ΜΕΡΑ

Η παραμονή εκείνη της Πρωτοχρονιάς ήταν σίγουρα για το νεαρό δανδή Κλάιβ Τόνδριτς, η πιο γουσουζική της ζωής του...

Εν πρώτοις, έλαβε κάποιο γράμμα «καταπέφνον» από το θείο του, ο οποίος έλειπε από Παρίσι, και μόλις το διάβασε, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Του έγραφε ότι η υποθέσει του θα τον κρατούσαν τις έορτές στο Παρίσι κι' έτσι θ' άφινε μονάχον τον άνεψιό του στο Λονδίνο, τέτοιες χρονιάρες μέρες...

Βέβαιε τι σήμανε αυτό για τον Κλάιβ;... Άπλοστάστα, ότι δεν θα μπορούσε αυτές τις μέρες—τέτοιες μέρες, μάστιχα—να χιώσει τα μακρουλά του δάχτυλα με το άλογο μανικιού τους, στον παραφουσκωμένο πορτομάνο του θείου του, το οποίο ήταν ο μόνος κληρονόμος!...

Έπειτα, πριν συνέλθει άκόμα ο δανής μας, από το πρώτο αυτό χτύπημα, ξεφύτρωσε στη μέση του μίστος με την άνευδοκαλή του. Ένώ δηλαδή ο Κλάιβ ντυμένος αλάτρε-πένγκλ έκοβε άσκοπες βόλτες με το πολυτελέστατο αυτοκίνητό του στο βουλεβάρτα—για να ξεχάσει τη στενοχωρία του από την έπιστολή του θείου του—βρέθηκε ξαφνικά, καθώς έστριβε σε μία γωνιά, μπροστά σε κάποιον χτίστη...

Θα μάς πητε άσφαλώς, διακρίνοντας την άφηγησή μας, ότι δεν γράθηκε κι' ο κόσμος γιατί ο Κλάιβ βρέθηκε μπροστά σ' ένα χτίστη...

Έγινε δίκιο ως εδώ, άγαπητές κι' άγαπητοί μου. Τι θα προσθέσετε όμως, αν σ' ας πούμε, ότι ο χτίστης αυτός κρατούσε μια άνευδοκαλή στο χέρι;... Κι' έτσι περπατούσε άφηρημένος;... Κι' έτσι συνέπειν της άρηγμάδας του ήταν το άξιοθρήνητο γεγονός να υπερθευτή τυχαίως, ή άκοι της άνευδοκαλής του στα τέλεια της φανταχτερός λιμούζινας του Κλάιβ; Κι' έτσι τέλος συνέπειν του υπερθευμάτος αυτού ήταν να σπάσουν παταγωδέστατα τα τέλεια και τα κούσταλλα, και να πληρώσαν, ποιά πω! του κόσμου τα λεπτά ο Κλάιβ για να τ' αντικαταστήσει;...

Βλέπετε λοιπόν; Γι' αυτό άκούετε μας γωούς να μάς διακρίνετε κάθε τόσο, δίγως άφραση κι' αίσια...

Μά σαν να μην έσταναν ή δυο άδύες άνυποδιές, στο φτωχό τον Κλάιβ, παρουσιάστηκε σε λίγο και τρίτη.

Άκούστε λοιπόν: Ο δανής μας, για να ξεχάσει την έπιστολή του θείου του και τα ξεόδα του, για την άντικατάστασι των τέλειών του άντικαταστήτου, πήγε στη Νέκυνση Νέιλτσονστερ, για να νά τ' όξει στο γορδ και να ξεχάσει λίγο...

Το βόσκου όμως... Όλες ή ντά με το νένιγνι, έτυχε νένι αήφ...

Χορεύετε ένα φός μαζί μου, μαμαζέλι...

καζόν κι' ο φτωχός ο Κλάιβ μάταια προσπαθούσε να ξεμοναχίσει καμιά από αυτές για να χορέψι μαζί του...

Αυτό το φός θα το χορέψετε μαζί μου, μαμαζέλι;... Ρωτούσε δειλά κάθε τόσο τις περατικές πεταλιδιές, ενώ στα χείλη, του άνθους το πιο έλκυστικό χαμόγελο της όρηλίου.

Μά δυστυχώς γι' αυτόν, όλες ή πεταλιδιές, σαν να είχαν άκνι; συννομισία εναντίον του του άπαντούσαν στερεότυπα:

—Αυπούμαι πολύ, κύριέ μου...

Αυτό το φός είνε δομένο ο' άλλον...

—Τη άμέσως έπόμεν. μαμαζέλι...

—Κι' αυτό...

—Και το μεθεπόμεν. ταγαζό...

—Κι' αυτό το βόσκου. Και τέλλο...

Και το παραάλλο... Δεν ε'στε καθόλου τυχερός, κύριε... Αυπούμαι, έέρεστε, παραπολύ...

Κι' ο δανής μας, ξαναγορζώντας με άπογοήτευσι στη θέσι του, μουρμούριζε φουρκισμένος:

—Τι γουσουζική μέρα, Θεέ μου, ή σημερινή!... Καλύτερα να μην έτ' μέρωνε!...

Και καθώς μουρμούριζε τα λόγια αυτά έφριγγε συγχρόνως έξεταστικές ατίες στη ντύσιμό του, στη γραβάτα του και στα τριζάτα του σκαρπίνια, και βόσκοντας τα όλα εν τάει—και πάσα πολύ εν τάξει, μάστιχα—άπορούσε ο δυστυχής κι' άναν...

Μα ο Κλάιβ δεν άπελπίστηκε, ή λλά με άδικαισία και άνάδεια άπελπιστο στην δανειστή του, της ξανά...

—Μαζό μου όμως, έλπίζω πού να δεχθώτε... Έ... Τι λέτε μαμαζέλι...

Και δίγως να περιμένη άπάντησή της, έσπελλόμενος άπ' τη σεμνή της...

παρουσιαστικό κι' άπ' τη δειλή της στάσι, διπλόρωσε κοντά της, πέ...

—Πρώτη φορά μου συμβαίνει, δεσποίνις, να παθαίνω τόσες γκάφες στη σειρά. Τέτοιον φαινέται ή μέρα μου... Τέτοια γουσουζία για μένα μέρα, δεν ξαναξήμερωσε ποτέ της...

—Ας πάσι στα κομμάτια...

Η δεσποίνις Μπέλλινγκ έσπασε σε κινούργια γέλια. Κι' ενώ ο Κλάιβ την κυτούσε με άπορία, εκείνη του έειπε συαγηνικά:

—Κι' άλλη γκάφα, κύριέ μου...

Σήμερα με πρωτογνωρίσατε και λέτε πως είνε γουσουζική ήμέρα; Μπαρό...

—Ω, μαμαζέλι... τραβήστε ο Κλάιβ, πού τα είχε πειρά χαμένα.

Παρντόν... Μά συγχωρείτε... Δεν ήθελα να σ' όξω... Μά...

—Άλλως τε δεν είπα και τέτοιο πράγμα... Δεν θυμάμαι να το είπα...

Μιά ματιά της, όλο γλύκα και νάκι κι' ένα χαμόγελο πλατύ, γεμάτο ύποσχέσεις, έσπασαν ζέλη στην άισόχρηστη Κλάιβ, και την άποξέλισαν τελείως...

Το μοιραίο δυστύχημα συνέβη έπειτα από δυο μήνες: Προσκήλσεις, καλεσίματα, δημόσιος, παπας, συμπεθερί, γνωστοί και φίλοι, όλο αυτό το άνεπιθύμητο συνάρι, έβλαυνε τα άνατά τους να ενώσουν, μέσα σε δυο μήνες, άκένωτον Θεού και άνθρώπων» δυο έγγονισσα κι' έλεύθερα πουλιά, και να τα κλείσουν ύστερα στο κλουβί και στα βίτνια του γάμου...

Τό άποτέλεσμα; Έσπασαν υποτίλεις και ποτήρια, χύθηκαν τα κρασιά, λέρωσαν το τραπέζιόμάντιλο και τις σουαλέτες δυο - τριών ήλικιωμένων κυριών, βούξε το σάμπαν άπ' τα διπεραστικά ξεφωνητά τους κι' όλοι τάβλαυνε με τον Κλάιβ, ο οποίος πλήρωσε άρκετές λίρες πρόστιμο, στον έπιβλητικό πόλισμαν του νένιγνι, και άψυχική δόδνη των παθόντων και για άποζημιώσι των φορεμάτων τους πού τα έκανε σε γάλια.

Γουσουζική ήμέρα, άνάθεμά την!...

Έπειτα από αυτό ο Κλάιβ δεν μπορούσε πειρά να μείνει στο νένιγνι. Κατάφερε λοιπόν την νύκτα του και την πήρε μαζί του σε κάποιο ρεστωράν. Εκεί, άποταρηνήμενος κι' οι δυο σε μία ήσυχη γωνιά, κουδινιζάνταν με όλη τους την άνεσι.

—Χορεύετε έξάσι, δεσποίνις... έλεγε ο Κλάιβ.

—Χμμ... Έτσι κι' έτσι... Πάντως χορεύω ύποφερτά.

—Και πώς σ' έλενε, παρακαλώ;... Σε τί άγχαλίσθε;

—Τσίτσα Μπέλλινγκ... Δακτυλογράφος στη φέρμα Μπέννετ...

—Την έχω άκουστά... Παίρνετε καλή μισθό;... Κουράζονται πολύ τα χείρνα δακτυλάκια σας, δεσποίνις;... Ρίστε έλεύθερα ή παντοειμένη;...

Κουσαλλένιο και έγκάρδιο γέλιο φώτιζε το άγνό προσωπάκι της κατέλας, ή οποία υδέντα με άπορία...

—Τί κουτάς έρωτήσεις, Θεέ μου... είπα στο τέλος, μη μπουρώντας πειρά να κρατήση. Δεν βόσκωτε τίποτε άλλο, πού ενδιαφέρον, να με ρωτήσετε επιτέλους;...

Ο Κλάιβ κατσούφιασε στη στιγμή. Έβρισε με άμηχανία το κεφάλι του, στάθηκε λίγη ώρα σκεπτικός, κι' έπειτα έσπασε με παράπονο στη φωνή του:

—Πρώτη φορά μου συμβαίνει, δεσποίνις, να παθαίνω τόσες γκάφες στη σειρά. Τέτοιον φαινέται ή μέρα μου... Τέτοια γουσουζία για μένα μέρα, δεν ξαναξήμερωσε ποτέ της...

—Ας πάσι στα κομμάτια...

Η δεσποίνις Μπέλλινγκ έσπασε σε κινούργια γέλια. Κι' ενώ ο Κλάιβ την κυτούσε με άπορία, εκείνη του έειπε συαγηνικά:

—Κι' άλλη γκάφα, κύριέ μου...

Σήμερα με πρωτογνωρίσατε και λέτε πως είνε γουσουζική ήμέρα; Μπαρό...

—Ω, μαμαζέλι... τραβήστε ο Κλάιβ, πού τα είχε πειρά χαμένα.

Παρντόν... Μά συγχωρείτε... Δεν ήθελα να σ' όξω... Μά...

—Άλλως τε δεν είπα και τέτοιο πράγμα... Δεν θυμάμαι να το είπα...

Μιά ματιά της, όλο γλύκα και νάκι κι' ένα χαμόγελο πλατύ, γεμάτο ύποσχέσεις, έσπασαν ζέλη στην άισόχρηστη Κλάιβ, και την άποξέλισαν τελείως...

Το μοιραίο δυστύχημα συνέβη έπειτα από δυο μήνες: Προσκήλσεις, καλεσίματα, δημόσιος, παπας, συμπεθερί, γνωστοί και φίλοι, όλο αυτό το άνεπιθύμητο συνάρι, έβλαυνε τα άνατά τους να ενώσουν, μέσα σε δυο μήνες, άκένωτον Θεού και άνθρώπων» δυο έγγονισσα κι' έλεύθερα πουλιά, και να τα κλείσουν ύστερα στο κλουβί και στα βίτνια του γάμου...

Τό άποτέλεσμα; Έσπασαν υποτίλεις και ποτήρια, χύθηκαν τα κρασιά, λέρωσαν το τραπέζιόμάντιλο και τις σουαλέτες δυο - τριών ήλικιωμένων κυριών, βούξε το σάμπαν άπ' τα διπεραστικά ξεφωνητά τους κι' όλοι τάβλαυνε με τον Κλάιβ, ο οποίος πλήρωσε άρκετές λίρες πρόστιμο, στον έπιβλητικό πόλισμαν του νένιγνι, και άψυχική δόδνη των παθόντων και για άποζημιώσι των φορεμάτων τους πού τα έκανε σε γάλια.

Γουσουζική ήμέρα, άνάθεμά την!...

Έπειτα από αυτό ο Κλάιβ δεν μπορούσε πειρά να μείνει στο νένιγνι. Κατάφερε λοιπόν την νύκτα του και την πήρε μαζί του σε κάποιο ρεστωράν. Εκεί, άποταρηνήμενος κι' οι δυο σε μία ήσυχη γωνιά, κουδινιζάνταν με όλη τους την άνεσι.

—Χορεύετε έξάσι, δεσποίνις... έλεγε ο Κλάιβ.

—Χμμ... Έτσι κι' έτσι... Πάντως χορεύω ύποφερτά.

—Και πώς σ' έλενε, παρακαλώ;... Σε τί άγχαλίσθε;

—Τσίτσα Μπέλλινγκ... Δακτυλογράφος στη φέρμα Μπέννετ...

—Την έχω άκουστά... Παίρνετε καλή μισθό;... Κουράζονται πολύ τα χείρνα δακτυλάκια σας, δεσποίνις;... Ρίστε έλεύθερα ή παντοειμένη;...

Κουσαλλένιο και έγκάρδιο γέλιο φώτιζε το άγνό προσωπάκι της κατέλας, ή οποία υδέντα με άπορία...

—Τί κουτάς έρωτήσεις, Θεέ μου... είπα στο τέλος, μη μπουρώντας πειρά να κρατήση. Δεν βόσκωτε τίποτε άλλο, πού ενδιαφέρον, να με ρωτήσετε επιτέλους;...

Ο Κλάιβ κατσούφιασε στη στιγμή. Έβρισε με άμηχανία το κεφάλι του, στάθηκε λίγη ώρα σκεπτικός, κι' έπειτα έσπασε με παράπονο στη φωνή του:

—Πρώτη φορά μου συμβαίνει, δεσποίνις, να παθαίνω τόσες γκάφες στη σειρά. Τέτοιον φαινέται ή μέρα μου... Τέτοια γουσουζία για μένα μέρα, δεν ξαναξήμερωσε ποτέ της...

—Ας πάσι στα κομμάτια...

Η δεσποίνις Μπέλλινγκ έσπασε σε κινούργια γέλια. Κι' ενώ ο Κλάιβ την κυτούσε με άπορία, εκείνη του έειπε συαγηνικά:

—Κι' άλλη γκάφα, κύριέ μου...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΩΡΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟΥ

(Πώς το επενέθησαν οι Αιγύπτιοι κατά το 1832)

ΠΕΚΟΜΑΝΤΕ

σε μίαν έποχην επετειών.

Όχι μόνον γεννήσεων ή θανάτων μεγαλών ανωρών, αλά και επετειών διαφόρων μεγαλών γεγονότων.

Πριν από πεντε χρόνια ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από τέσσερα χρόνια ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από τρεις χρόνια ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από δύο χρόνια ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από ένα χρόνο ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

Πριν από έξι μήνες ο κόσμος ολοκληρώσε έορτασών την 100ετηρίδα από το θάνατο του Μπετόθεν.

ρώπη.

Για τη Γαλλία, το σιγαρέτο καθιερώθηκε από το βασιλέα Λουδοβίκο Φίλιππο. Ίσως τι έγραφε το σχετικό Βασιλικό Διάταγμα της 22 Οκτωβρίου 1843:

«Η διεύθυνση του καπνού εξουσιοδοτείται να κατασκευάζει εις τα βασιλικά εργοστάσια δύο είδη σιγαρέτων εκ ξένων καπνών. Το εν είδος θα είνε σιγαρέττα περιτυλιγμένη με άπλουδ σιγαρόχαρτον και το έτερον, σιγαρέττα έχοντα επί πλέον καδόνιον έπιστόμιον...»

Τι ήτο αυτό το καδόνιον έπιστόμιον; Μυστήριο... Ο σημερινός άρχιμικρ νικος του γαλλικού μονοπωλίου των καπνών, κ. Κουρτέ δεν έχει κατωθώσει άκόμη να το διαλευκάνη.

Την έποχή εκείνη τα σιγαρέττα

κτιχώς αύξήσεως του καπνίσματος

είνε πιο βαρύ. Η σύγχρονη ζωή το προκαλεί: οι άνθρωποι δεν έχουν πώ-

ρα τον καιρό να καπνίζουν πέρα ή πόρο, πού χρειάζονται νοηλεία και μακαριότητα. Και άπόδειξις είνε ότι το εμπόριον των καπνών και των πό-

ρων σιγά - σιγά πέφτει, ενώ το εμπόριον των σιγαρέτων άγώνεται. Το σιγαρέτο δε χρειάζεται προσοχή και νοηλεία: κολλά στα χείλη και μέ-

νει εκεί, ως ύτου να καή.

Το σιγαρέτο έχει, άλλάξει ως τώρα πολλές μορφές, ακολουθώντας τη

μόδα και την ιδιοτροπία του ανθρώπου, πού άγαπά την ποικιλία. Ως το 1910, το σιγαρέτο κατασκευάζονταν—στη Γαλλία, τοίλμαστον—σε χει-

ροκίνητα μηχανήματα. Τώρα ύπάρχουν πέλματα καπνοκοπτήρια, όπου τα σιγαρέττα κατασκευάζονται, κατά

έκατομύρια.

Κατά το 1870, το σιγαρέτο ήταν κλειστό από το ένα στο στόμα, κατό-

πιν ύμως άνοίξε πάλι.

Αυτή είνε, με τη μεγαλύτερη συντομία, ή ιστορία του σιγαρέτου

...

Μπορείς να μαντέψεις τί σου φερα για δ
κουκλίτσα μου;

187, 070000222, 000 110000, 000

...

ΑΣΤΥΝΟΜ ΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

TOY MAUR CE LEBLAN

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΝ 'Αρσέν Λουπέν, ρώτησε ο Γκανιμάς.

— Ναι, απάντησε ο Χόλμς.

— Άν τον κρατάτε όπως τον κρατούσατε και πρό δλίγου, αφήστε με να ξανακοιμηθώ.

— Όσο πιο γρήγορα.

Πήγαν ως την όδω Μανίλ κι' από εκεί στο σπίτι του αστυνομικού κ. Ντεκσάντρο. Έπειτα, συνοδεύμενοι από έναν αστυνομικό, ξαναγύρισαν στην όδω Σαλγκρέν.

— Τι νέα; ρώτησε ο Χόλμς τους δυο αστυνομικούς που είχε αφήσει σκοπούς εκεί.

— Τίποτες...

Η μέρα είχε αρχίσει να χαράζει πια. Άφου έλαβαν όλα τα μέτρα τους, ο αστυνομικός διευθύνθηκε μαζί με τους άνδρες του προς την πόρτα και χτύπησε δυνατά το κουδούνι. Τρομαγμένη απ' αυτή την επιδρομή, τρέμοντας όλη, η θυρωρός άνοιξε και όταν την ρώτησαν ποιοι κατοικούσαν στο κάτω πάτωμα, απάντησε πως ήταν ξενόκτιστο.

— Πώς!... Δεν υπάρχουν ένοικιοι σ'αί! φώναξε ο Γκανιμάς.

— Όχι!... Το έχουν μόνο προσωρινώς οι κ. κ. Λεφόν που κατοικούν στο επάνω πάτωμα!... Το επίπλωσαν για να δεχτούν κάποιους συγγενείς τους που τους περιμέναν από την εξοχή!...

— Έγαν κύριο και μία κυρία;

— Μάλιστα.

— Κ' οι ξένοι αυτοί ήρθαν χτες το βράδυ μαζί τους; Έ; ξαναρώτησε ο Γκανιμάς.

— Ίσως!... Πάντως δεν ξέρω!... Μου φαίνεται όμως ότι μάλλον δεν ήρθαν, γιατί έχω άκμα το κλειδί!... Δεν μου το ζήτησε κανείς!...

Ο αστυνομικός άρπάξε το κλειδί και έτρεξε κι' άνοιξε μία πόρτα που βρισκόταν στην άλλη άκρη τού διαδρόμου.

Το ισόγειο δεν είχε παρά δυο μόνο δωμάτια, τα οποία ήταν εντελώς άδεια.

— Αδύνατον! φώναξε ο Χόλμς. Τους είδα να μπαίνουν μέσα εκείνην κι' αυτόν!...

— Τους είδατε!... Δεν αναβόλλω γι' αυτό!... Μά δεν βρίσκονται πια εδώ!...

— Άς ανέβουμε στο πρώτο πάτωμα!... Ίσως βρίσκονται εκεί!...

— Ίδωμεν! φώναξε τότε ο κ. Λεφόν γυρίζοντας το κεφάλι του πίσω. Ο κ. Γκανιμάς ήρθε να μäs έπισκεφθή!...

— Έν' άλλο άτομο παρουσιάστηκε χτες, τού οποίου η όσα διπλώματα την εγγραφή του Γκανιμάς.

— Α!... φίλοι, φίλοι μου!... φώναξε ο αστυνομικός επιθεωρητής. Τι πάγαν να πάθετε; Εύτυχώς ο γέρο Γκανιμάς άρρωστίει!...

Και, γυρίζοντας προς τον Σέρλοκ Χόλμς έκανε τις συστάσεις:

— Ο κ. Βίκτωρ Λεφόν, ένας από τους καλύτερους επιθεωρητές της Ασφαλείας... Ο κ. Εδμόνδος Λεφόν, ανώτατος υπάλληλος στην ανθρωπομετρική υπηρεσία!...

ΕΠΙΣΤΟΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

Ο Σέρλοκ Χόλμς δεν κουνήθηκε καθόλου. Δεν μπορούσε άλλωστε να κατηγορήσει τους δυο αυτούς ανθρώπους ως συνενόχους τού Λουπέν. Έφόσον δεν είχε αποδείξει, κανείς δεν θά τον πίστευε.

Με τις γροθιές του σφιγμένες δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο παρά πως να μην προδώσει μπροστά στο Γκανιμάς.

μαρ τη λύσσα του. Χαιρέτησε λοιπόν με αξιοπρέπεια τους δυο αδελφούς Λεφόν, που η πολιτεία τους θεωρούσε ως στηρίγματα της κοινωνίας και άποσύρθηκε.

Στόν αντίθλαμο έσκυψε μπρός σε μία πόρτα γκαζλή απ' την οποία έμπαιναν στο υπόγειο και πήρε μια μικρή κόκκινη πολύτιμη πέτρα.

— Όταν δέ σε λίγο βρέθηκε έξω, διάβασε στο κάτω μέρος της εξώπορτας:

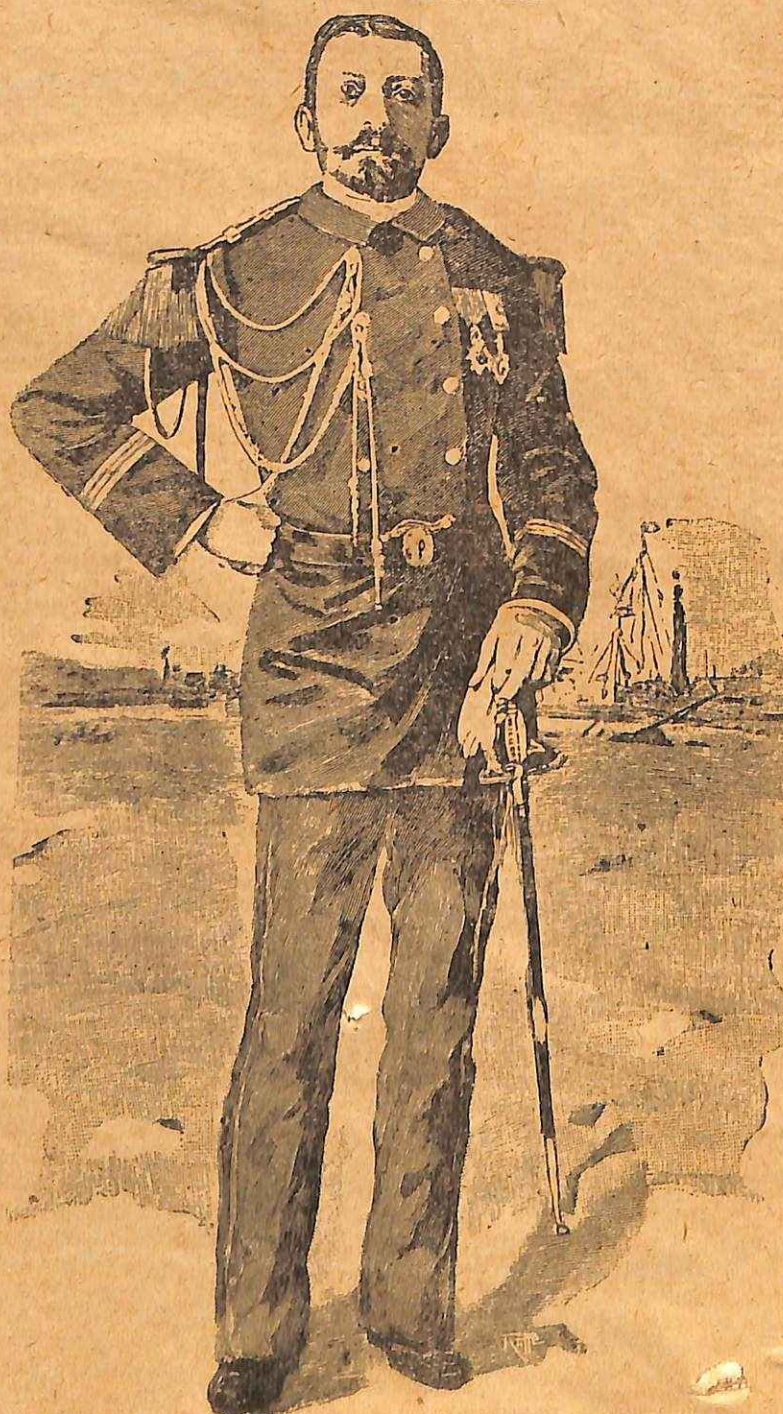
«ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΝΤΕΣΤΝΑΤ, αρχιτέκτων, 1877».

Η ίδια επιγραφή ήταν και στην πόρτα τού διπλανού σπιτιού.

— Πάντα η διπλή έξοδος! σκέφτηκε ο Σέρλοκ Χόλμς. Τά δυο αυτά σπίτια επικοινωνούν. Πώς δεν το είχα σκεφθεί;

Και, φωνάζοντας τους δυο αστυ-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Πιέρ Λοτι

φύλακας που είχε βάσει σκοπούς στο δρόμο κατά τη διάρκεια της απουσίας του, τους ρώτησε, δείχνοντάς τους την πόρτα τού γειτονικού σπιτιού!...

— Δυο πρόσωπα βγήκαν απ' την πόρτα αυτή κατά τη διάρκεια της απουσίας μου!... Δεν είν' έτσι!...

— Ναι, ένας κύριος και μία κυρία.

Τότε ο Χόλμς, και επηρεάσμενος από τον Γκανιμάς, τον έπηρε απ' το μπράτσο και, τραβώντας τον μαζύ του, τού είπε:

— Κύριε Γκανιμάς, γελάσατε πολύ για να μ' εκδικηθήτε επειδή σ'ε ανησυχούσα λίγο!...

— Ω! έκανε ο αστυνομικός επιθεωρητής. Σας θεσπώνω πως δεν μνησικαλώ καθόλου έναντιόν σας!...

— Ναι!... Αλλά θά γελάσω εγώ τελευταίος, γιατί σε λίγο θά τελειώσει η ιστορία αυτή!... Βρισκόμαστε σήμερα στην έβδομη μέρα!... Είναι ανάγκη να βρισκόμαι σε τρεις ημέρες στο Λονδίνο!...

— Ω! Ω!...

— Θα είμαι, κύριε, και σας παρακαλώ να περιμένετε ίτοιμος τη νύχτα της Τρίτης προς την Τετάρτη.

— Για καμμιά αποστολή σαν την αποφινί; ρώτησε ο Γκανιμάς ειρωνικά.

— Ναι, κύριε, σαν την αποφινί.

— Και πως θά τελειώσει;

— Με την σύλληψη τού 'Αρσέν Λουπέν.

— Νομίζετε;

— Σας τ' όρκίζομαι στην τιμή μου, κύριε!...

Ο Χόλμς χαιρέτησε και πήγε κι' αναπαύτηκε λίγο στο πιο κοντινό ξενοδοχείο!... Έπειτα, έχοντας έμπιστοσύνη στον εαυτό του, γύρισε στην όδω Σαλγκρέν, γλίστρησε δυο λουδοβίκεια στο χέρι της θυρωρός, βασιώθηκε ότι οι αδελφοί Λεφόν είχαν φύγει, έμαθε ότι το σπίτι άντ'ε σε κάποιον κύριο Βερμίνγκα και, έφωδισαυμένος μ' ένα κερδί, κατέβηκε στο υπόγειο απ' την πόρτα, κοντά στην οποία είχε βρει τη μικρή κόκκινη πέτρα.

Στο κάτω μέρος της σκάλας βρήκε μί' άλλη πέτρα παρόμοια.

— Δεν γελάστηκα, σκέφτηκε. 'Από δω επικοινωνούν!... 'Ας δούμε τώρα αν τ' αντικλειδί μου άνοίγει την πόρτα τού υπογείου. Ναι, περίφημα.

— 'Ας δούμε τώρα αυτή την αποθήκη. Ναι, ίχνη θημάτων.

Έξωφρα ένας μικρός θόρυβος τον έκανε να πεντήση τ' αυτά του.

Γρήγορα-γρήγορα ο Χόλμς έκλεισε την πόρτα, έδωσε το κερδί του και κούμπησε πίσω από μία στίβα άδειων κάσες!...

— Έπειτ' από λίγες στιγμές ε δε ένα απ' τα σιδερένια βαρέλια να μετακινείται, παρασύροντας μαζύ του και όλο το κομμάτι τού τοίχου, στ' όποιο ήταν ακουμπισμένος. Τ' έφως ενός φαναριού έπεσε μέσα στο υπόγειο. Ένα μπράτσο φάνηκε κι' ένας άντρας μπήκε στο υπόγειο.

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η μίς 'Αλβιν Μπλίτς, η παχύτερη και βαρύτερη γυναίκα τού κόσμου.

Ο πιο πολύτεκνος άνθρωπος της μεταπολεμικής εποχής είναι ο βασιλιάς της Δαχομής—μίας δαξδαρης χώρας της Δυτικής 'Αφρικής—Μπεχαντίν Μπαγιέρε Χοζού Μπρόουλ, τον όποιο βλέπετε στην σχετική εικόνα μας.

Ο μονάρχης αυτός, όπως άλλωστε όλοι οι μουσουλμάνοι ηγεμόνες και φύλαρχοι της 'Αφρικής διατηρεί χαρέμι μ' εκατοντάδες γυναικών, απ' τις όποιες απέκτησε ως σήμερα εννυχόσια δυο (902) εν' έφη παιδιά.

Επειδή όμως, παρ' όλο τ' βασιλικό του αξίωμα, τ' εισοδήματά του δεν είναι τόσο μεγάλα ώστε να τού επιτρέπουν να έχη κοντά του όλοκληρο τ' σύνταγμα των παιδιών του και να τ'ε διατρέφει, γι' αυτό τ'ε περισσότερα απ' αυτά, μόλις μεγάλωσαν, ξενητεύθηκαν προς ανεύρεσιν τύχης. Και μερικά μ'έν απ' αυτά κατώρθωσαν να γίνουν άρχηγοι διαφόρων θάγηνων φυλών, υποτελών στον πατέρα τους, και τ'ε καλοπέρανε όποσδήποτε. Τ'ε όπολοιπα όμως που δεν είχαν αυτή την τύχη, τραβήξαν για τις πατρίδες πόλεις της Δυτικής 'Αφρικής, κι' εκεί ρίχτηκαν στ'ε βοσκή, εξασκώντας κάθε είδους επαγγέλματα, για να βγάλουν τ'ε ψωμί τους.

Έτσι απ' τ' 902 παιδιά τού Μπεχαντίν Μπαγιέρε Χοζού Μπρόουλ, τ'ε έζηγα έγιναν άρχηγοι διαφόρων φυλών, τ'ε διακόσια είκοσι αρχισάτρου, άρχηγάτες και σκουπιδιάδες, τ'ε τριακόσια δεκαπέντε κατωφισαν ν' αποκατασταθούν όποσδήποτε εξασκώντας κάπως πιο αξιοπρεπή επαγγέλματα και των όπολοιπων άγνοείται η τύχη.

Εστ'ε σημειωθεί ότι ο Μπεχαντίν Μπαγιέρε είναι ο μόνος άνθρωπος στ'ε χώρα του, ό οποίος φοβάται!... παρ'ότι! "Όλοι ανεξαίρετως οι υπήκοοί του, κι' αυτοί άκόμα οι φύλαρχοι κι' οι μεγιστάνες, είναι υποχρεωμένοι να περπατούν ξυπόλυτοι και μόνον αυτός, ό βασιλιάς έχει δικαίωμα να φοράει σανδάλια.

Στο Μεξικό υπάρχει μία μικρή πόλις τ'ε Χολουλά, η όποια θεωρείται ως η πιο θρησκόληπτη και θρησκοκαταπομένη πόλις της ήφελιου. 'Ασκή ν'ε σημειωθεί ότι, ενώ έλος-έλος ό πληθυσμός της ανερχεται σε έξη χιλιάδες διακόσιους (6.200) κατοίκους, έπάρχουν σ' αυτήν τεραστίες έζηγα πάντα έκκλησίες. Δηλαδή, άναλοφεί μία έκκλησία σε κάθε δεκαεφτά κατοίκους. 'Επί τ'ε ευκαιρία, ε αναφέρουμε ότι και τ'ε Λονδίνο πού θεωρείται

Ο πιο πολύτεκνος άνθρωπος της εποχής μας. Τι άπόγιναν τ'ε 902 παιδιά ενός 'Αφρικανού μονάρχου. Η πιο θρησκόληπτη πόλις τού κόσμου. Τ'ε Χολουλά με τις 6.000 κατοίκους και με τις 365 έκκλησίες. Τ'ε περιεργό έβραϊκό φυλακτήρι της 'Ισαβέλλας της Καθολικής. Η παχύτερη γυναίκα τού κόσμου. Η μίς 'Αλβιν Μπλίτς πού ζυγίζει 265 κιλάδες. Ένας ήμερών πού κυβερνάει τ'ε κράτος τού τηλεφωνικού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ταί επίσης μία από τις πιο θρησκόληπτες πόλεις τού κόσμου, έχει περίπου 2.000 έκκλησίες, επί όλικού πληθυσμού 7.500.000 κατοίκων μ'ε η αναλογία των έκκλησιών του προς τούς κατοίκους—μιά έκκλησία σε κάθε 3.700 κατοίκους—είνε πολύ μικρότερη από τού Χολουλά!

Η θρησκοληψία των κατοίκων τού Χολουλά όφειλεται στο γεγονός ότι η πόλις αυτή είναι μία από τις πρώτες πού χτίσανε οι 'Ισπανοί κατακτητάι τού Μεξικού κι' έτι ευθύς εξ' αρχής έγινε έδρα άρχιεπισκόπου. Κάθε καινούργιος λοιπόν άρχιεπίσκοπος πού

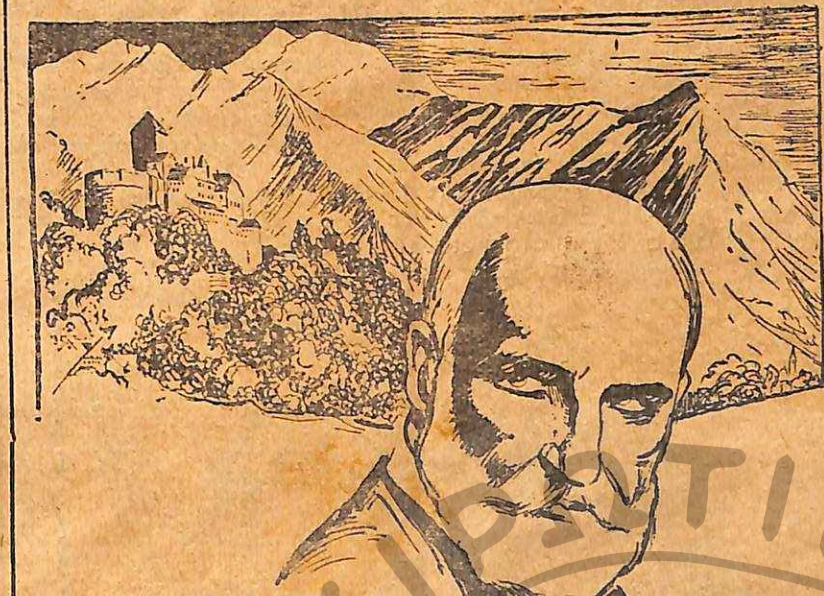
εξαρχαλίσθη λοιπόν την εγνοία τού Θεού και ν'ε της έρχονται όλα βολικά στ'ε ζωή της, άφροσώθηκε στ'ε θρησκεία, έχτιζε έκκλησίες κι' έκανε τεράστιες δωρεές στον Πάπα και σε διάφορα μοναστήρια. 'Αλλά και έλ' αυτό δεν τ'ε έφταναν.

Κάποτε λοιπόν τ'ε είπαν ότι εκείνο πού θ'ε τ'ε έφερνε εδωγία ήταν τ'ε 'Εξάγωνο—τ'ε γνωστό θρησκευτικό σύμβολο των 'Εβραίων—ένα έξάγωνο όμως στ'ε μέση τού οποίου ν'ε ήταν γραμμένη με έβραϊκούς χαρακτήρες η λέξις «Εδωγία». Τότε, παρ' όλο τον θρησκευτικό φανατισμό της και τούς

κα της όφελιου. Και δικαίως, άπέχτησε τον τίτλο αυτό γιατί τ'ε βάρος τού σώματός της φθάνει τις 700 λίρες, δηλαδή περίπου 265 κιλάδες!...

Η μίς 'Αλβιν Μπλίτς, όμως, άποτέλει μοναδικό φαινόμενο στον κόσμο κι' από μίς άλλης άπόψεως. Είναι γνωστόν ότι, όλοι οι άνθρωποι πού διακρίνονται για υπερβολικό πάχος έχουν τ'ε λεγόμενο δεύτερο πηγούνι, τ'ε «προγούλι» όπως τ'ε λέει ό λαός.

Έ, λοιπόν, μολονότι έχει τ'ε παγκόσμιο γυναικείο ρεκόρ τού βάρους και τού πάχους, η μίς Μπλίτς, δεν έχει «προγούλι».

Ο 'Ιωάννης Ιος τού Λιχτενστάιν, ό πύργος του και τ'ε κρατίδιό του.

πήγαινε εκεί, θεωρούσε ως ιερή του υποχρέωση, να χτίξη δυο, τρεις ή και περισσότερες έκκλησίες. Μά τ'ε παράδειγμα των έπισκόπων έμμενουν κι' οι κατώτεροι κληρικοί κι' έφύλο τιμούντο να χτίζουν κι' αυτοί έκκλησίες. Έτσι, μολονότι, με τον καιρό ό πληθυσμός τού Χολουλά λιγόστευε εξακολουθούσαν να χτίζονται όλο και καινούργιες έκκλησίες ως έτου έφθασαν αίσίως τις 365.

Η βασίλισσα της 'Ισπανίας, η όποιες έθεωρούντο ως η περισσότερο άφοσιωμένες στ'ε θρησκεία και στον καθολικισμό βασίλισσες της Ευρώπης, φορούσαν έλεες, ή μία κατόπιν της άλλης, επί τέσσερες αιώνας στ'ε σταρά φυλαχτό έβραϊκό. Τ'ε φυλαχτό αυτό τ'ε φόρεσε πρώτη, η πσιόφημη 'Ισαβέλλα η Καθολική, η προστάτρια τού Κολόμβου, και τελευταία, η βασίλισσα Βικτωρία, η σβύρος τού 'Αλφόνσου 13ου, ό όποιος έκθρονίστηκε επί των ήμερών μας.

Η 'Ισαβέλλα πού φημιζόταν για τ'ε θρησκοληψία της, ήταν φοδερά ποληπτική και δεισιδαίμων. Γι'ε ν'ε ε

αγίους διαγμούς της κατά των 'Εβραίων, η 'Ισαβέλλα αποφάσισε να έξουθενή και με τον τρόπο αυτόν τ'ε Μοίρα. Παρήγγειλε, λοιπόν, να τ'ε φτιάξουν ένα σπογγυλό μενταγιόν με τ'ε έξάγωνο και με την έβραϊκή λέξι «Εδωγία» στ'ε μέση. Όταν πένανε η 'Ισαβέλλα, στ'ε διαθήκη της όρισε ότι τ'ε φυλαχτό εκείνο έπρεπε να περιέλθ'ε στ'ε διάδογό της και μετά απ' αυτόν σ'ε έλας εν'ε προτεροπής της μελώνου βασίλισσας. Και η θέλησίς της αυτή τηρήθηκε με θρησκευτική εδωβεια επί τέσσερες αιώνας. Κάθε βασίλισσα, μόλις ανέβαινε στον θρόνο, μαζύ με όλα τ'ε άλλα κοσμήματα τού στέμματος, παραλάμβανε και τ'ε περίφημο φυλαχτό της 'Ισαβέλλας και τ'ε φορούσε μέχρι τού θανάτου της.

Η... όγκωδιστάτη γυναίκα πού βλέπετε στ'ε εικόνα μας είναι η 'Αμερικανίς μίς 'Αλβιν Μπλίτς απ' τ'ε Μισσις Φλωρίδος και θεωρείται ως η πιο βαριά κι' η πιο παχέα γυναίκα

Ένα από τ'ε μικρότερα κρατίδια της Ευρώπης είναι και τ'ε πριγκιπάτο τού Λιχτενστάιν. Ο πριγκιπ 'Ιωάννης Α' τού Λιχτενστάιν, ό όποιος έδασίλευσε στο πριγκιπάτο απ' τ'ε 1858 ως τ'ε 1929, έπλήρωσε απ' τ'ε ιδιαίτερο ταμείο του στο 'Αυστριακό Κράτος, στο όποιο τ'ε Λιχτενστάιν είναι ύποτελής, όλους τούς φόρους των υπηκόων τού κρατιδίου του επί έβδομηντα χρόνια. Έπέρασε δε όλη τ'ε ζωή του στον περίφημο πύργο Βαντούξ, ό όποιος είναι η...πρωτεύουσα τού πριγκιπάτου, και απ' την ταράτσα τού οποίου βλέπει κανείς όλοκληρο τ'ε κρατίδιό του.

Ο διάδοχος τού 'Ιωάννη Α', ό σημερινός πριγκιπ Φρανς ό Α', απ' τον καιρό πού ανέβηκε στον πριγκιπικό θρόνο, δεν έπληγε ούτε μία φορά στο κρατίδιό του. Μένει μονίμως στ'ε Βιέννη και τ'ε κυβερνάει τηλεφωνικά.

Ο Βασιλεύς της Δαχομής, ό πιο πολύτεκνος άνθρωπος της γής.

Ξ ΑΠΑΘΜΕΝΟΣ πάνω σ' ένα ντιβάνι και τυλιγμένος από τους καπνούς του όπιου, μέσα στο λαϊκό όπιοποτέίο, ό αινιγματικός όκεινος άνθρωπος που είχαμε άπέναντί μας, άρχισε νά διηγείται την ιστορία του...

Τι ήλικία νάχε άραγε; Τά κατάρλευκα μαλλιά του, ή εξαυλωμένη όψις του, τά μάτια του τά βαθυλωμένα, μελανισμένα και μελαγχολικά και όλη γενικά ή φυσιογνωμία του σούδινε την έντοπια ενός πτώματος, παρά ζωντανού ανθρώπου.

—Όταν μου συνέβη αυτό που θά σάς διηγηθώ, άρχισε νά μάς λέη ό μυστηριώδης άγνωστος, ταξείδευα για εύχρησιστά μου σ' έλα τά μέρη του κόσμου και ήμουν νέος, πλούσιος και γεμάτος ύγεια. Άλλά τότε μου συνέβη αυτό τó πράγμα;... Καί ποί μου συνέβη;... Έχουν περάσει τάχα χρόνια χρόνια από τότε, ή μήπως είστε πριν δημιουργηθεί άκόμα ό κόσμος;... Άλλοίμονο! μου είνε αδύνατο νά θυμηθώ πεία...

Τό μόνο που θυμάμαι ήταν πώς βρισκόμουν τότε από την άλλη μεριά του Όκεανού. Μού φαίνεται πως ξεναλώετο πάλι μπροστά μου τή μενολορηπή αυτή πολιτεία με τή επιθλητική της σπιτία... Ξαναβλέπω άκόμα και τó σπίτι, που ήταν τó ώμοστότερο και τó πιο ψηλό έπί όλα τ' άλλα...

«Όταν μπήκα σ' αυτό τó σπίτι κρατώντας ένα συστατικό γράμμα για τόν Δόν Έμilio Άζιλέθ, ήσαν παλιοί οικογενειακοί φίλοι μας, είδα μέσα σέ μία βεράντα, στην όποία τó φώς φιλτραριόταν μέσ' από κάποια κλωνάρια μιάς τριανταφυλλιάς σφορμένης τριαντάφυλλα, δού φείδια έξη ξεναλωμένα που κοιμόντουσαν επάνω σέ πολύχρωμα περσικά χαλιά, μία γρηά άραπιά που έπαιζε μπάντζο, δού κοπέλλες ένδές που έπλεκαν γυρλώντες, κι' ύπηρεχε τέλος ή Ζουάνα Άζιλέθ, ή κόρη του οικοδεσπότη.

«Καθώς πλησίασα, ή όρώα και ύποσηγή έκείνη παρήνα, με τή θεϊκό μέτωπο, τó στεφανωμένο από έξοία καστανά μαλλιά, και με τά όνειρώδη μάτια που θά τάπεινε κανείς για πανάκριβα μαύρα μαργαριτάρια, κλεμμένα από τó περιδέραιο κάποιας μυθολογικής θεότητας, σηκώθηκε έπί τή ντιβάνι, στή όποία ήταν έκπλωμένη νωχελικά... Τότε έγω, βλέποντας την ούράνια όμορφότητά της, δέν υπόρρεσα νά συγκρατήσω μία κραυγή χαράς, ή μάλλον θρήνη. Πώ και γιατί με ξετοίλλανε τόσο από την πότμη σιγής; δέν θά μπορούσα ποτέ νά τó καταλάβω...

«Έγινε μίση άργότερα, ή Ζουάνα μου έπέτρεψε νά ζητήσω τó χέρι της έπί τόν πατέρα της, ό όποιος, μέλις άρχισα νά τού κάνω τή σχετική πρόταση, μ' άγκάλιασε τρυφερά και δέν υπόρρεσε ν' άποκρούση τή μεγάλη του ικανοποίηση, γιατί ή οικογένειά μας, ή όποιος συνεδέοντο ως τότε με στενή φίλτα, θά ένωνόντουσαν πεία και με δεσμούς συγγενείας.

«Δέν μου έμνε πεία, παρά νά έπιστρέψω για λίγον καιρό στην Βούρση, για νά κανονίσω διάφορες περιουσιακές μου όφελσεις.

«Έστειλά μου βλέπετε τή σημείωσή μου κατόντι, θά πήγε άναμφίβολως

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

TOY CHARLES DEKENS

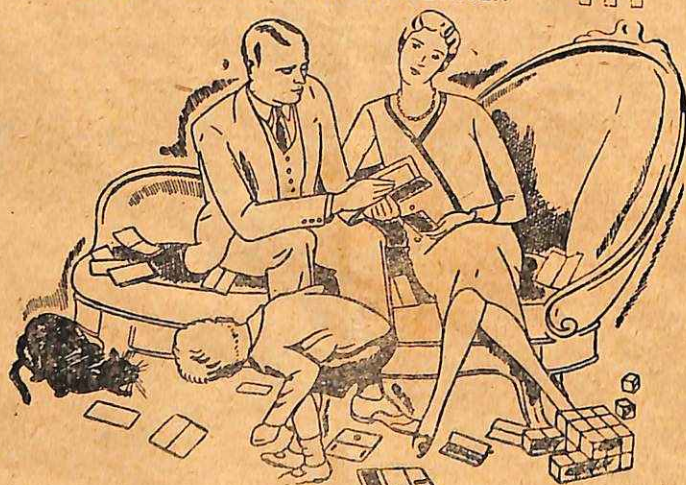
ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ;

μέσα σάς, δίνοντας ένα συνθησμένο τέλος στή διήγησή μου: «Καί, όταν αυτός έγύρισε, την βρήκε πεθαιμένη...» Έ, λοιπόν, όχι! Η ζωή ενεπιδόσθη από τó θάνατο. «Όταν έγύρισα, δέν ύπηρεχε πεία μέσα στο ώμορφο σπίτι της μεγαλόπρεπης πολιτείας, παρά ένας γέρος που έκλειγε με λιγμούς από ντροπή και άγανάκτηση. Ένας ιταλός, ένας τυχοδιώκτης στόν όποιον ό δόν Άζιλέθ είχε άρνηθεί τó χέρι της κόρης του κάμποσες μέρες πριν τó ζητήσω έγω, είχε απαγάγει την παρμυνη της έπιστροφής μου, την Ζουάνα, με την συγκρατήσει της... Τό γεγονός αυτό έδειχνε καθαρά, πώς ή Ζουάνα μ' είχε δεχτεί ως μνηστήρα για νά διευκολύνη τή φυγή της, προσποιουμένη ότι ύποκύπτει στή θέληση του πατέρα της...

«Δέν πέρασε πολλές καιρές από τότε κ' έκτηδενισμένος καθώς ήμουν έκανα τή γνωριμία μου με τó δηλη-

τόσο για νά ζωηρέψη τή λάμψη της έξοικης πλάνης. Η ζωή και τó όνειρο δέν ήσαν πεία για μένα, παρά δού χώρες σκεπασμένες από αιώνια όμίχλη, μέλις διακρινόμενες ή μία από την άλλη και συγχέμενες συχνά μέσα στην μνήμη μου...

«Δέν ήξερα πεία αν τά ταξείδια μου τάβλεπα σ' όνειρό μου ή αν έβλεπα όνειρα ταξείδευοντας!... Μία μέρα, σέ μία πόλη, που δέν θυμάμαι τó όνομά της, βρήκα μπροστά σ' ένα Καζίνο, ένα πελώριο μοντέρνο κτίριο, μέσα στο όποιο μπήκα μηχανικά... Στίς αίθουσές του καποιοί παιγγάνοι έπαιζαν χαρμούς και άναρίθμητοι κρουπιέρηδες σκορούσαν ή εμάζευαν χρυσάφι. Όλόγυρα στή θέσι που κάθισα, έπήγαν και έρχόντουσαν γυναίκες ντυμένες με πολυτέλεια. Μού φαίνονταν μέλιστα σαν νά γνώριζα δού - τρείς άπ' αυτές, σαν νά τις είχα αγαπήσει ή ποθήσει άλλοτε, όλες όμως περνούσαν άδιά-

ΤΑ ΔΩΡΑ

τήριο, με τó όπιο... Ναι, αυτός έγινε στην Καλιούτα, όπου πήγα, έπρος άποκατάσταση για πάντα τόν Δόν Άζιλέθ... Για νά ξεχάσω τó σπαταλητό της καρδιάς μου, είχα ξαναρχίσει την πλανητική ζωή μου, ταξείδευοντας σάν κωνηγμένο, από γάμο σέ γάμο, αλλά κόνοντας άνώφελα πεία έστω και νά εωτώ τόν ύπνρητό που με συνόδευε τά όνματα των τόπων άπ' τούς όποιους περνούσαμε...

«Ήταν ή περίοδος του γαμήλιου ταξείδιού μου με τó όπιο... Έπιδω στην όδόν των όνειρων ξετυλιγόντουσαν κάποιας κωνοδργίας εικόνες, τόσο έλυστικές και τόσο καταπληκτικές, όσο δέν ήσαν πεία για μένα ή εικόνες της πραγματικότητας, που περνούσαν από μπροστά μου σάν φαντάσματα, ελάνιστα ένδιαφέροντα...

«Έπειτα ήρθε μοιραία ή έποχή που ή έντασις της φαντασμαγορίας άρχίζει νά λιγοστεύη και ποί τού κάμου μεγαλώνει κανείς διαρκώς τή

φορες από δίπλα μου. Νά ήταν όνειρο κι' αυτό τάχα; Ίσως... Άλλά, ξαφνικά, όλο μου τó αίμα, όλο τó δηλητηριασμένο αίμα που είχα στίς φλέβες μου, πλημμύρισε την καρδιά μου: Η Ζουάνα, ναι, ή Ζουάνα, ήταν κι' αυτή εκεί, και μ' άναγνώρισε άμέσως!... Την χαίρετσα άσυναίστητα... Κι' εκείνη, άφου δίστασε κι' άφαιταλινεσθησε μία σιγμή, προχώρησε προς μένα, άπλώνοντάς μου τó χέρι...

«Κουδενιόταμε, πολύ ήσυχα στην άρχή, σάν δού παλιοί γνώμοι που έβλεπονται ύστερ' από πολλά χρόνια στην ξενιτιά. Έπειτα, φέγοντας μέσ' άπ' τó πλήθος, βγήκαμε και κάναμε ένα περίπατο κατά μήκος της μεστωμένη και ώριμαμένης όμορφής της παλιάς άραβωνιστικής μου. Πού ήταν πεία γυναίκα κι' ίσως - ίσως υπέροχη... Την άκουσα νά μου διηγείται τή ζωή της... Με ή όδόν

μου, ή μόνιμη πεία όδύν μου, ήταν τόσο, ώστε δέν μπορούσα νά λυπηθώ περισσότερο τή στιγμή που μούδωσε νά καταλάβω ότι ήταν εύτυχισμένη...

«Όταν ήρθε ή σειρά μου νά μιλήσω, δέν της έκρυψα την κατάστασή μου. Νά πρόσδε άραγε τότε την κουρασμένη μου όψη, τά σκοτωμένα χαρακτηριστικά μου; Γιατί σ' ένα έσπασμα όικτου, την άκουσα νά μουμουρίζη:

«Άχ! άφου είνε αδύνατο νά ξεδιώξη κανείς την εύτυχία του χωρίς νά κάνει τούλάχιστον ένα θύμα, γιατί νά τó φέρη ή τύχη ώστε νά γίνετε, έσείς τó δικό μου, έσείς που μ' αγαπήσατε τόσο;

«Την αγαπήσα;... Τι ήθελε τάχα νά πη μ' αυτό; Στάθηκα και χύτταξα την άνοητη έκείνη γυναίκα με την έκφραση των ματιών ένδς κοιμισμένου που τόν ξυπνά κάποιος άπότομος κρότος. Άπό τά πιο ίλιγγιώδη βάθη που είναι που ύπνυνόσε τó άνασταμένο παρελθόν. Θυμήθηκα τότε τή Ζουάνα καθώς την είχα πρωτογνωρίσει στή σπιτία του πατέρα της. Θυμήθηκα τή φοικαλέα στιγμή τού γυρισμού μου... Καί σέ μίαν άσπραχη διαμεία, έννοιωσα όλο τόν άνεπανόρθωτο έσπεσμό μου... Κι' αυτό έγινε τή στιγμή άκριβώς που διάλεξε ή Ζουάνα για νά μου έκφράσει, γυμνήστη σχεδόν τρυφερά έκφραση, τήν μικρή μεταμέλεια της! Σέ λίγο με τή συνείδησή της ήσυχη, θά ένανηγαν νά βρη τόν άλλον!... Τότε, ένα όρμητικό αίσθημα έκδικήσεως έσφιξε την καρδιά μου. Τά χέρια μου άσυναίστητα τύλιξαν τó λαϊκό της... Άρχισα νά τή σφίγγω... νά την σφίγγω με μία τέτοια λύσσα, που μου φάνηκε πώς τά νύχια των δαχτύλων μου συναντήθηκαν μία στιγμή ανάμεσα από τής τρυφερές σάρκες που είχαν ξεσπίσει...

«Δέν έβγαλε την παρμυνηή κρυγή. Η μοναξιά βσιλεύσε όλόγυρα. Την άφησα νά σωριασθή κάτω, πτώμα πεία, κι' άπομακρύνθηκα σιγά σιγά...

«Κατόπιν, για μέρες πολλές στή σειρά, δέν έβλεπα τίποτ' άλλο μπροστά μου, δέν έννοιωθα τίποτ' άλλο μέσα μου παρά τή μαύρη κάπνα τού δηλητηρίου... Τό πάθος μου για τó όπιο με είχε υποδουλώσει τόσο, ώστε ή τραγική συνάντησή μου με την Ζουάνα δέν μπορούσε νάβη στή μνήμη μου με τόσο δύνامي ώστε νά ταράξη τó λήθαργό μου. Όύτε ήμουν σέ θέσι νά ξερώ άκόμα αν αυτή ή περιπέτεια ήταν πραγματική ή φανταστική...

«Όσάκις, κανείς δέ θά φανταζόταν τι μ' έπεριέμενε κατά την έπιστροφή μου στή Γαλλία. Βρήκα λοιπόν εκεί ένα γράμμα τού Δόν Άζιλέθ, τού πατέρα της—ένα γράμμα σύντομο, ποιημένο, αλλά κι' εύγενικό—στό όποιο με πληροφορούσε πώς δέν έπρεπε πεία νά κρατώ κάκια για την κόρη του, γιατί την είχαν δολοφονήσει. Όλοι, όσους ή κόρη του είχε κάνει νά πονέσουν, έπρεπε τώρα νά συγχωρέσουν την πεθαιμένη... Καί τó γράμμα τέλειωσε με τή λεπτομέρεια, ότι ό δολοφόνος, που συνέλθηφθη έμ έ σ ω φ

έ π λ ή ρ ω σ ε τ ό έ γ χ λ η μ ά τ ο υ .

«Αυτό δέν είνε όνειρο και άπορείτε νά διαβάσετε τó γράμμα: Νά τολ...»

Ό αινιγματώδης άγνωστος, στάθηκε μία στιγμή σιωπηλός, κι' έπειτα με μία φωνή παράξενη που λές κι' έρχόταν από πολύ μακριά, συνέχισε:

—Ποίς θά μπορούσε νά μου διανεύαση τώρα αυτό τó μυστήριο; Σκότωσα, τάχα, πραγματικά έγω τή Ζουάνα; Η μήπως, έπάνω σ' ένα άπ' τά ταξείδια που κάνε τó μου, κάποτε κυριευμένο από τó όπιο, φαντάστηκα πώς έκανα έγω τó έγκλημα κάποιου άλλου;... Άχ! δέ τάχα την παραμικρή τού αν ήμουν βέβαιος πώς έγινε έστω και τó πρώτο... Άλλά, όχι, όχι, θά προτιμούσα νά είχα συμβεί τó δεύτερο... Μού φαίνεται πώς ποτέ δέ θά τολμούσα νά είχα συμβεί τó παραμικρό κακό στο αίθριο έκείνο πλάσμα, που κάποτε έπόθησα νά γίνη δικό μου...

«Και όμως, και όμως... Πρέπει νά ξερώ! Όθέλα νά μάθω... Νά πήγαινα μήπως στόν Δόν Έμilio Άζιλέθ και νά τού ζητούσα πληροφορίες;... Έγινε άνικανοίλο, νά έπιχειρήσω τώρα πεία ένα τέτοιο ταξείδι τó όποιο δέν έρω άλλωστε αν θάξη και κανένα άποτέλεσμα... Δέν μου μένει, παρά μί' έλπίδα μονάχα: «Όταν έπειτα άπ' τώσαν και τώσαν χρόνων τυφλή άρρώστια στή μαύρη από δηλητήριο, ξαίω να γίνω κανείς, όπως έγω τώρα έχω νά πάω, νά λυγισθώ, ν' έχη θέληση, αυτό σημαίνει πώς είνε κοντά πεία ή ώρα νά πάω νά συνεχίσω τó κυνήγι των όνειρων του στήν άλλη ζωή... Κι' ίσως τότε μονάχα ή Ζουάνα, όταν τέλος την ξαναβρώ εκεί, θά μπορούσ νά μου διαχωρίσει ή ίσα τó τρομαρό αυτό μυστήριο...»

ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΕΡΕΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ
—Η άπομόνωσις είνε για τ' πνεύμα, ότι ή άυστηρή διαίτα για τ' σώμα.
Φοντενέλλ
—Η ύπόληψις είνε τó εισόδημα τής άρετής στή ζωή.
Κάρεμ εν Σύλβα
—Τό νά νομίζη κανείς ότι ένας άσχηματος έχθρος δέν μπορεί νά τόν βιάψη, είνε σάν νά πιστεύη ότι με σπεία δέν μπορεί νά προκαλέση πυρεκάκι.
Σααδ ή
—Και ή λεπτότερη τείχη έχει τή σκιά της.
Άμυέ
—Όλοι δείχνονται γενναίοι όταν έ έχθρος φύγει.
Το σκανιχέ παρομεία
—Είνε δύσκολο νά γνωρίσουμε τούς έαυτούς μας, γιατί σχεδόν ποτέ δέ μιλώμε με τούς έαυτούς μας.
Εύγ. Σέ ή
—Όλα στόν κόσμο είνε ύποψοι, τά έκτός άπ' τή συνεχή καλοκαίρια.
Γκαίτε

ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΠΟΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Ώανερή μονογαμία και κρυφή πολυγαμία. "Όπου μπερδεύονται τά Ευρωπαϊκά και τ' Άφρικανικά έθιμα. Πιθηκισμοί και κομικέπτες. Η άγοραπωλεία των γυναικών. Περιέργες αντιλήψεις ήθους. Η άπαγωγή της νύφης. Πυροβολισμοί και άράπια γλέντια. "Όπου πέφτει τó βερνίκι τού πολιτισμού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σέ όλες τις χώρες του κόσμου, και στις πιο πρωτόγονες άκόμη, ό γάμος, ή μάλλον ή τελετή τού γάμου, παίξει πολύ σπουδαίο όρόλο στην ζωή των ανθρώπων. Δέν πρέπει μάλιστα νά νομίζουμε ότι μόνο στην Ευρώπη και στην Άμερική, έπειδή έπικρατεί σ' αυτές ή μονογαμία, ό γάμος άποτελεί ένα σημαντικό σταθμό στή ζωή.

Η πολυγαμία, ή όποια από άμνημονεύτων χρόνων ύφίσταται στούς άπολίτιστους λαούς, κάνει πολλές φορές τή ζωή πολύ πιο εύτυχισμένη από τήν ζωή πολλών ευρωπαϊκών άνδρών. Στούς άπολίτιστους Ιθαγενείς ή άγάπη πρὸς τά παιδιά είνε πάντοτε τó ισχυρότερο αίσθημα και όταν ύπάρχει τó αίσθημα αυτό σέ μιά οικογένεια, ή ό κογένεια αυτή δέν διαλύεται εύκολα.

Στις χώρες της Άφρικής, τις έσως «έκπολιτισσες» οι ευρωπαίοι, έλαί οι Ιθαγενείς έχουν έχρησιαναστεί νομικά ποσούδονται την μονογαμία. Αυτό όμως δέν έμποδίζει στην μονογαμία αυτή νά είνε και 90 ολό φαινομενική μοναχία, γιατί οι Ιθαγενείς παίρνουν, έκτός από τήν νόμιμη σύζυγό τους, και όσες άλλες θέλουν, παρυσιάζοντάς τις δίδων ός ύπέρτος τους. Έντός αυτού, οι έξεροποισμένοι Ιθαγενείς κρατούν από τά δικά τους έθιμα έκείνα που τούς άρέσκουν περισσότερο, και συγχρόνως μμούνται από τά ευρωπαϊκά όσα τούς φαντάζουν πιο τολύ.

Έτσι, την τελετή τού γάμου την κάνουν και άπομνησιν των λευκών, χωρίς ν' αντιλαμβάνονται πόσο νελοίο γίνονται όταν πηδίζουν μ' σή τόν τόν τρόπο. Τελούν δηλαδή έπισιτότα τούς γάμους των στην έκκλησία, με προσκεκλημένους και με δεσποινίδες τής τιμής που κρατούν την ύδρα τού φορέματος τής νύφης, τó δέ νύσμιό τους είνε όσο τó δυνατόν πτώτοση άπομνησιν τού νυμφίου των λονδρέων δανδίδων!... "Όσο όμως αν προσπαθούν ν' άπομνησιν τά ευρωπαϊκά έθιμα, δέν μπορούν νά περιτρονήσουν άπολύτως και τά έθιμα, τά έθιμα δηλαδή τής φυλής τους.

Στην Άφρική άνέκαθεν ή γυναίκα έθεωρείτο ως έμπορεύμα και κάθε κορίτσι είχε για τόν πατέρα του μία ώρισμένη χρηματική αξία. Αν έπαισε δηλαδή κανείς νά κάνει σέ μιά του μία γυναίκα, μονάχα νά την άγοράση μπορούσε. Τά προσωπικά αίσθημα των μελλοντικών δέν έπαισαν κανένα όρόλο. "Όποιος έδινε τά περισσότερα χρήματα, αυτός άγόραζε την νέα από τόν πατέρα της, χωρίς νά έρωτη ή έκείνη καθόλου, αν ήθελε νά τόν πάρη ή όχι.

Η αξία μιάς γυναίκας ήτον διαφορετική σε κάθε χώρα της Άφρικής, καθώς επίσης διαφορετικές ήσαν και ή περι ήθους ιδέες πού έκπερνούσαν

σε κάθε φυλή. Στούς Ζουλού π.χ. έπιδόλλεται μία νέα νά είνε άπολύτως άγνή πριν από τόν γάμο της και νά τρώση την συζυγική πλάτη έπί ποιή δανάτου.

Στούς Μασάι άντιθέτως έπικρατεί έντελώς διαφορετικές αντιλήψεις. Έξ ίσου ποικίλες, όπως και ή περί ήθους αντιλήψεις, είνε και ή γαμήλια συνήθεια σε κάθε φυλή της Άφρικής.

Μολαταύτα σε όλες σχεδόν ύπάρχει τó πανάχαιο έθιμο της άπαγωγής της νύφης, τó όποιον δέν έννοι νά εκλείψη. Καί σήμερα άκόμη, ύστερα από την έπίσημη γαμήλιο τελετή, ή νύφη δίδεται πεία στή σπιτία της υπέρτος της και τó βράδυ πηγαίνει ό γαμπρός με τούς δικούς του και την άράζει δίδων διά τής βίας. Τό έθιμο αυτό έπικρατεί άκόμη και στην όρειο Άφρική, στίς άράβικες φυλές. Σ' αυτές τó βράδυ τού γάμου, οι συμπέθεροι έπιδέονται έρωται έναντίον της σκηνής

Έννοείται ότι κατά την τελετή τού γάμου ή νύφη ντύνεται σύμφωνα με την τελευταία λέξη της άφρικανικής μόδας, οι καλεσμένοι είνε κι' αυτοί ντυμένοι φράγκα, τó εύτυχές έξογος ορίνεται με όύτι και με άνθη και μετά την στέψη έπί βάζονται άρασιγώς άυτοκίνητοι, έστω κι' αν ή καλύτε τους βόσκουν μόλις δυό δήματα μακριά. Στούς καλεσμένους προσφέρεται σμαμάνα και άλλα ποτά, τó πραγματικό όμως άράπιο γλέντι γίνεται τó βράδυ μετά την ψευδοαπαγωγή της νύφης από τó πατρικό της σπίτι. Τότε πέφτει τó ψεύτικο βερνίκι τού πολιτισμού και ό Ιθαγενής γίνεται πάλι ό πρωτόγονος άνθρωπος με όλα τά άγοια ένστικτά του.

Ιθαγενής Ζουλού

της νύφης και την άράζουν, οίχοντας συγχρόνως άφθονους πυροβολισμούς στόν αέρα και κάνοντας διάφορα έπικίνδυνα γυμνάσματα με τ' άλλα τους.

Οι έκπολιτισμένοι λοιπόν άράβηδες των Άφρικανικών παρλιών δέν μπορούν νά ξεμείνουν αυτές τις συνήθειες. "Ό νεαρός γαμπρός θά άγοράση την νύφη από τόν πατέρα της, με την διαφορά ότι σήμερα πεία δέν θά τού πληρώση μετρητά, αλλά θά τού χορήγη διάφορα όδρα. Έπίσης οι συγγενείς τού γαμπρού όφείλουν πριν από την γαμήλιο τελετή νά δώσουν όδρα όδρα στούς συγγενείς της νύφης, τά όποια ύπεθυμίζουν τόν φόρο που έφερε άλλοτε νά πληρώση ή φυλή τού γαμπρού στην φυλή της νύφης.

Έννοείται ότι κατά την τελετή τού γάμου ή νύφη ντύνεται σύμφωνα με την τελευταία λέξη της άφρικανικής μόδας, οι καλεσμένοι είνε κι' αυτοί ντυμένοι φράγκα, τó εύτυχές έξογος ορίνεται με όύτι και με άνθη και μετά την στέψη έπί βάζονται άρασιγώς άυτοκίνητοι, έστω κι' αν ή καλύτε τους βόσκουν μόλις δυό δήματα μακριά. Στούς καλεσμένους προσφέρεται σμαμάνα και άλλα ποτά, τó πραγματικό όμως άράπιο γλέντι γίνεται τó βράδυ μετά την ψευδοαπαγωγή της νύφης από τó πατρικό της σπίτι. Τότε πέφτει τó ψεύτικο βερνίκι τού πολιτισμού και ό Ιθαγενής γίνεται πάλι ό πρωτόγονος άνθρωπος με όλα τά άγοια ένστικτά του.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στό σχολείο:
«Ο κ α θ η γ η τ ή ς.—Γιά πές μου, Τότη, από πού παράγεται ή λέξις «δοντοίατρός»;

«Ο μ α θ η τ ή ς.—Από τó «δόν» και «αθ», δηλαδή δοντοίατρός είνε έκείνος που τρώει με τά δόντια.

«Ο κ α θ η γ η τ ή ς.—Μά όλος ό κόσμος τρώει με τά δόντια, παιδί μου.

«Ο μ α θ η τ ή ς.—Ναι, μά δ ό δοντοίατρός τρώει... με τά δόντια των άλλων!...

«Ο π ε θ ε ρ ό ς.—Θά πάρете τώρα 100.000 φράγκα και τά ύπόλοιπα μετά τó θάνατό μου.
«Ο γ α μ π ρ ό ς (άφημένος).—Και πότε με τó καλό σκοπεύετε νά πεθάνετε!...

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΓΙΑΖ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΜΑΘΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ση της χωρίς να φανώ ότι το έκανα επίτηδες.

Ο μικρούλης Μπόμπι, το σκυλάκι μου, ήθελε τέλος να με βοηθήσει. Ένα θρόνο, καθώς έκανα το αόρατο μου, ξύπνησε άξαφνα με τόση φασαρία, ώστε η Άννα τρούαζε και έκανε μια ζωηρή κίνηση. Έγώ έσπευσα, φυσικά, να περάσω το χέρι μου γύρω από τη μέση της και έπωφεληθην της ευκαιρίας για να την σφίξω τρυφερά στην αγκαλιά μου.

Εκείνη θέλησε να ξεφύγει, διαμαρτυρήθηκε λιγάκι, αλλά' εγώ επέμεινα, το επανέλαβα και της έδωκα να έννοη ότι έπρεπε να είμαι πολύ κοντά της για να την ακούω καλύτερα.

Έτσι όμως τα μαθήματα δεν προχωρούσαν καθόλου, ενώ, απ' έναντι, προχωρούσε πολύ γρήγορα, αλματωδώς, ή συμπάθεια που αισθανόμουν για την κόρη της σπιτονοικοκυράς μου. Μια μέρα δεν κρατήθηκα πειά και της είπα:

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

Και ποσπάθησα να την τραβήξω στην αγκαλιά μου.

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

— Άννα, σ' εγώ αγαπώ!...

Εκείνη όμως τραβήχτηκε, σηκώθηκε χωρίς θυμό, και μου είπε:

— Σωπάτε! Δεν είναι δυνατόν να μ' αγαπάτε και δεν μου επιτρέπεται να' ακούω αυτά που μου λέτε. Είστε από τους άντρες που λένε σ' όλα τα κορίτσια ότι τ' αγαπούν...

Διαμαρτυρήθηκα με τον ζωηρότερο τρόπο:

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Η τσαχτή μου, της είπα, με τον πού έβρεχε από τη συγκίνηση.

— Σας εξορκίζω... Αφήστε με!... Αφήστε με!...

σπασε, έσφαγα, σε λυγμούς.

Μη μπορώ να συγκρατήσω την συγκίνησή μου, την άγκιλασα και θέλησα να τη φιλήσω, με εκείνη γρήγορα προς το μέρος μου και με μυσία δακρυομένα και χυμογελώντας μέσ' απ' τα δάκρυά της, μου είπα:

— Αργότερα, κύριε, αργότερα θα μιλήσουμε για 'δ' αυτά.

— Εστε θυωμένη μαζί μου;

— Όχι! είμαι παραγμένη. Σέβω ότι είστε ένας τίμιος άνδρας, αλλά δεν μπορώ άκριτα τίποτα να σας πω. Αφήστε με. Μπορεί να'ρθω ή μητέρα μου και δεν θέλω να με ιδεί κλαμένη και τσαρπημένη.

Και, καθώς εγώ επέμεινα, μου έπεσε με φωνή ικετευτική:

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΙ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Κανάρης και το τελεσίγραφο του Σουλτάνου. Πώς απέκλεισαν τον γενναίο θαλασσινό δειλό. Στη ναυαρχίδα του Ντερινγού. Μία μοιραία συνάντηση. Καρσιόκα και Κιουταχής. Ένας χαρκτηριστικός διάλογος. Ο χωρικός και τα... παιδιά του αγα. Πώς έφαγαν τα αχλάδια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κότταζε το ρολόι μου. Η ώρα ήταν δύο. Έπρεπε άμεσα στο ναυαρχείο. Ένας νεκροθάφτης έφτασε εκείνη τη στιγμή με το φυτό του στον ώμο, μουρμουρίζοντας έναν ευθυμοσκόπο. Είχε ρίξει τις τελευταίες φτωχικές του γρομμάς στο νεκρό σώμα της αγαπημένης μου...

Τον παρακάλεσα να με οδηγήσει στον τάφο όπου θαμένα για πάντα κοιμωμένη το φως και γλυκό πλάσμα που ε'χα αγαπήσει, και σαν έφτασα εκεί, γονάτισα και έκλαψα επί πολλή ώρα.

Την έπειμένη, νοιώζοντας έφυγα από το Τζέρεν. Δεν θα ξαναγύρισα ποτέ πειά...

— Όσο για τ' αγγλικά, επρόθεσε χυμογελώντας, θα βοηθήσει καμιά άλλη δασκάλα για να σ' τα μάθω.

— Η Άννα όμως δεν θα σ' αγαπάει. Ζουν καθόλου, Άννα, της είπα, καταβρόχθοντας ακόμα μια φορά το ωροσκόπιο αυτό ποσάπο, το τόσο αγαπημένο και τους θησαυρούς αυτούς που για πάντα τους έβγαλα.

Το ίδιο βράδυ κίλας έφυγα από το σπίτι της, με θέλοντας να περάσω ούτε μια μέρα άκριτα κάτω από τη στέγη της. Άννα, με θέλοντας, πρό πάντων, να βρω αντίμετωπος με τον άρραβωνιαστικό της.

Γύρισα στο Παρίσι όπου πέρασα μερικούς μήνες Οκτωβρίου, μελαγχολικός, μην κατορθώνοντας να βγάλω από το νου μου την ανάμνηση της χαριτωμένης μου δασκάλας που πραγματικά την είχα αγαπήσει.

Μια μέρα, ωστόσο, υπακούοντας κι' εγώ δεν έξερα σε τι μοιραίο ποσάπο, γύρισα στο Τζέρεν. Η Άννα να ξαναδώ για τελευταία φορά την αγαπητή αυτή πόλη, απ' την οποία είχα τόσες Ολυμπικές και γλυκές αναμνήσεις και να ρίξω μια τελευταία ματιά στο σπίτι όπου είχα περάσει τόσες εξαιρετικές στιγμές.

Με τη στιγμή ακριβώς που έποσάπο, βιάζονταν στο λιμάνι, άκουσα έναν εφημεριδοπώλη που διαλαλούσε με στερνή φωνή, ή οποία σκέπαζε όλους τους άλλους, θορύβους:

«Η τσαχτή αυτή κοπέλα της κ. Ζ...»

Μέλις βρήκα τη δύναμη ν' αγοράσω μια εφημερίδα και με συγκίνησε απερίγραπτη, με μια φρίκη που μου πάγωσε το αίμα, διάβασα την παρακάτω είδηση:

«Ενα τρομακτικό γεγονός συνέ-

σπασε, έσφαγα, σε λυγμούς.

Μη μπορώ να συγκρατήσω την συγκίνησή μου, την άγκιλασα και θέλησα να τη φιλήσω, με εκείνη γρήγορα προς το μέρος μου και με μυσία δακρυομένα και χυμογελώντας μέσ' απ' τα δάκρυά της, μου είπα:

— Αργότερα, κύριε, αργότερα θα μιλήσουμε για 'δ' αυτά.

— Εστε θυωμένη μαζί μου;

— Όχι! είμαι παραγμένη. Σέβω ότι είστε ένας τίμιος άνδρας, αλλά δεν μπορώ άκριτα τίποτα να σας πω. Αφήστε με. Μπορεί να'ρθω ή μητέρα μου και δεν θέλω να με ιδεί κλαμένη και τσαρπημένη.

Και, καθώς εγώ επέμεινα, μου έπεσε με φωνή ικετευτική:

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

σου δώσω όλα τα βιλαέτια από την

Βασιλιά μου!

«Ο Κιουταχής τότε σηκώθηκε κι' έφυγε λέγοντας:

— Δεν θα βάλω ποτέ μυαλό, Καρσιόκα!... Αυτό βλέπω!...

«Ενας Ρουμελιώτης χωρικός γέμιζε κάποτε ένα καλάθι φρούτα αχλάδια και πήγε στον πόρο του αγα της περιφέρειας για να του τα προσφέρει. Στη σκάλα όμως του πόρου συνάντησε δυο μαυμοδές ντυμένες σαν μικρά παιδιά. Τα φρεμάτα τους ήταν χρυσοκοντημένα, είχαν σπαθί ζωμένο στη μέση και σέσι στο κεφάλι. Τα κομικά αυτά ζώα μόλις μούστηκαν φρούτα, οίτηκαν στη καλή του χωρικού, ο οποίος τα χαϊρέτσε με σεβασμό βιάζοντας το καπέλο του κι' έτρεψε να πάρουν δυο αχλάδια θ' έλαν.

«Όταν όμως κατέπιν ο αγα, είδε το καλάθι σχεδόν άδειο, ρώτησε το χωρικό:

— Μά γιατί δεν το γέμιζες το καλάθι;

— Αργοντά μου, απάντησε ο χωρικός. Τα φρούτα έντελως γεμάτα. Άλλα τα... παιδιά σας, που ο Θεός να τ' ευλογεί, με σκαμάτησαν στη σκάλα και μου σόγαν τα πιο πολλά αχλάδια...

ΠΑΛΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ Η ΑΛΟΠΟΥΡΕΣ

Σε κάποια μάχη με τους Βούζαντινους, οι Τούρκοι είχαν χάσει τη σημαία τους και, χάνοντας μαζί και το ήμισυ τους, ήταν έτοιμοι να τραπούν εις φυγή. Τότε ένας έξυπνος αρχηγός τους έκοψε την ούρα ενός σκοτωμένου αλόγου και την κάρωσε επάνω σ' ένα κοντάκι. Με την ούρα λοιπόν αυτή ύψωμένη για σημαία, κράτησε μπροστά, κατορθώνοντας έτσι να εμψυχώσει τους στρατιώτες του, να τους συγκεντρώσει ολόγυρά του και από νικηφόρους να του, κινή νικητές.

Είς ανάμνησιν λοιπόν του γεγονότος αυτού, οι Τούρκοι έδωκαν συμβολική σημασία στην ούρα του αλόγου, κάνοντας την διακριτικό τιμής.

Έτσι υπήρχαν άλλοτε οι κατώτεροι πασάδες με μια ούρα, οι ανώτεροι με δυο, και οι ανώτατοι με τρεις.

— Τι κάνεις, ώρε Καρσιόκα;

— Εγώ σε ποίμενα στα Βιτώλια να'ρθω να με προσωνύμησης και να

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

— Σας εξορκίζω, αφήστε με!... Αφήστε με!...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ ΤΟΝΙ ΠΕΡΙΘΙΩΝ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΕΤΡΟΣ, έργατης. ΙΩΑΝΝΑ, γυναίκα του. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, γιός τους, μαθητευόμενος έργατης. ΝΕΝΕΤΑ, κόρη τους, τριών χρόνων.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ο ΠΕΤΡΟΣ, Η ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΙ Η ΝΕΝΕΤΑ, ΑΠΟΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ

(Παραμονή Πρωτοχρονιάς, βράδυ. Ο Πέτρος γυρίζει από τη δουλειά του με κακό κέφι. Πεταίνει πάνω στο τραπέζι το μεροκάματο του κι ύστερα άρχίζει να κόβει βόλτες στο δωμάτιο. Κάθε τόσο στέκεται και μιλάει. "Όσο μιλάει, τόσο και περισσότερο νευριάζει. Έξωφρα παίρνει μια καρέκλα, τη βροντάει στο πάτωμα, κάθεται άπανω ανάποδα και στηρίζει το κεφάλι του στη ράχι της. Διγύσσιμη σιωπή).

ΙΩΑΝΝΑ. — Πέτρο! ΠΕΤΡΟΣ. (δίδως να σηκώση το κεφάλι του). — Τι τρέχει; ΙΩΑΝΝΑ. — Τι έχεις και είσαι έτσι; ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν έχω τίποτε. ΙΩΑΝΝΑ. — Μα ναι, κάτι έχεις. ΠΕΤΡΟΣ. — "Ε! ναι, λοιπόν, κάτι έχω κι αυτό το κάτι είναι ότι ο χρόνος τελειώνει χωρίς τίποτε κι ήλιδαξη. Σηκώνονται τα χαράματα. Σπάζω στη δουλειά όλη τη μέρα, και όταν νυχτώνει γυρίζω οϊδ σπλιτ μου και κοιμώμαι άν άν ψόφος. Τό ίδιο αυτό πράγμα έπαναλαμβάνεται τριακόσιες έξιηις πέντε φορές. "Υπάρχουν όμως άλλω άνδρωποι που τρώνε οδ ώρα έστιαιόρα, που πίνουν κωσιό έλεκτά, που πίνε στα θέατρα, που ταξιδεύουν. Έγώ δουλεύω. Καί ύστερα; Δουλεύω. Πού είναι ή δική μου ευχάριστη; "Αν μπορούσα τουλάχιστον να πώ: «Δουλεύεις, άδελφέ μου, ιδροκοπάς, αλλά μαζεύεις χρήματα. "Όταν γεράσεις, θα ξεκουρασής». Μα πού τέτοια τύχη! Μάλις καταφέρνω να τή φέρω βόλτα. Καί άν άρρωστήσω καμιά φορά; Βλαστήμα τα! Θά ψοφήσω σάν σκύλος!

ΙΩΑΝΝΑ. — "Έχεις δικιο, Πέτρο, μα τί θέλεις να κάνουμε; Μήπως κι έγώ περνά καλύτερα; "Απ' τό πρωϊ ός τό βράδυ βασανίζομαι. Πλένω, ράβω, μπαλάνω, τή κάνω όλα μονάχη μου, και βρίζω ακόμα λίγη ώρα για να ξενοράθω. Μήπως καλύτερησε καθόλου ή κατάσταση μου; Μήπως έχω ένα φόρεμα της προκοπής να φορέσω; "Ω! άν τή ήξερα όλ' αυτά όταν ήμουν κοπέλλα!

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν θά παντρευόσουν. Καί θάκανες πολλή καλή!

ΙΩΑΝΝΑ. — Δεν ήθελα να πώ αυτό, μα είναι στιγμές που χάνω τό θάρρος μου. Η πίσω, ή στενοχώριες είναι πολλή περισσότερες από τίς χαρές της ζωής...

ΠΕΤΡΟΣ. — Καλύτερα να μην τή συλλογίζομαστε όλ' αυτά, γιατί μπορεί κανείς να χάση τό μυαλό του. Έρχομαι ώρες που δεν ξέρω κι έγώ πώς

κρατιέμαι και δεν τή στέλνω όλα στο διάβολο!... "Ετσι είμαι κι άπόψε. Για ένα τίποτε, είμαι ικανός να πάω να πέσω στο Σηκουάνα. Μα τόν Θεό, θά ήταν λιγώτερο δυσάρεστο αυτό, από τή ζωή που κάνω!

ΙΩΑΝΝΑ. — Συχνά με πίνουν κι έμένα τέτοιες ιδέες, όταν βγάσω τή σιδερά μου από τήν πυροστιά. Τά σιδερα είναι κόκκινα και τό κόκκινο μυρίζει. Τότε μου έρχεται να κλείσω καλά τή παράθυρα και να ξεπλυνώ στο κρεβάτι με τή Νενέτα στην άγκαλιά μου. Τό κακόμοιρο τό κορίτσι σίγουρα δεν θά γίνη, όταν μεγαλώσει, πύ ευτυχισμένο από μένα. "Ισως νά έχω και χειρότερη τύχη...

ΠΕΤΡΟΣ. (χαμογελώντας σαρκαστικά). — Καί αυτό λέγεται ζωή!... ΙΩΑΝΝΑ. — Κάνε όμως κουράγιο, Πέτρο, μην απελίζεσαι! "Ισως δοίμε και καλύτερες μέρες!

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν βαρύνεσαι, καυμένη γυναίκα! Νά, έτσι θά περάση όλη μας ή ζωή, ώστόσο μα μέρα θά ψοφήσουμε σάν τή σκυλιά!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΑΙ Ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
(Ο Αύγουστος μπαίνει τρέχοντας. Είναι κόκκινος, λαχανιασμένος.

ΠΕΤΡΟΣ. — "Έχεις δικιο, Πέτρο, μα τί θέλεις να κάνουμε; Μήπως κι έγώ περνά καλύτερα; "Απ' τό πρωϊ ός τό βράδυ βασανίζομαι. Πλένω, ράβω, μπαλάνω, τή κάνω όλα μονάχη μου, και βρίζω ακόμα λίγη ώρα για να ξενοράθω. Μήπως καλύτερησε καθόλου ή κατάσταση μου; Μήπως έχω ένα φόρεμα της προκοπής να φορέσω; "Ω! άν τή ήξερα όλ' αυτά όταν ήμουν κοπέλλα!

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν θά παντρευόσουν. Καί θάκανες πολλή καλή!

ΙΩΑΝΝΑ. — Δεν ήθελα να πώ αυτό, μα είναι στιγμές που χάνω τό θάρρος μου. Η πίσω, ή στενοχώριες είναι πολλή περισσότερες από τίς χαρές της ζωής...

ΠΕΤΡΟΣ. — Καλύτερα να μην τή συλλογίζομαστε όλ' αυτά, γιατί μπορεί κανείς να χάση τό μυαλό του. Έρχομαι ώρες που δεν ξέρω κι έγώ πώς

κρατιέμαι και δεν τή στέλνω όλα στο διάβολο!... "Ετσι είμαι κι άπόψε. Για ένα τίποτε, είμαι ικανός να πάω να πέσω στο Σηκουάνα. Μα τόν Θεό, θά ήταν λιγώτερο δυσάρεστο αυτό, από τή ζωή που κάνω!

ΙΩΑΝΝΑ. — Συχνά με πίνουν κι έμένα τέτοιες ιδέες, όταν βγάσω τή σιδερά μου από τήν πυροστιά. Τά σιδερα είναι κόκκινα και τό κόκκινο μυρίζει. Τότε μου έρχεται να κλείσω καλά τή παράθυρα και να ξεπλυνώ στο κρεβάτι με τή Νενέτα στην άγκαλιά μου. Τό κακόμοιρο τό κορίτσι σίγουρα δεν θά γίνη, όταν μεγαλώσει, πύ ευτυχισμένο από μένα. "Ισως νά έχω και χειρότερη τύχη...

ΠΕΤΡΟΣ. (χαμογελώντας σαρκαστικά). — Καί αυτό λέγεται ζωή!... ΙΩΑΝΝΑ. — Κάνε όμως κουράγιο, Πέτρο, μην απελίζεσαι! "Ισως δοίμε και καλύτερες μέρες!

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν βαρύνεσαι, καυμένη γυναίκα! Νά, έτσι θά περάση όλη μας ή ζωή, ώστόσο μα μέρα θά ψοφήσουμε σάν τή σκυλιά!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΑΙ Ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
(Ο Αύγουστος μπαίνει τρέχοντας. Είναι κόκκινος, λαχανιασμένος.

ΠΕΤΡΟΣ. — "Έχεις δικιο, Πέτρο, μα τί θέλεις να κάνουμε; Μήπως κι έγώ περνά καλύτερα; "Απ' τό πρωϊ ός τό βράδυ βασανίζομαι. Πλένω, ράβω, μπαλάνω, τή κάνω όλα μονάχη μου, και βρίζω ακόμα λίγη ώρα για να ξενοράθω. Μήπως καλύτερησε καθόλου ή κατάσταση μου; Μήπως έχω ένα φόρεμα της προκοπής να φορέσω; "Ω! άν τή ήξερα όλ' αυτά όταν ήμουν κοπέλλα!

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν θά παντρευόσουν. Καί θάκανες πολλή καλή!

ΙΩΑΝΝΑ. — Δεν ήθελα να πώ αυτό, μα είναι στιγμές που χάνω τό θάρρος μου. Η πίσω, ή στενοχώριες είναι πολλή περισσότερες από τίς χαρές της ζωής...

ΠΕΤΡΟΣ. — Καλύτερα να μην τή συλλογίζομαστε όλ' αυτά, γιατί μπορεί κανείς να χάση τό μυαλό του. Έρχομαι ώρες που δεν ξέρω κι έγώ πώς

κρατιέμαι και δεν τή στέλνω όλα στο διάβολο!... "Ετσι είμαι κι άπόψε. Για ένα τίποτε, είμαι ικανός να πάω να πέσω στο Σηκουάνα. Μα τόν Θεό, θά ήταν λιγώτερο δυσάρεστο αυτό, από τή ζωή που κάνω!

ΙΩΑΝΝΑ. — Συχνά με πίνουν κι έμένα τέτοιες ιδέες, όταν βγάσω τή σιδερά μου από τήν πυροστιά. Τά σιδερα είναι κόκκινα και τό κόκκινο μυρίζει. Τότε μου έρχεται να κλείσω καλά τή παράθυρα και να ξεπλυνώ στο κρεβάτι με τή Νενέτα στην άγκαλιά μου. Τό κακόμοιρο τό κορίτσι σίγουρα δεν θά γίνη, όταν μεγαλώσει, πύ ευτυχισμένο από μένα. "Ισως νά έχω και χειρότερη τύχη...

ΠΕΤΡΟΣ. (χαμογελώντας σαρκαστικά). — Καί αυτό λέγεται ζωή!... ΙΩΑΝΝΑ. — Κάνε όμως κουράγιο, Πέτρο, μην απελίζεσαι! "Ισως δοίμε και καλύτερες μέρες!

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν βαρύνεσαι, καυμένη γυναίκα! Νά, έτσι θά περάση όλη μας ή ζωή, ώστόσο μα μέρα θά ψοφήσουμε σάν τή σκυλιά!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΑΙ Ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
(Ο Αύγουστος μπαίνει τρέχοντας. Είναι κόκκινος, λαχανιασμένος.

ΠΕΤΡΟΣ. — "Έχεις δικιο, Πέτρο, μα τί θέλεις να κάνουμε; Μήπως κι έγώ περνά καλύτερα; "Απ' τό πρωϊ ός τό βράδυ βασανίζομαι. Πλένω, ράβω, μπαλάνω, τή κάνω όλα μονάχη μου, και βρίζω ακόμα λίγη ώρα για να ξενοράθω. Μήπως καλύτερησε καθόλου ή κατάσταση μου; Μήπως έχω ένα φόρεμα της προκοπής να φορέσω; "Ω! άν τή ήξερα όλ' αυτά όταν ήμουν κοπέλλα!

Βλέποντας τήν όψη του πατέρα του και τής μητέρας του, στέκεται άπότομα και βγάει τό κασκέτο του).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — Καλησπέρα, πατέρα. Καλησπέρα, μητέρα!

(Σαφωραόει τό κασκέτο του, τούς γυρίζει τήν πλάτη και πηγαίνει στο κρεβάτι της αδελφούλας του).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — Καλησπέρα, Νενέτα!

ΝΕΝΕΤΑ. (πού έχει ξυπνήσει ξαφνικά και μισοκλείει). — Χι! Χι! Χι! ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — Κύττα τή γκοιναρά που μισοκλείει! Φτάνουν τή κλάματα! Έμπρός, άρχισε τώρα να γελάς!

ΝΕΝΕΤΑ. (γελώντας). — Χι! Χι! Χι!...

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — Μπράβο, έτσι οδ θέλω να είσαι σάν μεγάλη κοπέλλα και να νοιώθεις από άστεία. Χι! Χι! Χι! Χι! Κύττα τήν τί όμορφα πού γελά! "Ετσι γελούς κι έγώ όταν είχα τή χροία της. Τι κοινά πού είναι τή παιδιά! Νενέτα, πώς με λένε;

ΝΕΝΕΤΑ. — Σε λένε αδελφούλη. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — Ναι, βέβαια. Μα και τό άλλο όνομά μου, τό αληθινό; ΝΕΝΕΤΑ. (γεύγορα-γεύγορα και σάν μπουκαμένη). — Γκιστ Παλό.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — Καλά, καλά. Καί τώρα φέλησε με και πές μου μ'άγαπας; ΝΕΝΕΤΑ. — Ναι, ναι, ναι, αδελφούλη μου!

(Η μικρούλα τώρα κρατεί στο χέρι της τό παιχνιδάκι. Τό κυττάζει έκστατική. "Η περιέργεια κάνει πύ μεγάλη και πύ έκφραστικά τή όμορφα μάτια της. "Εξάφρα άκουμπάει τό παιχνιδι μπροστά της, και άρχίζει να χτυπά τή χέρι της, τό ένα με τ' άλλο. "Ο αδελφός της τή ναυγαλάει και ξεκαρδίζονται κι οϊ δυο στα γέλια).

ΙΩΑΝΝΑ. — Τά βλέπεις; ΠΕΤΡΟΣ. — Ναι, τή κακόμοιρα τή παιδιά, δεν ύποπτεύονται τίποτε, γι' αυτό είναι και τόσο ξεγνοιασιά, τόσο εύτυχισμένα!

ΙΩΑΝΝΑ. — Ναι, τή καυμένα! Τι καλά πού είναι έτσι αγαπημένα! Καί ό- μως εού διαρκώς παραπονέσαι για τόν Αύγουστο. Λές ότι θά γίνη ένας άλητης...

ΠΕΤΡΟΣ. — Έγώ; Έγώ δεν τό- τα ποτέ αυτό. Είπα μονάχα ότι άργότε- ρα... "Ισως... δεν ξέρει κανείς ποτέ... Αυτό είπα μονάχα. Μα κι εού δεν έ- λεγες ότι ή μικρούλα είναι άρρωστη; "Ισα-ίσα, είναι μιά χαρά!... Κύτταξέ τί κόκκινα πού είναι τή μαγουλάκια της!

ΙΩΑΝΝΑ. — Καί τή χέρα της και τή ποδαράκια της!... Είναι μιά κό- κλα σωστή, ένας άγγελος!

ΠΕΤΡΟΣ. — "Η αλήθεια είναι ότι δεν είναι άσχημη. Σού μοιάζει λιγάκι... ΙΩΑΝΝΑ. — Καί ό γιός σου σου μοιάζει λιγάκι, μα στο καλύτερο. "Αλλά τώρα, ός τ' άφήσουμε αυτά. "Η σούτα είναι έτοιμη, Αύγουστο, πεινάς, παιδί μου;

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — "Οχι, μητέρα. Μα δεν πεινάει... Θά φάω. Θά φέρω τό πιάτο μου κοντά στη δεσποινίδα από

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — "Οχι, μητέρα. Μα δεν πεινάει... Θά φάω. Θά φέρω τό πιάτο μου κοντά στη δεσποινίδα από

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — "Οχι, μητέρα. Μα δεν πεινάει... Θά φάω. Θά φέρω τό πιάτο μου κοντά στη δεσποινίδα από

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. — "Οχι, μητέρα. Μα δεν πεινάει... Θά φάω. Θά φέρω τό πιάτο μου κοντά στη δεσποινίδα από

ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ

Η λατρεία της 'Αρτέμιδος στην αρχαία Έφεσο. Πώς οι Έφέςιοι δέλησαν να τιμήσουν τήν πολιούχο τους. Τό εύρημα ενός βουκεύ. Πώς βρέθηκε τό ύπεροχο μάρμαρο, άπ' τό όποιο χτίστηκε ό ναός της 'Αρτέμιδος. Η μεγαλοπρέπεια του και ό πλούτος του. Η έστρέ της 'Αρτέμιδος στην Έφεσο. Τό προσκύνημα όλων των Έλλήνων. Η τρέλλα και τό έγκλημα του 'Ηροστράτου. Η πυρπόλησις του ναού. Η άνοιχοδόμησις του και ό νέος του έμπροσής, κτλ. κτλ.

ΠΟ τή περισσότερο θαυμάσιμα καλλι- τεχνικά μνημεία τής αρχαιότητας, ήταν και ό ναός τής 'Αρτέμιδος στην Έφεσο.

Η πλούσια αυτή ελληνική πόλις τής Μικράς 'Ασίας, θε- ωρούσε άνεκαθεν τήν 'Αρτέμιδα, ως προστάτιδά της. "Υπήρχε λοιπόν έ- κεί πλήθος ναών, βωμών και ιερών τής θεάς αυτής, και πολυάριθμοι ιε- ρείς και ιέρειες πού τής προσέφεραν καθημερινώς θυσιές.

Κατά τό 620 π. Χ. όμως οι Έφέ- σιοι έκριναν ότι οι ναοί και τή ιερά πού ε'χαν άφιερώσει ως τότε στην 'Αρτέμιδα, δεν ήταν άρκητά μεγαλό- πρεπή για να δείξουν τήν ευγνωμο- σύνη τους προς τήν προστάτιδά τους θεά, και άπεφάσισαν να άνεγείρουν προς τιμήν της ένα ναό πού θά ήταν ό μεγαλειότερος και ό ωραιότερος τού κόσμου.

Και άμέσως, χωρίς να χάνουν και- ρό, πλούσιοι καθώς ήταν, άρχισαν να πραγματοποιούν τή σκέψι τους αυτή.

Έβριζαν πράγματι τή θεμέλια τού καινούργιου ναού και οι άρχιτέκτο- νες συζητούσαν για τή δικά πού θά χρησιμοποιούσαν και για τόν τρόπο με πόν όποιο θά χτιζόταν τό οικοδό- μημα, όταν μιά εύτυχης σύμπτωση: τούς έβγαλε από τήν άμηχανία τους.

Ένας νεαρός βοσκός, όνομαζόμενος Πιζάδωρος, παρακολουθούσε μιά μέρα στο θουνό μιά άγρια μονομαχία με- ταξύ δυο τράγων τού κομαδιού του.

Οι τράγοι χτυπιόντουσαν λυσσάλας με τή κέρατά τους, όταν έξαφρα ό έ- νας άπ' αυτούς, καθώς ώρμησε να χτυπήσει τόν αντίπαλό του, άσπύγ- τος και τό κέρατό του πήγε και χτύ- πησε σ' ένα βράχο τού όποιου έσπα- σε ένα κομμάτι. "Ο βοσκός πήρε τό

δύο, για να μή φωνάξη.

ΙΩΑΝΝΑ. — Σού λέω πώς λα- τρεύονται. "Η Νενέτα δεν είναι εύσαι- στημένη, παρά μονάχα όταν ό αδελφός της βρίσκεται κοντά της.

ΠΕΤΡΟΣ. (γονατιστός μπροστά στο κρεβάτι της κορούλας του). — Μα είναι θαυμασός ό άνδρωπάκος σου, και πόσο μοιάει με άληθινό σιδε- ρά! Γρήγορα, να τού πάμε ένα έλλογο για να τό πεταλώση. Τό έλλογο τής Νενέτας.

ΝΕΝΕΤΑ. (γελώντας). — Ναι, μπα- μπά, γρήγορα!

ΠΕΤΡΟΣ. — Διabolοκόριτσο, να- ζού! Κύττα τήν, κύττα τήν πώς γε- λάει! (Γελά κι ό ίδιος).

ΙΩΑΝΝΑ. — Τι τρελλός πού είναι, καυμένα Πέτρο! "Όλα τή ξέχασες. (Γελά).

ΠΕΤΡΟΣ. — Τά παιδιά μου μ' έ- καναν να τή ξεχάσω όλα!...

κομμάτι αυτό και είδε πώς ήταν ένα θαυμάσιο μάρμαρο, σκληρό σάν σιδε- ρο και άστραφτερό σάν χιόνι πού τό λούζει ό ήλιος. Τρελλός από τή χα- ρά του, ό Πιζάδωρος άρπασε στο θουνό τό ποίμνιό του κι έτρεξε στην Έ- φεσο για να δείξη τόν εύρημά του στους άρχοντας. "Αμέσως αυτοί έδα- λαν έργάτες πού έσκαψαν τό θουνό στο μέρος άπ' τό όποιο είχε άποσπα- στεί τό κομμάτι και βρήκαν εκεί έ- να πλουσιώτατο στρώμα από θαυμά- σιο μάρμαρο. "Από τό μάρμαρο λοι- πόν αυτό χτίστηκε ό ναός τής 'Αρ- τέμιδος.

Τό θαύμα αυτό τής ελληνικής άρ- χιτεκτονικής ορθωνόταν πάνω σ' ένα τεχνητό ύψωμα κατασκευασμένο στη μέση τής Έφεσου. Στο ναό έμπαινε κανείς από μιά μεγαλοπρεπείστατη σκάλα, στολισμένη με άγάλματα. Τό

μυοδος, ύψωνόταν τό άγαλμα τής δι- ας τής θεάς. "Ηταν καμωμένο από συμπαγές χρυσάφι και ό θρόλος έλαγε ότι είχε πέσει από τόν ούρανό. "Η μυστηριώδης αυτή προέλευσις του προκαλούσε τή μέχρι προλήψεως λα- τρεία όλου τού κόσμου. "Ετσι έν- θρωποι από πολύ μακρυνά μέρη, ξε- κινούσαν και πήγαιναν για προσκύ- νημα στην Έφεσο, κατά τήν έποχή των μεγάλων εορτών πού γινόντου- σαν κάθε χρόνο προς τιμήν τής 'Αρ- τέμιδος.

Οι δρόμοι τής Έφεσου, παρουσια- ζαν τότε, για λίγες μέρες, μιά άνυ- νήσιστη κίνησι. "Αρχόντες, πλούσιοι έμποροι, φτωχοί χωρικοί, άνθρωποι όλων των τάξεων, τούς πλημμύριζαν, νοιώθοντας έλοι να τούς ένώνη τό έ- διο θρησκευτικό αίσθημα, ένα αίσθη- μα άδελφοσύνης πού τούς τό προκα- λούσε ή λατρεία τής θεάς.

Χάρη στις έκούσιες αυτές προσφο- ρές πού έστέλλοντο άπ' όλα τή μέρη τής αρχαίας Ελλάδος, ε'χε χτιστεί ό ναός τής 'Αρτέμιδος. Καί χάρις σ' αυτές πάλι, έξασφαλίζονταν ή πλούσια συντήρησις του. "Ο ναός τής 'Αρτέμι- δος ήταν ένα είδος πανελληνίου έ- ρου για τή συντήρησις τού όποιου συ- νεβόσαν έλοι οι Έλληνες.

Φαντάζεται λοιπόν, κανείς, τί φό- βος και τί κατάπληξις κυριεύσε τούς Έφέςιους, όταν ξαφνικά, μιά νύχτα, διεδόθη ότι ό ναός τής 'Εφεσου καί- γόταν. "Ενας τρελλός, ό 'Ηροστρά- τος, είχε σκεφτεί να κάψη τό πύ ό- μορφο μνημείο τής Έφεσου, και ένα από τή ωραιότερα τής αρχαιότητας, δελώντας μ' αυτόν τόν τρόπο ν' άπο- θανάτιση στην αϊώνα τόν άπαντα τό όνομά του. Οι Έφέςιοι έπρεξαν άμέ- σως στήν τόπο τής καταστροφής και προσπάθησαν με κάθε τρόπο να σώ- σουν τόν ναό, αλλά ένδομηταύ ή πυρκαϊά είχε λάβει τόση έκταση, ό- στε όλες ή προσπάθειές τους πήγαν χαμένες και τό θαύμα αυτό τής άρ- χαιότητας έγινε στάχτη. "Απότόσο, ύ- στερα από ένα χρόνο, οι Έφέςιοι έκα- νάχτισαν τό ναό. Καί ό καινούργι- ος ναός δεν ήταν λιγώτερο όμορ- φος από τόν πρώτο, και επί καιρό πο- λύ, άπειροι πιστοί πήγαιναν και τόν προσκυνούσαν. "Αλλά κατά τόν 3ου μ. Χ. αιώνα, οι βάρβαροι Σκύθες έπιδρο- μέεις, έπανάστασαν τό έγκλημα τού 'Η- ροστράτου. "Αφού δηλαδή λεηλάτη- σαν πρώτα τόν ναό, τόν παρέδωκαν κατόπιν στις φλόγες. Τέλος, ύστερα από ένα αιώνα οι Χριστιανοί Αυτο- κράτορες τού Βυζαντίου, τόν ξεθεμά- τισαν έντελώς θεωρώντας τόν ως ένα ειδωλολατρικό μνημείο.

Η πομπή πού περνούσε από τούς δρόμους τής Έφεσου, κατά τήν δια- ρκεια των εορτών αυτών, ήταν μιά ά- πό τίς πύ μεγαλοπρεπείς τής αρχαιό- τητας. "Όσοι συμμετείχαν σ' αυτή τή πομπή είχαν λάβει τόση έκταση, ό- στε όλες ή προσπάθειές τους πήγαν χαμένες και τό θαύμα αυτό τής άρ- χαιότητας έγινε στάχτη. "Απότόσο, ύ- στερα από ένα χρόνο, οι Έφέςιοι έκα- νάχτισαν τό ναό. Καί ό καινούργι- ος ναός δεν ήταν λιγώτερο όμορ- φος από τόν πρώτο, και επί καιρό πο- λύ, άπειροι πιστοί πήγαιναν και τόν προσκυνούσαν. "Αλλά κατά τόν 3ου μ. Χ. αιώνα, οι βάρβαροι Σκύθες έπιδρο- μέεις, έπανάστασαν τό έγκλημα τού 'Η- ροστράτου. "Αφού δηλαδή λεηλάτη- σαν πρώτα τόν ναό, τόν παρέδωκαν κατόπιν στις φλόγες. Τέλος, ύστερα από ένα αιώνα οι Χριστιανοί Αυτο- κράτορες τού Βυζαντίου, τόν ξεθεμά- τισαν έντελώς θεωρώντας τόν ως ένα ειδωλολατρικό μνημείο.

Η πομπή πού περνούσε από τούς δρόμους τής Έφεσου, κατά τήν δια- ρκεια των εορτών αυτών, ήταν μιά ά- πό τίς πύ μεγαλοπρεπείς τής αρχαιό- τητας. "Όσοι συμμετείχαν σ' αυτή τή πομπή είχαν λάβει τόση έκταση, ό- στε όλες ή προσπάθειές τους πήγαν χαμένες και τό θαύμα αυτό τής άρ- χαιότητας έγινε στάχτη. "Απότόσο, ύ- στερα από ένα χρόνο, οι Έφέςιοι έκα- νάχτισαν τό ναό. Καί ό καινούργι- ος ναός δεν ήταν λιγώτερο όμορ- φος από τόν πρώτο, και επί καιρό πο- λύ, άπειροι πιστοί πήγαιναν και τόν προσκυνούσαν. "Αλλά κατά τόν 3ου μ. Χ. αιώνα, οι βάρβαροι Σκύθες έπιδρο- μέεις, έπανάστασαν τό έγκλημα τού 'Η- ροστράτου. "Αφού δηλαδή λεηλάτη- σαν πρώτα τόν ναό, τόν παρέδωκαν κατόπιν στις φλόγες. Τέλος, ύστερα από ένα αιώνα οι Χριστιανοί Αυτο- κράτορες τού Βυζαντίου, τόν ξεθεμά- τισαν έντελώς θεωρώντας τόν ως ένα ειδωλολατρικό μνημείο.

Η πομπή πού περνούσε από τούς δρόμους τής Έφεσου, κατά τήν δια- ρκεια των εορτών αυτών, ήταν μιά ά- πό τίς πύ μεγαλοπρεπείς τής αρχαιό- τητας. "Όσοι συμμετείχαν σ' αυτή τή πομπή είχαν λάβει τόση έκταση, ό- στε όλες ή προσπάθειές τους πήγαν χαμένες και τό θαύμα αυτό τής άρ- χαιότητας έγινε στάχτη. "Απότόσο, ύ- στερα από ένα χρόνο, οι Έφέςιοι έκα- νάχτισαν τό ναό. Καί ό καινούργι- ος ναός δεν ήταν λιγώτερο όμορ- φος από τόν πρώτο, και επί καιρό πο- λύ, άπειροι πιστοί πήγαιναν και τόν προσκυνούσαν. "Αλλά κατά τόν 3ου μ. Χ. αιώνα, οι βάρβαροι Σκύθες έπιδρο- μέεις, έπανάστασαν τό έγκλημα τού 'Η- ροστράτου. "Αφού δηλαδή λεηλάτη- σαν πρώτα τόν ναό, τόν παρέδωκαν κατόπιν στις φλόγες. Τέλος, ύστερα από ένα αιώνα οι Χριστιανοί Αυτο- κράτορες τού Βυζαντίου, τόν ξεθεμά- τισαν έντελώς θεωρώντας τόν ως ένα ειδωλολατρικό μνημείο.

Η πομπή πού περνούσε από τούς δρόμους τής Έφεσου, κατά τήν δια- ρκεια των εορτών αυτών, ήταν μιά ά- πό τίς πύ μεγαλοπρεπείς τής αρχαιό- τητας. "Όσοι συμμετείχαν σ' αυτή τή πομπή είχαν λάβει τόση έκταση, ό- στε όλες ή προσπάθειές τους πήγαν χαμένες και τό θαύμα αυτό τής άρ- χαιότητας έγινε στάχτη. "Απότόσο, ύ- στερα από ένα χρόνο, οι Έφέςιοι έκα- νάχτισαν τό ναό. Καί ό καινούργι- ος ναός δεν ήταν λιγώτερο όμορ- φος από τόν πρώτο, και επί καιρό πο- λύ, άπειροι πιστοί πήγαιναν και τόν προσκυνούσαν. "Αλλά κατά τόν 3ου μ. Χ. αιώνα, οι βάρβαροι Σκύθες έπιδρο- μέεις, έπανάστασαν τό έγκλημα τού 'Η- ροστράτου. "Αφού δηλαδή λεηλάτη- σαν πρώτα τόν ναό, τόν παρέδωκαν κατόπιν στις φλόγες. Τέλος, ύστερα από ένα αιώνα οι Χριστιανοί Αυτο- κράτορες τού Βυζαντίου, τόν ξεθεμά- τισαν έντελώς θεωρώντας τόν ως ένα ειδωλολατρικό μνημείο.

Η πομπή πού περνούσε από τούς δρόμους τής Έφεσου, κατά τήν δια- ρκεια των εορτών αυτών, ήταν μιά ά- πό τίς πύ μεγαλοπρεπείς τής αρχαιό- τητας. "Όσοι συμμετείχαν σ' αυτή τή πομπή είχαν λάβει τόση έκταση, ό- στε όλες ή προσπάθειές τους πήγαν χαμένες και τό θαύμα αυτό τής άρ- χαιότητας έγινε στάχτη. "Απότόσο, ύ- στερα από ένα χρόνο, οι Έφέςιοι έκα- νάχτισαν τό ναό. Καί ό καινούργι- ος ναός δεν ήταν λιγώτερο όμορ- φος από τόν πρώτο, και επί καιρό πο- λύ, άπειροι πιστοί πήγαιναν και τόν προσκυνούσαν. "Αλλά κατά τόν 3ου μ. Χ. αιώνα, οι βάρβαροι Σκύθες έπιδρο- μέεις, έπανάστασαν τό έγκλημα τού 'Η- ροστράτου. "Αφού δηλαδή λεηλάτη- σαν πρώτα τόν ναό, τόν παρέδωκαν κατόπιν στις φλόγες. Τέλος, ύστερα από ένα αιώνα οι Χριστιανοί Αυτο- κράτορες τού Βυζαντίου, τόν ξεθεμά- τισαν έντελώς θεωρώντας τόν ως ένα ειδωλολατρικό μνημείο.

Η πομπή πού περνούσε από τούς δρόμους τής Έφεσου, κατά τήν δια- ρκεια των εορτών αυτών, ήταν μιά ά- πό τίς πύ μεγαλοπρεπείς τής αρχαιό- τητας. "Όσοι συμμετείχαν σ' αυτή τή πομπή είχαν λάβει τόση έκταση, ό- στε όλες ή προσπάθειές τους πήγαν χαμένες και τό θαύμα αυτό τής άρ- χαιότητας έγινε στάχτη. "Απότόσο, ύ- στερα από ένα χρόνο, οι Έφέςιοι έκα- νάχτισαν τό ναό. Καί ό καινούργι- ος ναός δεν ήταν λιγώτερο όμορ- φος από τόν πρώτο, και επί καιρό πο- λύ, άπειροι πιστοί πήγαιναν και τόν προσκυνούσαν. "Αλλά κατά τόν 3ου μ. Χ. αιώνα, οι βάρβαροι Σκύθες έπιδρο- μέεις, έπανάστασαν τό έγκλημα τού 'Η- ροστράτου. "Αφού δηλαδή λεηλάτη- σαν πρώτα τόν ναό, τόν παρέδωκαν κατόπιν στις φλόγες. Τέλος, ύστερα από ένα αιώνα οι Χριστιανοί Αυτο- κράτορες τού Βυζαντίου, τόν ξεθεμά- τισαν έντελώς θεωρώντας τόν ως ένα ειδωλολατρικό μνημείο.

Η πομπή πού περνούσε από τούς δρόμους τής Έφεσου, κατά τήν δια- ρκεια των εορτών αυτών, ήταν μιά ά- πό τίς πύ μεγαλοπρεπείς τής αρχαιό- τητας. "Όσοι συμμετείχαν σ' αυτή τή πομπή είχαν λάβει τόση έκταση, ό- στε όλες ή προσπάθειές τους πήγαν χαμένες και τό θαύμα αυτό τής άρ- χαιότητας έγινε στάχτη. "Απότόσο, ύ- στερα από ένα χρόνο, οι Έφέςιοι έκα- νάχτισαν τό ναό. Καί ό καινούργι- ος ναός δεν ήταν λιγώτερο όμορ- φος από τόν πρώ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επειτα από δέκα μέρες, η κόρη των Κυπρίων, έσφιγγε στην άγκαλιά της την πριγκίπισσα Γκρατσιόζα, που μόλις είχε φτάσει στη Νεάπολη. Η Μινιόν είχε πάρει μαζί της και το παιδάκι της. Η Γκρατσιόζα έσκυψε πάνω απ' το μικρό άγγελό που βρισκόταν μέσα στην άγκαλιά της παρμάνης του. Η Γουλιελμίνια, βλέποντας ένα πρόσωπο χαμογελαστό και φιλικό, άπλωσε προς αυτή τα λεπτά μπροστάκια της.

Τότε η πριγκίπισσα, καταγοητευμένη, την πήρε στην άγκαλιά της. Τη φίλησε κατόπιν, ενώ η Γουλιελμίνια, δείχνοντας την ευχαρίστησή της, έχωσε τα μικρά της δάχτυλα μέσα στις μεταξένιες μπουχλές των μαλλιών της.

Ο πρίγκιψ ντ' Αρμαζιάν, χλωμός ακόμα, βρισκόταν κι' αυτός κοντά τους, επάνω στο δώμα των ανηκόρων, όπου διαδραματιζόταν η σκηνή αυτή...

Κότταζαν κι' οι τρεις προς τη θάλασσα, όταν ξαφνικά ένας ιερέας παρουσιάστηκε στο δρόμο που τραβούσε κατά μήκος της άκρογιαλιάς.

Ήταν μάλλον αδύνατος και κοντός κι' είχε μακρύα μαλλιά που ξεκρούσαν το πρόσωπό του. Και βάδισε άρχα σαν να ήταν πολύ κουρασμένος.

Καθώς συνέχισε το δρόμο του με μικρή πόρτα που δονούσαν οι καμικά πενηνταριά δημάτου απόστασι απ' την παρόστα, άνοιξε σιγά-σιγά κι' ένας υπηρέτης του παλατιού παρουσιάστηκε σ' αυτή. Ή πόρτα εκείνη ήταν άνοιγμένη στον μονοτόξο του ανακτορικού κήπου αποκλειστικά για τους κηπουρούς κι' ήταν περίεργο πως ο υπηρέτης αυτός είχε κλειδί της. Μόλις μάλιστα είδε τον ιερέα, έτρεξε προς το μέρος του. Ο ιερέας τον είδε κι' αυτός και με λάμψη ικανοποίησής πέρασε από τα σβυσμένα του μάτια.

Μά ξαφνικά το βλέμμα του διέκρινε επάνω στην ταράτσα την πριγκίπισσα Γκρατσιόζα, το στέγνό της και τη Μινιόν που έμεναν ακίνητοι και σιωπηλοί κι' ένας νευρικός κλονισμός τον συντάραξε δολιχότρο.

Επειτα το βλέμμα του γύρισε προς τον ανακτορικό υπηρέτη σαν να ήθελε να τον ελπίσει να μην προχωρήσει περισσότερο. Τότε σήκωσε κι' αυτός το κεφάλι του κι' είδε τους πριγκίπες και τη Μινιόν στην ταράτσα. Ένας προσεκτικός παρατηρητής θα έβλεπε τη στιγμή εκείνη πως το χρώμα του έγινε κατάρλωμο.

Μά κανείς απ' όσους ήταν στην ταράτσα δεν τον πρόσεξε. Την ίδια στιγμή άλλωστε, η Γουλιελμίνια, ευτυχισμένη γιατί την άγκαλιά της, τσίττα με αγρία της προς αυτή και φώναζε:

—Μαμά! Μαμά!

Η πριγκίπισσα Γκρατσιόζα.

Η Γκρατσιόζα την είχε κατακτήσει τόσο, ώστε την έφωναζε «μαμά»!

Όλοι είχαν τώρα την προσοχή τους συγκεντρωμένη στη μικρούλα. Έτσι ο ιερέας, που δεν ήταν άλλος από το Μαργκόριο κι' ο υπηρέτης Άλ-λαζαν ένα γρήγορο βλέμμα. Έπειτα ο τελευταίος, περνώντας πλάι απ' τον ιερέα, άποκαλύφθηκε με σεβασμό.

Ο Μαργόριο, αντιχαιρετώντας δήθεν, έκλινε έλαφρά το κεφάλι του, μα τα χείλη του σάλεψαν έλαφρά και ψιθύρισε:

—Απόψε μία ώρα μετά τη δύση του ήλιου!

Το ίδιο βράδυ μία ώρα μετά τη δύση του ήλιου, ο υπηρέτης όγχιζε απ' το παλάτι και συνάντησε απ' έξω τον ψευτο-ιερέα. Έπειτ' αποτραβήχτηκαν κι' οι δύο σ' ένα άπομένο μέρος της άκρογιαλιάς, όπου κανείς δεν θα μπορούσε να τους άκούσει.

—Και τώρα άς μιλήσουμε, είπε ο παλαιός Ιεροεξεταστής.

—Σεβάσμιε, δόν Αντόνιο, άπάντησε ο υπηρέτης, είμαι έτοιμος ν' άκούσω ό,τι θά μου πείτε και να κάνω ό,τι θά με διατάξετε.

—Έν πρώτοις, Κριστόνιο, λησμόνησε τ' όνομά μου. Αυτή ε'νε η πρώτη μου διαταγή. Δεν πρέπει να το

—Η βασίλισσα της Νεαπόλεως

προφέρει ποτέ. Κι' εγώ, από τη στιγμή αυτή, δεν θα προσέχω πια ού-

τε το δικό σου... Είμαι λειτουργός του Υψίστου και θά σ' άποκαλώ σέκνον μου. Άν μάλιστα λάβεις κανένα χαρτί στο όποιο θ' άποκαλείσαι έτσι και το όποιο, αντί υπογραφής, θά έχη δυό σταυρούς, να είσαι βέβαιος ότι θά προέρχεται από μένα... Ο σταυρός αυτός είναι σύμβολο πύθ μεγάλου από των βασιλέων και των ισχυρών της γής.

—Ο σταυρός του Πάπα! ψιθύρισε ο υπηρέτης με σεβασμό.

—Τό είπες, μόνος σου!

Η φωνή του Μαργόριο, άν και θα-θεία και σιγνή, άντήχησε με δύναμη, καθώς έπρόσερε τα τελευταία αυτά λόγια. Ήθελε να κάνει έντόπωσι στο πνεύμα του συνομιλητού του και να τον πείσει ότι ύπακούοντάς του, υπάκουε σ' ένα έξουσία που ήταν μεγαλύτερη κι' από των βασιλέων.

—Όσο για τις άλλες διαταγές που έχω να σου διαβιβάσω, άκουσέ με, μά, ξέρεις, κατόπιν το στόμα σου πρέπει να μείνη κλειστό σαν τάφος.

—Άλλοίως, δυστυχία σου...

Ο υπηρέτης άνασκήτησε κι' ένας φοβισμένος όρκος όγχιζε απ' το στόμα του. Τότε ο Μαργόριο έξακολούθησε:

—Άκου λοιπόν... Η βασίλισσα ά-

γαπάει πολύ να τρώη την πολένη-τα. Ή πολένητα είναι φαγητό του λαού και άνάξιο της θέσεώς της, ό-

πως κι' αυτή είναι άνάξια του θρόνου της. Όπως θέλεις, αυτοί που μ' έ-

στειλαν στη Νεάπολη είναι καλά πληροφωμένοι. Λοιπόν θά είδες από πάνω απ' το φαγητό αυτό της βασι-

λισσας, κάτι που θά σου δώσω εγώ. Χωρίς να σ' άντιληφθί κανείς...

—Αδύνατον, πανιερώτατε! ψιθύ-

ρισε ο υπηρέτης. Ο άρχιμάγειρος έ-

τοιμάζει ο ίδιος τα φαγητά της βα-

σιλισσας, τα δοκιμάζει πριν τα εσ-

φέρει και τα παραδίδει μόνος του στον άρχισεβιτόρο της.

Ο Μαργόριο κατασφύρισε. Ή πραγματοποίησι του κατακλονήν ου-

δίου του ήταν πολύ πιο δύσκολη απ' ό,τι είχε φανταστεί. Σκέφτηκε λίγες στιγμές και έπειτα ξαναείπε:

—Έστω, άς μη μιλήσουμε πια γι' αυτό. Μά η βασίλισσα άδισταί συγγά και παίρνει φάρμακα. Ποιός της τ' άδινει;

—Μία χαμαριέρα της έμπιστοσύ-

νης της, η Ροζίνα.

—Πρέπει να γίνης έραστής της!

Ο υπηρέτης, άκούοντας αυτό τα λόγια, άναπήδησε.

—Άσμουείτε, πάτερ μου, είπε, ό-

τι οι υπηρέτες του παλατιού δεν μπο-

ρουν να μπάνουν σ' άδιαφορία της βασιλισσας παρά μόνο σ' έξαιρε-

τικές περιστάσεις...

—Ε λοιπόν, θά προσπαθήσης να

έκμεταλλεύεσαι δημαγωγικά την ά-

γάπη του λαού της και γι' αυτό έχει καταδικαστεί απ' ΑΥΤΟΝ που βα-

σιλεύει υπέρ των των βασιλέων.

Και ο Ιεροεξεταστής, σκύδοντας στο αυτό του συνομιλητού του, ψιθύ-

ρισε:

—ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!

Ο υπηρέτης άνασκήτησε. Ο ιε-

ρωμένος—όπως τουλάχιστον τον νό-

μιζε—είχε πει τη μοιραία και τρο-

μερή λέξη.

—Διστάζεις; τον ρώτησε ο Μα-

ργόριο. Πρόσεχε...

Τότε ο υπηρέτης τραύλισε, σκύ-

δοντας το κεφάλι του:

—Είμαι δούλος του Θεού και των λειτουργών του και θά κάνω το θέλη-

μά τους...

Αυτό ήταν η όμολογία της ύποτα-

γής του, μιας ύποταγής άπερίορι-

στης.

Μά λάμψη ικανοποίησής πέρασε απ' τα μάτια του Μαργόριο.

Τό μέσο στο όποιο είχε καταφύ-

γει για να πετύχη το σκοπό του ε'γε-

πετύχει. Τού είχε δώσει να καταλά-

βη πως ήταν όργανο, όχι μόνο του Πάπα, αλλά και της 'Ιερής 'Εξέτα-

σεως και ότι άν δεν υπάκουε θά είχε να κάνει μ' αυτή.

—Μπορείς και μπάνεις σ' ά βασι-

λικά μαγειρεία; ρώτησε ο Μαργόριο.

—Όχι και τόσο εύκολα. Μά μπο-

ρώ να μπό...

—Άκου λοιπόν... Η βασίλισσα ά-

γαπάει πολύ να τρώη την πολένη-

τα. Ή πολένητα είναι φαγητό του

λαού και άνάξιο της θέσεώς της, ό-

πως κι' αυτή είναι άνάξια του θρόνου

της. Όπως θέλεις, αυτοί που μ' έ-

στειλαν στη Νεάπολη είναι καλά πλη-

ροφωμένοι. Λοιπόν θά είδες από

πάνω απ' το φαγητό αυτό της βασι-

λισσας, κάτι που θά σου δώσω εγώ.

Χωρίς να σ' άντιληφθί κανείς...

—Αδύνατον, πανιερώτατε! ψιθύ-

ρισε ο υπηρέτης. Ο άρχιμάγειρος έ-

τοιμάζει ο ίδιος τα φαγητά της βα-

σιλισσας, τα δοκιμάζει πριν τα εσ-

φέρει και τα παραδίδει μόνος του

στον άρχισεβιτόρο της.

Ο Μαργόριο κατασφύρισε. Ή

πραγματοποίησι του κατακλονήν ου-

δίου του ήταν πολύ πιο δύσκολη απ'

ό,τι είχε φανταστεί. Σκέφτηκε λίγες

στιγμές και έπειτα ξαναείπε:

—Έστω, άς μη μιλήσουμε πια γι'

αυτό. Μά η βασίλισσα άδισταί συγγά

και παίρνει φάρμακα. Ποιός της τ'

άδινει;

—Μία χαμαριέρα της έμπιστοσύ-

νης της, η Ροζίνα.

—Πρέπει να γίνης έραστής της!

Ο υπηρέτης, άκούοντας αυτό τα

λόγια, άναπήδησε.

—Άσμουείτε, πάτερ μου, είπε, ό-

τι οι υπηρέτες του παλατιού δεν μπο-

ρουν να μπάνουν σ' άδιαφορία της

βασιλισσας παρά μόνο σ' έξαιρε-

τικές περιστάσεις...

—Ε λοιπόν, θά προσπαθήσης να

έπωφεληθής μιας τέτοιας περιστάσε-

ως και να προσεγγίσης τη Ροζίνα...

Δεν φαντάζομαι ή χαμαριέρα αυτή να

έλπιζε να παντρευθί κανένα εύγενή

της Αδής; Όθ της πής ότι ή ώμορ-

φία της σ' έχει συνταράξει. Αυτή θά

σέ πιστέψη, γιατί ή γυναίκες πιστεύ-

ουν πάντοτε σ' αυτό το είδους τ'ά

λόγια. Όθ της πής κατόπιν ότι έχεις

οικονομίες κι' ότι σκοπεύεις ν' άγο-

ράσης με τ' άρχιμάτ' σου ένα ώραίο

σπιτάκι. Κατάλαβες, δέν είν' έτσι;...

Όθ άκνης έπι σου είπα. "Όταν θά

κατορθώσης αυτό, είδοποίησέ με. Έν-

τωματάκι, πάρε μία παρακαταβολή

για το σπίτι που θ' άγοράσης.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο

παλιός 'Ιεροεξεταστής, έδγαλε απ'

το θαλάσσιό του δέκα χρυσά δονάτα

και τ' έβαλε μέσα στο χέρι του Κρι-

στόνιο, ο όποιος τ'άφριζε με χαρά μέ-

σα στη χούφτα του. Άν ο δόν 'Αντό-

νιο, είχε άπαιτήσεις τραυματικές,

τουλάχιστον επλήρωνε καλά. Ο υ-

πηρέτης ξέχασε άμέσως τους διατα-

γές που είχε νοιώσει και ξαναγύρι-

σε στο παλάτι.

Ο Μαργόριο περίμενε να ξαφανι-

στή ή σιλουέττα του σχεδόν έντελώς

μέσ' στο σκοτάδι. Έπειτα άρχισε να

βαδίζει κι' αυτός.

—Πείρισμα! ψιθύρισε, καθώς άπο-

μακωνόταν. Άν ή Μαρία Βιζέντι

μ' άκουζε απ' τη Νεάπολη, έμεθε θά

τη διόξουμε απ' τον κότμο...

IX

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

Την άλλη μέρα, μετά το ξύπνημα

της βασίλισσας, η Ροζίνα, ή χαμαριέ-

ρα της, βρισκόταν σ' ένα απ' τ' άνω-

μάτια των διαμερισμάτων της, όταν

ξαφνικά είδε μπροστά της τον Κρι-

στόνιο κομψοτεταγμένο, να ύποκλίνεται

γέλυστος.

—Τι κάνετε, σιμιριόνα; τη ρώτη-

σε με μεγάλη γλυκύτητα.

—Καλά, σιμιόρ Κριστόνιο, άπάντη-

σε χαμογελώντας.

—Χαμογέλατε, σιμιριόνα Ροζίνα...

Αυτό είχε καλό σημάδι για μένα. Κα-

λά λένε πως μία εύτυχία δέν έρχεται

ποτέ μονάχη της.

Και έπειδή ή χαμαριέρα δέν κα-

ταλάβαινε, ο Κριστόνιο έξακολούθησε

σε τόνο ευπιστευτικό.

—Νά, έλαβα σήμερα μία έπιστολή

απ' τον παπ'ά του χωριού μου, ο ό-

ποιος μου γράφει ότι κάποιος θείος

μου πέθανε και μου έφρσε τριακόσια

δονάτα... Τριακόσια δονάτα δέν είν-

ε άκατά για να περάση κανείς ένα

ώμοφο δαχτυλίδι στο χέρι έκείνης

που άγαπή, χαριτωμένη Ροζίνα;

—Η θλεφαρίδας της χαμαριέρας το-

υούλκιαν έλαφρά και τ' άμρουλά

της κοκκίνισαν. Ο Κριστόνιο τ' είδε

αυτό και παίρνοντας άόρεος, γούπρης

χαλαρηστικά τ' άποτοφώλι του.

Τ'ά μάτια της νέας έλαμψαν. Μά κά-

ποιος φάνηκε έκείνη τη στιγμή στην

άκρη του διαδρόμου κι' ή χαμαριέρα

άποσώθηκε γρήγορα-γρήγορα. Όσπό-

σο ήταν τ'ό πρώτο βήμα.

—Έπειτα δ' από μέρες, ή σχέσεις

τους είχαν προχωρήσει τόσο, ώστε ο

Κριστόνιο τόλμησε να τη φίληση στο

σέβρο. Έκείνη δέχτηκε τ'ό φίλήμα

του χωρίς να θυμώσει.

—Όραία, είπε ο Κριστόνιο, όταν

σε λίγο άπεσώρθη. Ο πατήρ 'Αντό-

νιο πρέπει να είναι ικανοποιημένος

τώρα που ή Ροζίνα θά γίνη δική μου.

Τό έπόμενο βράδυ, ο Κριστόνιο βρι-

σκόταν στην άκρογιαλιά, όταν τ'ό

σκοτάδι είχε άπλωθεί πια. Ο Μα-

ργόριο δέν είχε φτάσει ακόμα. Πήγε

και κάθισε σ' ένα δοντάκι κι' έκεί

περίμενε ακίνητος, ως ότου ένας ύ-

σκιος φάνηκε στην άκρογιαλιά. Ή-

ταν ο ιερέας, ο όποιος τ'άδής κατ'

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Άκου, εξακολούθησε ο σέρ Τζέιμς. Ο δαμαστής λοιπόν έδωσε φίμωτρο στην άρκουδα του, της έκλεινε και τα πέτσινα πόδια σε πέτσινα γάντια και την έδενε σ' ένα πάσσαλο με μια σιδερένια αλυσίδα. Τότε ένας άντρας ντυμένος με κόκκινα ρούχα έμπαινε μέσα στο στέβο καθύλα

— Έρεε, του είπα ο τελευταίος, ότι αύριο το βράδυ, μπορούμε να κοιμηθούμε στον πόργο του μακαρίνου;

— Χά!... Χά!... Έκανε ο Βίλλας, δεν 'νε καθόλου περίεργο αυτό...

III

Στις όχτες το βράδυ, καθώς η νύχτα έπεφτε άπάνω απ' το παλιό Ασμπουρτον, ο Βίλλας, αφού έκανε αρκετό δρόμο, έφτασε έφριππος στο χωριό Μπούρτον. Αποτελούμενο από καμιά εκατοστή σπίτια και ένα μοναδικό δρόμο, το χωριό αυτό το κατοικούσαν φιλήσυχοι χωρικοί που περνούσαν τον καιρό τους στη δουλειά τους και στα σπίτια τους.

Όστόσο, εκείνο το βράδυ, ο Βίλλας,

τρίγαντας, εκεί είδε μια μεγάλη συγγένωση, μπρός στη μοναδική ταβέρνα του τόπου. Άντρες, γυναίκες, παιδιά και γέροι δειχνόντουσαν πολύ περίεργοι και προσπαθούσαν να ιδούν τι γινόταν στο έσωτερικό της ταβέρνας.

Ο Βίλλας, σαν γνήσιος Σκωτσέζος που ήταν, δεν περνούσε ποτέ από ταβέρνα χωρίς να σταθεί και ν' αδειάσει μερικά ποτήρια. Έπειδή είχε μαζί του, εκτός από το δικό του, και το άλλο του άφεντη του καθώς και μια ντουζίνα κυνηγετικά σκυλιά, ισχνά σαν τα είσοδήματά τους, κάλεσε ένα παιδί, του τ' έμπιστεύτηκε όλα, τάχοντάς του μερικές πεντάρες και μπήκε μέσα στην ταβέρνα.

Εκείνο που προκαλούσε την προσοχή του πλήθους κι' ερέθιζε τη φημισμένη περιέργειά του, ήταν ο δαμαστής των θηρίων.

Ο δαμαστής ήταν ένας γερός άντρας, κοκκινολιόχης και ρωμαλέος. Βλέποντας τον ίπποκόμο να μπαίνει μέσα στην ταβέρνα, τον κύτταζε μ' μι' ανήσυχη περιέργεια, μα αυτό το έλλειπε το μάτι του να ήθελε να

του πη: «Είμαι αυτός που περιμένεις».

Έπειτα ο Βίλλας πήγε και κάθισε κοντά στη φωτιά. Ήταν πολύ γνωστός στην ταβέρνα κι' η ταβερνιάρισσα, μιά χήρα αρκετά νέα ακόμα, τον πλησίασε, του έκανε μιά χαριτωμένη υπόκλησι και τον ρώτησε:

— Τι θέλετε, κύριε Βίλλας;

— Μπύρα και τ'ίν...

Ο Βίλλας γέμισε δύο ποτήρια με τ'ίν, κι' έπειτα, κυττάζοντας το δαμαστή, τον ρώτησε:

— Τι βλέπει βλως αυτός ο κόσμος με τόση περιέργεια;

— Έμένα, κύριε, απάντησε εκείνος.

— Ωστόσο δεν έχεις άπάνω σου τίποτε το περίεργο...

— Ναι, αλλά θέλουν να ιδούν, τ' όθρηιά μου...

— Ποιά θηρία;

— Τον πάνθηρά μου, την τίγρη μου και την άρκουδα μου.

— Α! έκανε ο Βίλλας με άδιαφορία. Έσθ είσαι λοιπόν ο δαμαστής; για τον όποιο μιλούν από χτές στην πόλη...

— Ναι, κύριε... Και αν ο κύριος Άπτονόμος μου έδινε την άδεια για μερικές παραστάσεις, θ' έκανα χροιάς δουλειές.

— Σου άρνήθηκες λοιπόν;

— Δεν ξέρω ακόμα. Έχω στείλει το βοηθό μου επίτηδες στην Άστυνομία, μα δεν έγύρισε ακόμα.

— Και πού είνε τ' όθρηιά σου; ρώτησε ο Βίλλας.

— Στο άμάξι μου, στην αλλη του πανδοχείου.

— Μπορείς να μου τ' άδειξεις;

— Ο! πολύ εύχαριστος. Μα μή μου ζητήσετε να σ' άδειξω και τ' ό χαρίσματά τους, γιατί μπορεί να μού κόψουν κανένα πρόστιμο.

— Δεν με νοιάζει για τ' ό χαρίσματά τους... Θέλω μονάχα να τ' άδω...

Ο δαμαστής στήλωσε και ο Βίλλας τον άκολούθησε στην αλλη του πανδοχείου.

Ο ίπποκόμος του σέρ Τζέιμς ήθελε να δ' ό μονάχα την άρκουδα. Για την τίγρη και για τον πάνθηρα δέν τον έννοιζε καθόλου.

Ένώ θροισκόντουσαν μόνοι, ο Βίλλας ψιθύρισε στο αυτί του δαμαστή, ένω αυτός σηκωνε τ' όβλινά παντζούρια των κλουδιών.

— Βοήθαι έκ μέρους του σέρ Τζέιμς.

— Το κατάλαβα, απάντησε ο δαμαστής. Μοφ φέρνετε διαταγές σου;

— Ναι, αυτό που ξέρετε θ' γίνει αύριο.

— Ο!...

— Ναι, και θ' πάρες εκατό λίρες, αν τ' ό κάπνο πετύχει...

— Θ' ατύχη... Είμαι βέβαιος γ' αυτό...

— Ήρεε που είνε τ' ό φαράγγι...

του Πικ-Γκούντ;

— Ναι, γιατί κι' εγώ ε'μαι από αυτά τ' ό μέρη.

— Τότε περίφημα...

— Θ' α περιμένω λοιπόν εκεί;

— Ναι.

— Ποιά ώρα;

— Μα θ' κάνης καλά, απάντησε ο Βίλλας, να ξεκινήσης από άπόψε.

Και λέγοντας τ' ό λόγια αυτά ο ίπποκόμος πλησίασε το κλουδί κι' άρ- ν' ν' κυττάζει τ' ό θηρίο.

Η άρκουδα μούγκρισε βαθεία, βλέποντας τον, και τ' ό μικρά μάτια της έλαμψαν μέσα στο σκοτάδι.

— Ωραία! είπε, φαίνεται πως είνε άρκουδα πρώτο μπόι...

— Ο! απάντησε ο δαμαστής. Είμαι βέβαιος πως θ' κάνη μιά μπουκιά και τ' ό άλλο και τ' όν καθ'όλην την...

— Είνε νέα; ρώτησε ο Βίλλας.

— Όχτώ χρονών.

— Πόσα χρόνια την έχεις;

— Τρία χρόνια.

— Από ποιο μέρος σου την έφεραν;

— Από τις Ίνδίες. Την έφερε άπό κεί ένας Άτσιγγανος που έχει μπόι κολοσσού.

— Και πως δέχτηκε να σου την παραχωρήσει;

— Μοφ την παραχώρησε, γιατί αυτός έκανε την τύχη του.

— Μοφ φαίνεται ότι δέν θ' άργήσης κι' έσθ να κάνης τ' ό δική σου.

— Αν θ' γίνει αυτό, είπε ο δαμαστής, θ' άγκαταλείψω κι' εγώ τ' ό δουλειά μου και θ' α παραχωρήσω την άρκουδα μου.

— Α! έκανε ο Βίλλας, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι η άρκουδα σου θ' ασκωθή αύριο...

— Από ποιόν;

— Από μένα. Έχω βάλει για τ' όν σκοπό αυτό δύο σφαίρες στην καρδιά μου. Θ' την σκοτώσω, αφού έννοείται, κάνη τ' ό έργο της, για να μην υποψιαστή κανείς τίποτε. Κα τώρα σ' άφίνω... Καληνύχτα.

— Καληνύχτα, άφεντη!

Ο δαμαστής έκλεισε πάλι τ' ό παντζούρια των κλουδιών του, ένω ο Βίλλας έξαμαρπήκε στην ταβέρνα. Πλήρωσε τ' ό λογαριασμό του και, θγαίνοντας έξω, καθάλαξε τ' ό λογο του και διευθύνθηκε προς τ' όν πόρ- του βασιλέως, όπου έφτασε, ύστερ' άπό μιά ώρα.

Στις τρεις ή ώρα τ' ό πρωί, ο θηριο- δαμαστής σηκώθηκε.

— Ποφ θ' π' ό λοιπόν, άφεντη; τ' όν ρώτησε ο βοηθός του, ο όποιος έύπνησε άναπνδώντας.

— Ζώο! τ' ό απάντησε εκείνος. Δέν άκοψ λοιπόν τ' όν Τομ που μούγκρι- ζει.

Ο Τομ ήταν η άρκουδα.

— Μα μούγκριζε κάθε νύχτα, άφεντη.

— Όχι βμως έτσι.

— Και τι μπορείς να έχη;

— Στενομοιέται.

— Θ' ας λοιπόν να τ' ό δείρης;

— Όχι... Θέλω μόνο να τ' ό δ' ά- λω λίγο έξω. Όταν είνε μόνη μαζί μου ή άκούσθαι σαν σκύλος...

— Πρόσεχε! άφεντη, μή σου ξεφύ- γει!...

— Μπ'... Θ' τ' ό περάσω φίμω- τρο...

Και ο δαμαστής, αφού ντύθηκε, κατέβηκε στην αλλη του πανδοχείου. Τ' ό θηρία άκουσαν τ' ό θόρυβο του κι' άρχισαν όλα μαζί να ουρλιάζουν.

Μα ο δαμαστής σφύριξε μ' ένα ξε- χωριστό τρόπο και τ' ό πάσαν. Κατό- πιν άνοιξε τ' ό κλουδί της άρκουδας.

— Έλα δώ, Τομ! είπε με σιγανή φωνή.

Η άρκουδα θ' ήκε πειθήνια σαν σκύλος και άφησε τ' ό δαμαστή να τ' ό περάση τ' ό φίμωτρό της και την ά- λυσάει της.

Έπειτα άνοιξε τ' ό πόρτα τ' ός α- λ' ός και θ' ήκε μαζί της στο δρόμο τ' όν γυναιών, χωρίς να δ' ό κανένα.

— Όλος ο κόσμος κοιμάται. Η άρ- κουδα δάκιζε τώρα στο πλεύρο του κυρίου της, γαλήνια και ήσυχη.

— Όταν έφτασε, οι δύο βοηθοί τ' ό δαμαστή κυττάχτηκαν με κατάπλη- ξι. Η άρκουδα και ο άφεντης της δέν είχαν γυρίσει ακόμα.

— Έχεις γούστο να τ' ό έφουγε ή άρκουδα! ψιθύρισε ο ένας άπ' α- τούς.

IV

— Ας μπουε τώρα στ' όν Πύργο τ' ό

— Ο μαρκήσιος Ρογ'όρος ήταν έ-

— Α! έκανε ο Βόλτον. Μιλ' όστε μου λοιπόν για τ' ό λαίδη Καικιλία.

— Πέθανε πρό δύο χρονών, έξη μ' ός ποτ' όν συζύγου της.

— Φτωχή γυναίκα! ψιθύρισε ο χει- ροδότης άναστενάζοντας. Και ο σύ- ζυγός της τ' ό λυπήθηκε.

— Όχι, γιατί πίστευε πάντοτε στις συκοφαντίες τ' ό άδελφού του τ' όν κληπούρη.

— Α! φώναζε ο χειροδότης. Μα τ' ό άπόγινε ο κατακαμένος αυτός σέρ Τζ' άκ; Έλπίξω πως θ' α μού δώσετε τώρα εξήγήσεις σχετικώς με τ' όν τό- χη του.

— Πολύ εύχαριστος, απάντησε ο σέρ Ροβέρτος και άρχισε να χα- μογελά.

— Σ' ά είδαν, είπε ο Βόλτον, πρό δεκαεπτά χρονών, την ήμερα που έ- νω κι' ο κυδονήτης βοισκόμαστε στ' όν κληνί να βολιέται με τ' όν σέρ Τζ' άκ από τ' ό άνάκτορο τ' ός Καλκού- τας.

— Αυτή είνε άλήθεια.

— Άνεβαίνετε κατόπιν σε μιά βάκα και διευθυνθήκατε σ' ένα πλοίο που ήταν άγκυροβολημένο στ' όν λιμάνι τ' όν βόρ.

— Άκριβώς, είπε ο σέρ Ροβέρ- τος.

— Άκουσαν μάλιστα δύο πυροβο- λισμούς από τ' ό βάκα π' ός.

— Κ' αυτή είνε ακριβέστατο... Δι- ασκεδάσαμε πυροβολώντας τ' ός γλά- ρους.

— Χ' έκανε ο γιατρός. Η δι- καιολογία είνε καλή... Έπειτα εί- δαν τ' ό βάκα να διπλωμένη στο πλοίο.

— Κ' αυτό είνε απόλυτως άκρι- βές.

— Έπειτα από έξη σ' ός, ο κυ- δονήτης, ο όποιος δέν ήξερε τί να υποθέση για τ' όν τύχη τ' ό άδελφού του, έλαβε από τ' όν κυβερνήτη τ' ό πλοίο στ' όποιο έλαμα επίβιαστεί την είδηση ότι ο σέρ Τζ' άκ, ο όποιος ήταν μεσαύ των έπισκεπτών του, είχε πεθάνει.

— Ε, λοιπόν, δέν μαντεύατε τ' όν άλήθεια;

— Πάνω - κάτω, απάντησε ο Βόλ- τον. Σκοτώσατε τ' όν σέρ Τζ' άκ.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ

Βασιλέως, την μεγαλοπρεπή αυτή κατοικία του νεαρού μαρκήσιου Ρογ'όρος Ασμπουρτον.

Ένώ ο μαρκήσιος ξαναγύριζε από τ' ό σπίτι τ' ό άδελφού του σέρ Τζέ- ίμς, δύο από τ' ός ξένους του έκαναν τ' όν περίπατό τους κάτω άπ' τ' ό με- γάλα δέντρο τ' όν πάρκου. Τ' ό δύο αυτά πρόσωπα φαινότουσαν πως εί- χαν περάσει τ' ό πέννητα, μα διατη- ρούντο πολύ καλά ακόμα.

— Άγαπητέ μου βαρωναέτ, έ- λεγε ο ένας. Είμαι πολύ πεπεισμένος να ιδω τ' ό μαρκήσιο Ρογ'όρος που τ' όν άφησα παιδάκι στην Καλκούτα.

— Πώς, δέν τ' όν ήξετε ξανά; εί- πό τότε;

— Ούτε μιά φορά.

Αυτός που είχε μιλήσει πρώτος δέν ήταν άλλος από τ' όν παλιό μας γνώσιμο, τ' ό χειροδότη Βόλτον.

Η σκονισμένης μορφής του, τ' ό μαστίγιο που κρατούσε άκμα στο χέρι, φανέρωναν ότι είλες κα- τεβ' άπ' τ' ό άλογό του κι' ότι είλες κάνει μεγάλη δρόμο. Ο κυνολιγής του, ο βαρωναέττος, ήταν επίτη- νωστος υιός: δέν ήταν κι' αυτός άλλος από τ' όν ήρώα μας σέρ Ροβέρτο Βάλ- ντεν.

Ο άλλος ούτος άνθρωπος έβιασε τ' ό χέρι τ' ό νεαρού μαρ- κησιού

— Τ' ό πρόβλεψη έλα, είπε ο σέρ

27

ΠΟΛΛΑ
ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

δώσει ένα όνομα, το βάπτισε Κινάνα, από το όνομα της κομψότητας, ή ποία το πρωτοείχε γνωστό στην Εύροπη. Από Κινάνα ή ονομασία του παρελθόν και έγινε Κίνα, και το δένδρο αυτό ως σήμερα ονομάζεται έτσι, ή δε αντιπροσωπευτική σκιά του βγαίνει από τον φλοιό του ώριμου

μάστηκε κινίνη. Με τὴν Κίνα, ὅμως, δηλαδή με τὸ οὐράνιο κράτος, δὲν εἶχαν καμμιά σχέσι οὔτε τὸ δένδρο οὔτε τὸ φάρμακο.

Κατὰ τὸν δέκατο ὀγδοὺ αἰῶνα, εἰς τὴν γῆν ἐπανειλημμένους ἀπόπειρες, ν

μεταρραυθεί το πολυτιμο φυτό και
σε άλλες χώρες γιατί το κινέο ήπι-
ο πανήκριβο, επειδή οι 'Ολ-
λανδοί εξεμεταλλεύον-
το απολιεστικός το έμπ-
ριό του. Έννοείται όμως
πως από το άλλο μέρος
και οι 'Ολλανδοί προσπα-
θούσαν με κάθε τρόπο να
εμποδίσουν την εξαγωγή
των προϊόντων αυτού του
φυτού.

Μόλις κατά το 1748
καταρτήθηκε ο Γάλλος βο-
τανολόγος Λα Κονταμ
ν' αποκτάει λίγους σπό-
ρους, φέρει από τους

βάσανα. Ἀφ' οὗτως ἐπ'
ὀχτὼ ἐλόκληρους μὴν
περιπλανήθηκε στὴν Ἀ-
μερικὴ ἔχοντας κρεμα-
σμένο στὸ στήθος του τὸ
σακκούλακι μὲ τοὺς πολυ-
τίμους σπόρους, στὸ τέλος

Τὴν ἰδίαν ἀτυχία εἶχε καὶ ὁ συμ-
πατριώτης του Σουσαῖς, ὁ ὅποιος ἐ-
φυλαγε τοὺς σπόρους αὐτὰ μὴ κασσεῖν
τίνα. Οἱ βασιλεῖς βδελύσσοντο, νομίζοντα
πως μέσα σ' αὐτήν τὴν κασσεῖν

Πρώτος ο Άγγελος Κλαυδιό Μάτσα
κατώρθωσε να μεταφέρει το 1860 τους
σπόρους του δένδρου της κίνας στις
Γαλιές, όπου έπαιζα άπειρους
δίνους και περιπέτειες. Εκεί το φυ-
τόν αντέπτυχθη και σε λίγα χρόνια ή

τιμῇ τοῦ κινίου φτήνην ἐξαίρεσι
κ.ά. Οἱ Ἄγγλοι ποῦ ἕλληνας καίρου ἐ-
ώρασαν, τὴν ἐκχρησασθερίαν τοῦ
βασιλέως συμπατριῶτου τους, ὃ ὁ-
πίους, μαζὶ μὲ τὸν σοφὸν Ἀνδρ. Φραγ-
κίσκον Δουκὴ ντὰ Πανιτάρειο, ἐ-
πῆρες ἔβαν ἀπὸ τοῦ μεγάλαιότητος
εὐεργέτας τῇ ἀνθρωπότητος.

Ο διάσημος "Αγγλος πολιτικός" Γιάδστων είχε κάποτε σ' ένα λόγο του κατά του αλκοολισμού: «Ο αλκοολισμός κάνει στην εποχή μας περισσότερη θρασύτητα, παρά η πείνα, η χολέρα, και ο πόλεμος. Δεκατίς περισσότερους ανθρώπους από την πείνα και τη χολέρα. Σκοτώνει πιο πολλούς απ' τον πόλεμο. Κάνει κάτι παραπάνω, μάλιστα: ατιμάζει».

Τύποι Γάλλων αλκοολικών

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣΤΙΓΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΥ

Πώς χαρακτηρίσει ο Γιάδστων τον αλκοολισμό. Η τρομερή καταστροφική που προκαλεί. Όπου ο λίκνιστος οικογένειες καταστρέφονται απ' το τρομερό αυτό πάθος. Τι φανερώνουν η στατιστικές. Πώς υποσιτίζεται ο οργανισμός. Τι λέει ένας διάσημος Ρώσος γιατρός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

μάζεται πρωταρχικό δέξι, και στο άλλο, 6 σταγόνες απόσταγμα ανηθίου, τα φαρμάκια φουφών και στα δύο δοχεία.

Γληγορότερα όμως φουφών αυτά που βρίσκονται στο δοχείο το οποίο περιέχει το άφεντι. Ωστόσο, το πρωταρχικό δέξι, είναι το φοβερότερο δηλητήριο, και φτάνει και η αναθυμίασή του να κάνει, για να σκοτώσει άνθρωπο!

Ένα από τα μεγαλύτερα κακά του αλκοολισμού είναι ότι η καταστροφική που έπιφέρει στον οργανισμό, δεν φαίνεται πάντοτε. Ο οργανισμός υποσιτίζεται άργα, βήματα, και χωρίς να το νοιώσει κανείς, χωρίς να έχει καμιά ένδειξη, γίνεται μια μέρα αλκοολικός. Χάνει τον ύπνο του και αισθάνεται στομαχικές διαταραχές. Τρέχει τότε στον γιατρό. 'Αλλ' είναι πολύ άργα. Το κακό έχει προχωρήσει και είναι πια αθεράπευτο.

Το «απόσταγμα» του οίνου, και το καθαρότερο αλκοόλ, εισαχθέν με ένεση, σε δόσι 45 γραμμαρίων στον οργανισμό ενός κοινού 4 κοιλών, το σκοτώνει άμεσα. Σ' ένα Γαλλικό νοσοκομείο, επί 478 αλκοολικών, οι οποίοι είχαν εισαχθεί, οι 133 (33 δηλαδή) πέθαναν τοίς έκατό) δεν είχαν πει σ' όλη τους τη ζωή παρά μόνον κρασί και μπύρα. Πράγμα που αποδεικνύει ότι από αλκοολισμό μπορούν να προσβληθούν και εκείνοι άνθρωποι που πίνουν (τακτικά όμως και σε μεγάλες δόσεις) και τ' αβύδατα αυτά ποτά.

Οι ένοχοι επίσης είναι και τα λεγόμενα δρεκτικά, όταν, φυσικά, κάνουμε κατάχρησή τους: το βερμούτ, ή κίνα, ή μαστίχα, το ούζο. 'Οι αυτά κατασκευάζονται με τα χειρότερα αλκοόλ, στα οποία, για να εξαφανιστεί ή δυσάρεστη γεύση των, ανακατώνονται ούλες ακόμη πιο βλαβερές. Το άφεντι, ποτό δρεκτικό που πινόνταν άλλοτε πολύ στη Γαλλία, και που τώρα έχει απαγορευθεί ή κοπεί, είναι το φοβερότερο απ' όλα τα ποτά. 'Αν πίνουμε δύο δοχεία που περιέχουν χουτσάρα και στάζουμε στο ένα 6 σταγόνες από το καθαρό αλκοόλ, τότε ο οργανισμός μας το αλκοόλ είναι γιατί απορροφάται απ' το αίμα. 'Από τις φλέβες του στομαχίου εισδύει αναφοσιωτό, στη φυσική του κατάσταση, εθώς μόλις το πούμε, στο αίμα το οποίο κυκλοφορεί. Η επίδρασή του είναι δριμυτάτη.

'Αν βλέπεις τόσο πολύ τον οργανισμό μας το αλκοόλ είναι γιατί απορροφάται απ' το αίμα. 'Από τις φλέβες του στομαχίου εισδύει αναφοσιωτό, στη φυσική του κατάσταση, εθώς μόλις το πούμε, στο αίμα το οποίο κυκλοφορεί. Η επίδρασή του είναι δριμυτάτη.

Τύποι Ρώσων αλκοολικών

Οι ένοχοι επίσης είναι και τα λεγόμενα δρεκτικά, όταν, φυσικά, κάνουμε κατάχρησή τους: το βερμούτ, ή κίνα, ή μαστίχα, το ούζο. 'Οι αυτά κατασκευάζονται με τα χειρότερα αλκοόλ, στα οποία, για να εξαφανιστεί ή δυσάρεστη γεύση των, ανακατώνονται ούλες ακόμη πιο βλαβερές. Το άφεντι, ποτό δρεκτικό που πινόνταν άλλοτε πολύ στη Γαλλία, και που τώρα έχει απαγορευθεί ή κοπεί, είναι το φοβερότερο απ' όλα τα ποτά. 'Αν πίνουμε δύο δοχεία που περιέχουν χουτσάρα και στάζουμε στο ένα 6 σταγόνες από το καθαρό αλκοόλ, τότε ο οργανισμός μας το αλκοόλ είναι γιατί απορροφάται απ' το αίμα. 'Από τις φλέβες του στομαχίου εισδύει αναφοσιωτό, στη φυσική του κατάσταση, εθώς μόλις το πούμε, στο αίμα το οποίο κυκλοφορεί. Η επίδρασή του είναι δριμυτάτη.

δράσεις που προκαλεί ο αλκοολισμός. Είναι και διανοητικές και νευρικές: εξασθένηση της μνήμης, ύπνος ταραχμένος με επιπτώσεις και ορμήματα τρομερών ζώων, ψευδαισθήσεις, γενική παράλυση, τρέλλα.

Το εντελίστιο τρέμει, με τους φρικώδεις και φοβερούς σπασμούς του, απειλεί κάθε αλκοολικό. Και είναι το τελευταίο σκαλοπάτι της ανθρώπινης καταπτώσεως.

Μεγάλοι καλλιτέχναι, διάσημοι συγγραφείς καταστράφηκαν απ' τον αλκοολισμό: ο Πόε, ο Μυσέ, ο ζωγράφος Κουμπιέ, ο Βερλάιν, ο Όφμαν. 'Ο τελευταίος αυτός έπαυσε παράλλοι. Φτωχό ανθρώπινο οράκος, τον σκόνη, σαν βράχος στη κόχνη του, μια υπηρέτρια.

Η τρέλλα, η έγκληματική της, η αυτοκτονία, βρίσκονται σε άμεση σχέση με τον αλκοολισμό. Αξιώνουν όσον αξίζουν και εκείνοι. Το 1915 επί των φρενοβλαβών που ήταν κλεισμένοι στα γαλλικά φρενοκομεία, 30 οίον ήταν αλκοολικοί. Τον ίδιο χρόνο η στατιστική έδειξε ότι και τα 2)3 των έγκληματιών ήταν αλκοολικοί, όπως επίσης ότι και 11 τοίς εκατό των αυτοκτονιών άφειλντο στον αλκοολισμό.

Επί 1000 αλκοολικών, 300 κατ' έτος γίνονται φρενοβλαβείς. Εκτός των άλλων, προσβάλλονται από διάφορες μορφές φρενών ή και φοβερότερες άρρωστειες.

Όπως και άλλες μεγάλες παθήσεις, έτσι και ο αλκοολισμός είναι κληρονομικός. Τα παιδιά των αλκοολικών γίνονται ραχητικά, έκφυλα, ήλιδια ή επιληπτικά.

Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα που αναφέρει σ' ένα περίφημο σύγγραμμά του (Οί Νευροπαθείς) ο Ρώσος γιατρός Μπαρίν.

«Ένας αλκοολικός, γράφει, απέκτησε έφτά παιδιά. Τα δύο μεγαλύτερα απέθαναν από σπασμούς, στην βρεφική ηλικία. Το τρίτο τρελλάθηκε σε ηλικία 22 χρόνων, το τέταρτο περιέπεσε σε ήλιδιότητα. Το πέμπτο είχε μαστέρω, το έκτο νευροπαθές, κατεχόμενο από την έμμονη ιδέα, ότι θα πάθαινε τρέλλα. Υπάρχει και μια κόρη: είναι και αυτή νευροπαθής και καταλαμβάνεται από κρίσεις τρέλλας».

«Σε μ' άλλη οικογένεια πάλι ο πάππος ήταν αλκοολικός, το ίδιο και ο πατέρας. 'Ο τελευταίος απέκτησε δύο παιδιά. Τα όχτώ πέθαναν στην βρεφική ηλικία, από σπασμούς. 'Επείσαν δύο αγόρια, το ένα επιληπτικό, που έχει διάφορες διαταραχές και αλητείες, και το άλλο ήλιδιο, και δύο κόρες, ή μια από τις οποίες είχε δρεκτική και η άλλη τρελή και έκφυλη».

Τίσις λοχισισθών μερικοί ότι τα παραδείγματα αυτά είναι μεμονωμένα και δεν αποτελούν γενικό κανόνα. 'Ας ποτελούν γενικό κανόνα. 'Ας δοθούμε, λοιπόν, γενικότερες παρατηρήσεις.

Ένας γιατρός πήρε ως παράδειγμα τον αλκοολισμό, και τον πόλεμο και τη χολέρα!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΣΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΩΡΑ

(Η έρωτική τραγωδία του μεγάλου ποιητού της 'Απελευθερώσεως Γερουσαλίου, γραμμένη από το γλυκύτατο ποιητή της «Αιώνης»).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο μοναστήρι αυτό, χτισμένο ψηλά σ' ένα λόφο, έδρασε όλη της Νεαπόλεως κι' η θέλασα γαλήνη κι' απέραντη, απλώνεται πέριγγο. Κήποι με ροδοδάφνες, ποταμάς λιλές, λεμονιές, τι πλημύριζαν με τ' άρώματά τους κι' οι φωνές των μοναχών ανακατεύονταν με τα τραγούδια, τα γλυκά και παθητικά, που έφταναν απ' την πόλη.

Ο Τάσος έβλεπε απ' το παράθυρό του όλο το Σορόντο, τον τόπο δηλαδή όπου είχε περάσει τα παιδικά του χρόνια. 'Ο αέρας της πατρίδας του, το σκόρπισμα των φθών του και των χαμάρων του κάτω απ' τον λαμπρόν αυτόν ήλιο, το ασήμα της ασφαλείας μέσα σ' αυτό το λιμάνι της ζωής, ο θυμακός των Ναπολιτάνων, ή φροντίδες με τις οποίες τον περιέβαλαν οι μοναχοί, περήφανοι για ένα τόσο ένοχο ξένο, διέλυαν μέσα σε λίγες μέρες τη μελαγχολία του ποιητού.

Εκεί ο Τάσος συνεδέθη με στενή φίλη με το μαρτυρικό Μάνσο ντε Βίλλα, νεαρό άρχοντα, ο οποίος έθεωρείτο ως ο Μαικίνας του ίδιου αιώνα, κι' ο οποίος, αφού έγινε φίλος του Τάσος, έγινε αργότερα φίλος και ενός άλλου επίσης μεγάλου ποιητού της εποχής εκείνης, του Μιλτωνος.

ράδειγμα είκοσι οικογένειες, δέκα έγκρατες και δέκα που έπιναν ποτά απ' πολλές γενεές. Οι έγκρατες είχαν αποκτήσει 61 παιδιά. Τα πέντε είχαν πεθάνει στη βρεφική ηλικία. 'Από το υπόλοιπο, δύο ήταν κακοφτιαγμένα, ήλιδια και δύο επιληπτικά. 'Ολα τ' άλλα πενήντα ήταν τελείως γερά. Στην οικογένεια των αλκοολικών υπήρχαν 57 παιδιά. Τα δώδεκα είχαν πεθάνει βρέφη, τα έννέα ήταν γερά, και όλα τα υπόλοιπα ραχητικά, ήλιδια, κοφάλα, επιληπτικά κλπ.

Επί 83 επιληπτικών παιδιών που ένοσηλεύοντο το 1923 στο Δημόσιο νοσοκομείο του Παρισιού, τα έξι ήταν είχαν γονείς αλκοολικούς.

Για ν' αποδειχθεί ή δόξα ότι δύναμις του αλκοόλ, χρησιμοποιήθηκε και το έτος μέσον: σ' ένα μηχανήμα γεμάτο από ατμούς αλκοόλ έγινε τεχνική επώσας αλγών κόπτας. 'Ολα λοιπόν τα παιδιά που γεννήθηκαν ήταν ή τερατόμορφα ή άρρωστα!

Πότισαν σκύλους με αλκοόλ: τα παιδιά που έπιναν ή ψόφησαν δοσέη ή έπιναν επιληπτικά.

Όλα όσα είπαμε παραπάνω δείχνουν πόσο δίκιο είχε ο Γιάδστων να καταστρέψει με τόσο δριμύτητα κατά του αλκοολισμού και να τον αποκαλέσει την μεγαλύτερη μάστιγα της ανθρωπότητας, χειρότερη απ' την πείνα και απ' τον πόλεμο και απ' τη χολέρα!

«Δεν θα βρώ ποτέ τα κατάλληλα λόγια, του έγραψε ο Τάσος σε μια από τις επιστολές του, για να εξμνησω την τρυφερότητά σας και την ευγένειά σας προς μένα, ούτε εικόνες που να μπορούν να ζωγραφίσουν τη μετριοφροσύνη σας».

Ο Τάσος, υποστηρίζοντας στη Νεάπολη, από τόσο ισχυρά πρόσωπα, έζητησε δικαστικώς να πάρει την προίκα της μητέρας του που την κατέχρησαν οι θεοί του ντε Πόρνια και πέντε χιλιάδες σκούδα για τα κτήματα που ή ισπανικές άρχες είχαν καταλάβει από τον πατέρα του Βερνάρδο Τάσσο. 'Ελπίζε τουλάχιστον να πετύχει από το βασιλεία της 'Ισπανίας μια αποζημίωση, ίση προς ή εισοδήματα δέκα χρόνων των κτημάτων αυτών. Τέ έκανε αυτό γιατί όλοι οι νομαρχίες της Νεαπόλεως του είχαν υποσχεθεί πως θα κέρδιζε από αυτές δίκαιες. Το μεγάλο του έλλωστε όνομα συντηρούσε υπέρ αυτού.

Ο Τάσος, εντωμεταξύ άφρινε συχνά τα διαμνημάτα του στο μοναστήρι και πήγαινε στο Σορόντο, στο πατρικό του σπίτι για να κλέψει στην τάφο της αδελφής του ή στην έπαυση του μαρτυρικού ντε Βίλλα, στο Μπιζάντιο, ο οποίος, τον φιλοξενούσε με την πιο μεγάλη εγκαρδιότητα.

Η διασωζόμενη επιστολή του Νεάπολη, πήγε στη Ρώμη. Εκεί όμως απο-

μαρτηρίου ντε Βίλλα περιγράφουν λεπτομερώς τη ζωή του Τάσος στην έσοχή:

«Ο άρχων Τορκουάτος Τάσος, γράφει ο μαρτυρικός σε μια απ' αυτές τις ημέρες μας και τις μακρινές έρα-δυνές ώρες, ακούγοντας μουσική και τα τραγούδια των χωρικών, τα όποια αποτελούν τη μεγαλύτερη εχθρά-ρίστη του ποιητού. Συχνά χορεύουμε με τις νέες κοπέλλες του Μπιζάντιο, πράγμα που ευχαριστεί επίσης πολύ τον ένοχο ξένο μου. Μα τον περισσότερο καιρό μένουμε καθισμένοι κοντά στη φωτιά και συζητούμε για το πνεύμα που, όπως ισχυρίζεται ο ποιητής, του παρουσιάστηκε στη Φερόρα. Μου μιλάει μάλιστα με τέτοιο τρόπο γι' αυτό, ώστε αρχίζω να πειθόμαι ότι πραγματικά του παρουσιάστηκε».

Η ανησυχία του ώστόσο τον απέσπασε από τη γλυκύτητα αυτή ζωής. 'Απομαρτήθηκε λοιπόν μια μέρα τους μνημόνεους της μονής του Μόντε-Ολιβέτο, όπου είχε περάσει τις ετυχημένες μέρες.

Φεύγοντας λοιπόν από τη Νεάπολη, πήγε στη Ρώμη. Εκεί όμως απο-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΜΙΤΕΧΝΑΙ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

(Πίναξ του Γκρέι).

γοιτεύθηκε με την ψυχρότητα με την οποία τον υποδέχθηκαν οι παλιοί του προστάτες κι' αναγκάστηκε να ζητήσει άσυλο στο μοναστήρι της Σάντα-Μαρίας Νουόβας.

«Ξαναβάρηκα εδώ — γράφει σε κάποιο φίλο του — όλες τις δυστυχίες μου, μια όχι και τους φίλους μου. Δεν έχω καν να πληρώσω τα τελωνειακά για τα βιβλία μου και για τα ρούχα μου. Έχω απόλυτη ανάγκη από έξη σκούδα και σās έξοχίζω να μου τα δανείσετε. Δεν βρήκα ούτε ξενοδοχείο, ούτε ανάκτορο για να κατοικήσω... 'Ο άνεργός μου 'Αντόνιο μ' εγκαταλείπει. Δεν έχω έδω τίποτε... 'Ούτε άλογο, ούτε άμαξι, ούτε θερμά ρούχα, ούτε ποκάμισο, ούτε τίποτε... 'Αν ο δούξ της Μάντουας δεν με βοηθήσει, θα πεθάνω στην ψάθα».

Πράγματι, ο δούξ της Μάντουας, ο οποίος έκατο σκούδα, υπό την όρο όμως να επιστρέψει στη Μάντουα. Μα τα έκατο αυτά σκούδα του κρατήθηκαν από τον αντιπρόσωπο του δούκα στη Ρώμη, ο οποίος φοβόταν μήπως ο Τάσος, τα χρησιμοποιήσει για άλλο σκοπό και όχι για να επιστρέψει στη Μάντουα.

Η κατάσταση του ποιητού ήταν άσχημη. Εκτός των άλλων, κι' ένας βασανιστικός πυρετός τον έλυνε.

«Σίγουρα — έγραφε κατά την 'Οκτώβριο του 1589, — θα σύρω σε λίγο κάπου άλλο την κακή μου μοίρα, όταν θα έχω γίνει πια ένοχλητικός στους αγαθούς αυτούς μοναχούς της Σάντας Νουόβας, όπως με θαρρείσαν κι' οι καρδιναίοι, οι οικειασμένοι με πορφύρες, που μου όννηθηκαν και μια άρραστή».

Βγήκε πράγματι το Νοέμβριο από το άσυλό του για να πάει να ζητήσει από κλήνη άφεντος στο Νοσοκομείο των Μπεργκιάσκων στη Ρώμη, το οποίο είχαν ιδρύσει οι πρόγονοί του. Μα έπειτα από λίγες ημέρες ο καρδιναίος Γκινζάγκας σφώνοντας στη Ρώμη, τον έφερε στο άσυλό του.

«Η φιλοξενία όμως αυτή — γράφει ο ποιητής — αντί να μ' ανακουφίσει, έπεδείνωσε την κατάσταση μου, γιατί τόσο ο καρδιναίος, όσο και το προσωπικό του, δεν έδειχναν το σεβάσιο που παύαζε στο άσπρό μου. Έδειχνε μάλιστα τόσο περιφρόνηση προς τη δυστυχία μου, ώστε ούτε στο τραπέζι του με δεχόταν, ούτε όπρη-τη μου είχε διαθέσει, ούτε καν ιδιαίτερο δωμάτιο».

Ο Τάσος, πέρασε το χειμώνα του 1589 από το 1590 σ' αυτή τη μοναξιά και την εγκατάλειψη.

Τέλος, κατά την άνοιξη του 1590, ο μέγας δούξ της Τοσκάνας τον προσκάλεσε να τιμήσει την Αθήνα του και τη Φλωρεντία με την παρουσία του. Συγχρόνως κατέφερε άφθονα χρήματα για να μπορέσει να ταξιδέψει άβυσσώπως και έναν άπεσταλμένο του για να τον παραλάβει...

Ο Τάσος τότε ξεκίνησε για την Αθήνα των Μεδίκων.

(Ακολουθεί)

I

Ο ΤΑΝ ή Λουκία μου άγγειλε το γάμο της, έλαμπε όλόκληρη από ένθουσιασμό.

— Σκέψου! μου είπε, πώς τρία χρόνια τώρα πού τον αγαπώ.

— Τρία χρόνια!... Και δεν μούχεις πει τίποτε;

— Τι τ'άθελεις, αγαπητή μου! Τον αγαπούσα βέβαια πολύ, μ'έπειδή άμφέβαλα πάντα για τόν έρωτά του, φοβόμουν να μιλήσω! Μπορώ να σου πώ, πως ούτε στον ίδιο τον έαυτό μου δεν τολμούσα να τ'ερωτώ.

— Πώς; Έκείνος δεν σου είχε έμφοιλογηθεί ποτέ την άγάπη του; — Ναι, μου την είχε έμφοιλογηθεί, αλλά άνέβαλε διαρκώς το γάμο μας, γιατί περίμενε ποῦτα να βρῇ καμιά καλή θέσι. Ο καλμένος ο 'Αλδέρος μου... Δεν ε'νε ώραίο τ'ήνομά του;

— Βέβαια ε'νε πολύ ώραίο... της άπάντησα. Λουκία μου, ο 'Αλδέρος σου;

— Ε'ν' ένα παλληκάρι με μεγάλη αξία, εξακολουθώ να ή Λουκία. Ρηγας από τή Πολιτεχνείο με άριστα και μαθήκε πριν λίγους μήνες σ' ένα έργοστάσιο, ως μηχανικός. Λέει πως θά'χει λαμπρό μέλλον εκεί μέσα. Δυστυχώς, για την ώρα, το παράγωγα ε'νε λίγο στενόχωρα και ο μισθός του σχετικά μικρός. Άλλά δεν βαρύνεται. Στην αρχή θά'περιμενέται λίγαν. Κι' αν δεν έχουμε έρκετά χρήματα, για να ζούμε κομικά, τόσο το καλύτερο! Θά'μένουμε ό ένας κοντά στον άλλον, μέσα στο σπίτι μας και ή μόνη μας διασκεδάσις θά'ναι τή ν'αγαπιόμαστε!

— Άλλωστε, φαντάζομαι πως κι'ή δική σου άποδοχῆς θά'σας άνακουφίσουν άρκετά...

Η Λουκία γρύισε και με κύτταξε παρανεμένη:

— Η άποδοχῆς μου, είπε. Θέλεις να πῆς τ'ά κέρδη μου από τ'α μαθήματα τού πιάου που παραδίδω; Μπα, πάντα παιά. Έγγραφέ τα. Ο 'Αλδέρος έχει τή γνώμη πως ή θέσις μιας γυναίκας ε'νε στο σπίτι της, πως μια γυναίκα δεν πρέπει να απέσπεται παρά μόνο πως ν'άρει στον άνδρα της, κι' όταν θά'γίνῃ μητέρα, πως νά αναβλέψῃ καλύτερα τ'α παιδιά της. Έχει επίσης τή γνώμη πως τ'ο μυαλό της γυναίκας ε'νε τόσο ελαφρό, που δεν μπορεί να συνδυάσῃ τίς φροντίδες τού σπιτιού με τίς έγνοιες μιας έξωτερικῆς δουλειῆς. Η γυναίκα, επαναλαμβάνει διαρκώς, ε'νε μία κοκλίκα και ή κοκλίκα δεν ε'ργάζεται. Ναι, δὲ με φωνάζει ποτέ άλλως, παρά ὅλο «Κοκλίκα μου». Δεν ε'νε έπαινο τούτο αυτό, ή;

Και λέγοντας τή λόγια αὐτή, ή Λουκία πήρε τή χεῖρά μου μέσα στό δικό της. Απαιτῶν τή χεῖρά της Λουκίας, γιατί ε'νε σφιχτή και δυνατή, σαν καυμένη από στυλινό μάυμα.

— Τίποτε δεν θά'μὲν λείπει! μου ε'πε. Άγαπῶ τόν 'Αλδέρο. Μά δεν καταλαβαίνεις λοιπόν; Γιατί με κατ'έχεις έτσι, σαν ν'έμφοιλλες για ὅσα σου λέω!

II

...Από τότε που ή Λουκία παντρεύτηκε, δεν τή ξαναείδα πια. Τέλος, ύστερα από ένα σχεδόν χρόνο

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ SUZANNE GOLDSTEIN

σιωπῆς, έλαβα ξαφνικά ένα σημείωμα της: «Έπειδή δεν καταφέραμε να βρούμε διαμέρισμα μέσα στο Παρίσι—μου έγραψε—νοικιάσαμε ένα σπίτι στην περίχωρα. Θά'μουν εύτυχισμένη αν μπορούσες ναχρόσουν καμιά μέρα να με δῆς. Καθώς είμαι πολύ άπασχολημένη πάντα, δεν λείπω σχεδόν ποτέ από τ'ο σπίτι...»

Αυτό τ'ο «πολύ άπασχολημένη» μ'έκανε ν'άπορῶ. Μήπως ή Λουκία είχε καταφέρει τόν άντρα της να τήν άρξῃ να παραδίδῃ και μετά τ'ό γάμο της, μαθήματα πιάου.

Μελονίτι έκανε πολύ κρύο, σκώδῃχα ένα κυριακάτικο πρωινό κι'έ-

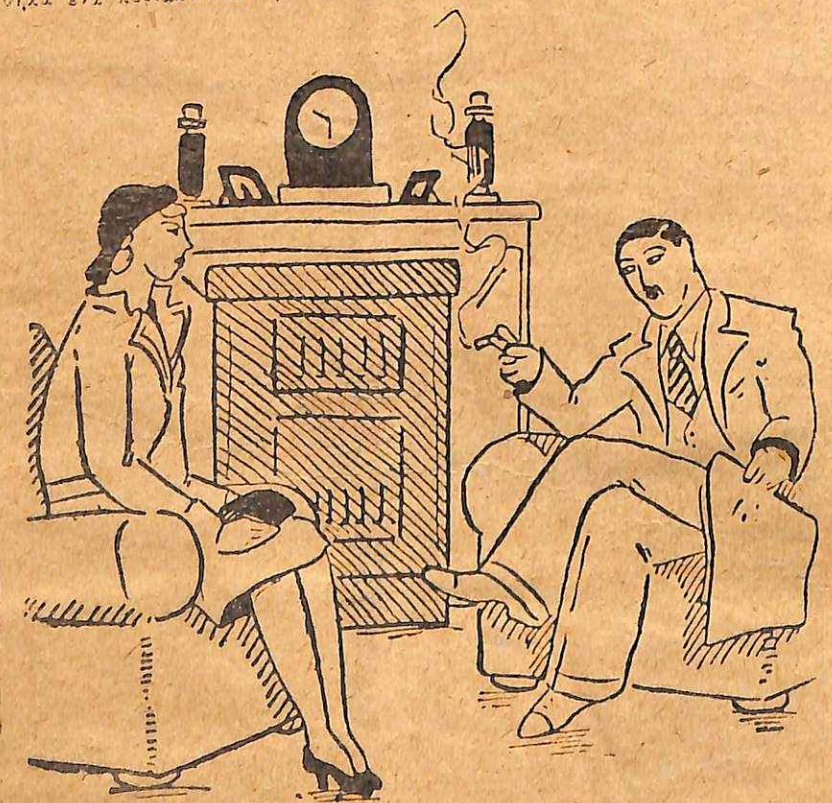
Και άμέσως σε λίγο, ή ίδια φωνή πρόσθεσε:

— Μπα! ε'σύ είσαι; Πόσο χαίρουμαι πού σε βλέπω! Τι κρίμα όμως πού με βρίσκεις σ'αὐτά τ'α χάλια! Άλλά δὲ θαρῶσαι, θά'ξέρῃς, φαντάζομαι, τί θά'πῃ νοικοκυριό!...

Με δύο βήματα βρέθηκα μέσα στην παράγκα μπροστά σε μία γυναίκα άδύνατη, με κομψόλα και με φούστα, με μαλλιά άκατάστατα, ή οποία, σκυμμένη μπροστά στο τζάκι έρχετο ξόλα στο φωτιά.

Τρόμαξα ν'αναγνωρίσω στο πρόσωπό της τή Λουκία.

— Από τ'α ξεμερώματα σήμερα

— Δεν έννοώ με κανένα τρόπο να εργάζεται ή γυναίκα μου.

πήγα να τήν δω. Έπειτα από μίαν άτελείωτη διαδρομή με τ'ο τρέν, κι'άλλη πόση με τ'α πόδια, έφτασα, τέλος, μπροστά σε μίαν άπ'αὐτῶν τ'α μικρόσπιτα, πατάγκες μάλλον, πού ξεφυτρώνουν κάθε μέρα σαν μυρτιάρες στο περίχωρα τού Παρισιού.

Έπειδή ε'χε άρξῃ να φιλοδοξῇ, χτύπησα άνοήμονα στην καγκελλόπορτα τού κήπου—αν μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσῃ μ'αὐτό τ'ο όνομα μία χωματένια αλλίσια ενός τετραγωνικοῦ μέτρου, όπου ξεμυαίναν δύο άπορικοί κορμί δέντρων. Ένα πυρρὸν άνοιξε... και μία φωνή άκούστηκε:

— Έμπάτε, τ'ο κλειδί ε'νε στην κλειδαριά.

παλεύω μ'αὐτή τή φωτιά! μου ε'πε άναστενάζοντας. Δεν ξέρω τί έπαθε τ'ο φουγάρο και δεν τραβάει... Και για κακή μου τύχη ε'νε σήμερα Κυριακή κι'ο 'Αλδέρος ὅλην νύκτα πού στο σπίτι παγωμένος άπ'τ'ο κρύο και θά'με καταπαύσῃ!... Έχει δίκιο, πού μου λέει πως χρειάζεται έξυπνάδα για ν'άνεψῃ κανείς φωτιά.

— Αὐτός ξέρει να τήν ανάψῃ; τή ρώτησα κόπως ειρωνικά.

Η Λουκία με κύτταξε άσπρη, σά ν'της ε'ίχα πει καμιά βροιά.

— Μά πως θέλεις να ξέρῃ, μου άπάντησε, άφού δεν έχει δοκιμάσει ποτέ του. Οί άντρες δεν άνακατείνουν τίς δουλειές τού σπιτιού!...

Και μιλώντας, σκάλιζε με τ'α δα-

χτύλά της τ'α μισανθρωμένα, ξολοκισμένα. Το βλέμμα μου έπεσε τότε πάνω στο χεῖρά της, τ'α ξεροκαυμένα και ροζισμένα, από τίς βαρείες δουλειές πού ήσαν, καθώς φαίνεται, ύποχρεωμένη να κάνῃ ὅλη μέρα μονάχη.

Ο 'Αλδέρος έστρεψε σε λίγο, τυλιγμένος σ'ένα χοντρό παλτό και μ'ένα φουλάκι γύρω στο λαιμό του. Κρατούσε στο χεῖρά του μίαν έφημερίδα. Έβριζε μία ματιά στο τζάκι και νοσημόνους δυσάναρχα γέμοντας:

— Άκούω αὐτή τή φωτιά;

Η Λουκία έκυψε τότε άπροσδόκτο στο ποτάμι τού τζακιού και, βλέποντας μίαν μικρή φλόγα, ε'πε ικανοποιημένη:

— Μίλις τώρα πήρε για καλά!...

Και έπρόσθεσε, δείχνοντάς με:

— Δεν θυμάσαι τή φίλη μου;

— Πώς; Βέβαια! έκανε ο 'Αλδέρος, και μου έδωσε τ'α περιποιημένο χεῖρά του.

Έπειτα, βγάζοντας τ'ο ρολόι του, έπρόσθεσε, απευθυνόμενος στην γυναίκα του:

— Κοκλίκα, μην ξεχνῆς πως σήμερα έχουμε λαϊκή αγορά στην γειτονιά μας!...

— Άλήθεια! ε'ίπε ή Λουκία. Σκέψου, φίλη μου, πως μέσα σ'αὐτήν εδὼ τήν τρυπούλα είμαστε ύποχρεωμένοι ν'άποθημεύουμε τ'α τρόφιμα άπ'τὴν Κυριακή για ὅλη τή βδομάδα. Άλλοιώς, πάμε χαμένοι από τούς μικροπωλητές. Θά'καλήσῃς να φῶμε μαζί τ'ο μεσημέρι, δεν ε'ν'έτσι;

Αντίβηκα να δεχτῶ τήν πρόσκλησή της, αλλά τ'α ύποσχεθήκα ότι θά'τὴν περίμενα ως βου να γυρίσῃ από τὴν αγορά.

Μην άπιστολεύσαι μ'έμένα, έπρόσθεσα. Πήγαινε να ντυθῇ!

— Νά ντυθῇ; Για να με πάρουν οί μανάβηδες για πλούσια και να μου δώσουν τ'α πράγματα άρκετά; «Α, να σου πώ, αὐτά τ'αχῶ μελέτη σὲ καλά τόσον καιρό τώρα πού φωνίζω, και δεν κάνω πια τὴν χουταμόρα να πηγάζω με καπέλο στην άγορά!...

Και ἐνῶ ή Λουκία μιλούσε, διώχθηκε τ'α μαλλιά της στο πρόσωπο. Έπειτα, δένοντας γύρω στο κεφάλι της ένα σάλι, έβριζε μίαν τελευταία ματιά στο τζάκι κι'ανακατέχε τὴν στάχτη. Τέλος, παίρνοντας ένα δίχτυ κι'ένα καλντερίκι, έφυγε βιαστικά, χωρίς να ενδιαφερῇ καν για τὴν βροχή, ή οποία, ε'κείνη τὴν ώρα, έπεφτε με τ'ο κινῆσι.

III

Ο 'Αλδέρος έβγαλε τ'ο παλτό του και τ'ο φουλάκι του, πλησίασε δύο καρέκλες στην τσιμινιά, μ'έποσκέλεσε να καθίσω στη μία, έπλυνε ο 'ίσιος άναπανικά στην έσπλη, κι'άφού μου ζήτησε με διακριτικότητα τὴν άδειά, άναψε ένα ποτγάρο. Μή βρίσκοντας άλλη ενδιαφέρουσα συζήτηση, άρχισε να μιλῶμε για τ'α πολιτικά. Κατ'α τὴ γνώμη του, ή κατάσταση ήταν έλεεινή. Για ὅλα ε'στῇται τ'ο κράτος πού παραγνῶριζε τίς αξίες. Άνθρωποι με τίσα πνευματικά ε'φοδία, ήσαν ύποχρεωμένοι να δουλεύουν σαν χειρῶναρες!

— Απ'αὐτοίς ε'γώ... συνεπέρασε ο 'Αλδέρος. Δεν ε'νε τίχα ντροπή για τ'ο κράτος, να φυτρώω! Τις πρώ-

τες μέρες τού γάμου μας, ή Λουκία ζήτησε και τ'α πῆρα υπέρτερα. Δεν μπόρεσα δυστυχῶς να τὴν κρατήσω πολὺν καιρό, γιατί τ'ο κορίτσι ε'κείνο μου στοίχιζε τ'ο μισό μισθό μου!...

— Βέβαια, τού άπάντησα ε'γώ. Ζούμε σε μίαν πολὺ δύσκολη εποχή. Η περισσότερες, μάλιστα, γυναίκες δεν διασῶν σήμερα να ζουτὸν μαζί με τὸν άνδρα στο άστρο. Άσφῶτερα, όταν ε'ρῶν καλῶτερες μέρες, άφίνουν τὴν ύποχρεωτική δουλειά. Πιστέψτε με, ή μόνον γυναίκα πρέπει να νάι ή συνεταίρος τού σκῶλου της. Πρέπει να ε'ργάζεται!...

— Αὐτά ε'νε λόγια πού δεν ε'φαρμόζονται ποτέ... Η γυναίκα πρέπει να μένῃ γυναίκα!...

Και γὰρ να μου δώσῃ να καταλάβω πως δεν δεχόταν άντίρρηση, ξανάνοιξε τὴν έφημερίδα του και βυθίστηκε στην άνάγνωσί της.

Πήγα στο παράθυρο και σήκωσα τ'ο κουρτινάκι. Μέσα στη βροχή, πού έπεφτε τώρα ραγδαία, ή Λουκία γύριζε τραγική στο σπίτι της. Έπρεπε ὅσο γρήγορα τ'α επέτρεπε τ'ο φούρτο της, πού τού κήκου προσπαθῶν να τ'ο προσφύλλῃ από τὴν καταικυσμῆ αὐτό. Τ'ο μουσκεμένο τῆς φόρεμα άφανε να διαγράφεται ὅλο τ'ο σώμα της, τ'ο άλλοτε λογιό και κομψό, και πού σήμερα δεν ε'ίχε πια καμιά ὁλότης χάσι.

Συγκινημένη από τὴν κατάντια της, θεωρῶσα ύποχρεωσί μου να επαναλάβω στον 'Αλδέρο:

— Ίδιαίτερος, στη δική σας περίπτωση, νομίζετε ότι ή Λουκία θά'ταν εύτυχισμένη αν εξακολουθῶσε να δίνῃ μερικά μαθήματα πιάου; Θά'μπορούσε ε'τσι, να πάρῃ μίαν υπέρτερα και να μὴ κάνῃ μερικές ταπεινωτικές δουλειές, στις οποίες άλλωστε δεν ήταν και μαθημένη!...

Τότε, ἐνῶ ε'ζω στην καγκελλόπορτα, ή «κοκλίκα» σκωτωμένη κυριολοχικά από τὴν κοροναί, μουσκεμένη από τὴν βροχή, ε'ξουθενωμένη, προσπαθῶσε με τ'α ροζισμένα χεῖρά της ν'άνοιξῃ ὅσο μπορούσε γρηγορώτερα τὴν κλειδαριά και να μπῇ στην παράγκα, ο 'Αλδέρος, κέθοντας τὴ συζήτησι με μίαν άπότομη κιτσί, μου ε'δῆλανε ξερό-ξερό:

— Άδίκαι έπιμένετε, κυρία μου. Έπιτρέψτε μου να ε'χω κι'ε'γώ τίς άρχές μου! Δεν ε'ννοώ με κανένα λόγο να δουλεύῃ ή γυναίκα μου!

ΑΝΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μάνα μ'ακούεισαι ποῦεῖδα γ'ὸ στ' (άλωνα να χορεύω, ν'άσπρίζουν σαν τ'α γάλατα, να λάμψουν σαν τ'α χιόνια. (μουν σαν τ'α χιόνια. Χρυσῆς πετρίτης θά'γινῶ κι'ένα καλντερίκι γ'α νά'ναι τ'ο χιόνι. να πάω τὴν Παρασκευή τὴν άρρα (θωνικῆμένη να τῆνε πῶ στο χροστί για νάν (τὴν αναλυώση να ε'βάλω λίτρα μάλαμα, να ε'βάλω (λίτρ) άσπρη, να κάνω κοῦπα και σταυρό, καλῶν (δαχτυλίδι... Τὸ δαχτυλίδι να φορῶ τὴν κοῦπα για και τ'ο σταυρό να προσκυνῶ να σῶ (ρεβῆ) ή ψυχῆ μου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ρόλος τῶν χαστουκιῶν στο θέατρο. Πῶς ο Γκαίτε ε'τιμώρησε ἕνα ηθοποιό πού χειροδίκησε σε μία συνάδελφό του. Τ'α νεύρα και τ'α χαστουκία της Σάρας Μπερνάρ. Ο υπέρτης ἕνός μεγάλου ηθοποιού και οί μπάτσοι τού κυρίου του. Πῶς ο φίλος ἕνός μεγάλου τραγωδοῦ ε'ξεδηλώσε τὴ θλίψι του για τὸ θάνατό του. Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὸ θέατρο τ'α χαστουκία παίζουν σπουδαιότατο... ρόλο. Υπάρχουν, μάλιστα, δύο εἶδῶν θεατρικά χαστουκία. Τ'α πραγματικά και τ'α ψεύτικα. Τ'α πραγματικά ε'νε ἕκείνα πού άνατάλλασουν μεταξύ τους οί ηθοποιοί στα παρσκήνια για ὁποιαδήποτε σόβια ή και γελοία άρραφή, και τ'α ψεύτικα ἕκείνα πού δίδονται κατ'α τὸ διάστημα τ'α παραστάσεως, έπειδή τού: τ'ο επιβάλλει τ'ο παιζόμενο έργο.

Τὸ περίεργο ε'νε ότι τ'α πραγματικά χαστουκία στο θέατρο ε'νε πολὺ συχνότατα από τ'α ψεύτικα, γιατί οί ηθοποιοί ε'ξ αἰτίας ἴσως τού επαγγελματός των ε'νε εξαρετικά νευρικοί και ε'υερόθιστοι.

Καθὼς μάλιστα έχουν συνηθίσει να παίζουν δικούς δραματικούς σκηνές, σκηνές ζηλοτυπίας κ. τ. λ., δεν τ'ο έχουν για τίποτε να μεταφέρουν τὸ θέατρο στην πραγματική ζωή και να δημιουργήσουν για ἕνα ελάχιστο ζήτημα μίαν δραματικότατη σκηνή, τ'α οποίας τὸ τέλος θά'ε'νε ἕνα ήληρότατο χαστουκί. Τ'α χαστουκία συνδυάζονται κυρίως μεταξύ τῶν αντίθετων ηθοποιῶν τού ώραίου φύλου και τ'α χρονικά καὶς θεάτρου έχουν ν'άνασῶν άπειρία χαστουκιῶν.

Άλλά και σκηνοθεαί με ηθοποιοῦς, και συγγραφείς με πρωταγωνίστριες και μαέστροι με πριμάντορες, έχουν ανταλλάξει συχνά χαστουκία μεταξύ τους.

Πρὸ ἑκπτὸ περίπου εἶδῶν, στὸ δοκιμὸ θέατρο τ'α Βαμάρης, ο ήθοποιός 'Ερρίκος Μπέρκε, μπάτσος σε μίαν μέρα, για κάποια άσπρη άρραφή, τὴν ηθοποιό 'Ερριέτα Βακ. Ο μεγάλος Γκαίτε, ο οποίος ήταν τότε πρωθυπουργός και συγγραφέας, τιμώρησε τὸν Μπέρκε με δύο ήμερών προσωπική κράτησι στο φρουαρχείο, στην δὲ κυρία Βακ έπειδή με τ'α άχαρη κτηρίστους ὕβρεις τ'α προσέλασε τὴν χειροδικία τού συναδέλφου της, επέβαλε ὡς ποινή τὴν κράτησι τού μισθοῦ μιας ε'δομῆδος.

Η διάσημος ηθοποιός Σάρα Μπερνάρ, ή οποία ήταν εξαιρετικά νευρική και ε'υερόθιστη, σκάρπιζε δεξιά κι'αριστερά χαστουκία, χωρίς να τ'α λογαριάζῃ. Οί συνάδελφοί της τὴν ε'πρεμαν, ή δὲ καμαριέρες τ'α κινδύνευαν καθήμενῶς να πάθουν μηνιγγίτιδα από τούς άφαισικούς μπάτσους πού τούς κατάφεραν ή νευρική κυρία τους.

Συνηθισμένος στούς μπάτσους ήταν επίσης ο Ρούντοφ, ο πιστός καμαριέρας τού διασημοῦ Πολωνοῦ τραγωδοῦ Ματκόφσκυ. Κάθε φορὰ πού έπρόκειτο να παρουσιασῇ στη σκηνή ο Ματκόφσκυ, ήθελε κάτι για ανὰ τού άνδρου τ'α αίματα. Σεθούρινε λοιπόν πάντοτε στον αγαθό υπέρτη του. Όταν ο Ματκόφσκυ πέθανε, ο πιστός υπέρτης φαίνεται ε'τι δεν ε'βρισκε πια κανένα δαίτητρο στη ζωή, δίχως τ'α καθημερινά του χαστουκία. Τὸ έβριζε λοιπόν στο πιστό και λίγους μήνες άργότερα, άκολούθησε τὸν κύριό του στον τάφο.

Τὴν επομένη τού θανάτου τού διασημοῦ Γερμανοῦ ηθοποιού Μίττερδουτσερ, ἕνας βαρυπενθῶν φίλος του συνήντησε κατὰ τύχην στὴν παρασκήνια ἕνα νεαρό ηθοποιό, ο οποίος δεν

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος, παίζουν σπουδαιότατο ρόλο στο διεθνές δραματόλογον. Η Σουζάννα φιλοδοξεί μ'ένα τέτοιο χαστουκί τὸν άπιστο Φιγκάρο στους «Γάμους

ε'ίχε ἔγνος ταλέντου. Χωρίς λοιπόν να πῇ τίποτε, πλησίασε τὸν άνύποπτο και τὸν κατάφερε ἕνα ήληρότατο χαστουκί, λέγοντας:

— Α, μὴ τὴν αλθέσαι! Νά παύῃ ν'ή Μίττερδουτσερ και να ζῇ ε'κείνος ο τυποτένιος! Αὐτὸ στ' αλήθεια δὲν ὁπορεύεται. *** Τ'α ψεύτικα θεατρικά χαστουκία, οί άντίποδες τού θεατρικοῦ φιλήματος,

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

1) Φόρεμα από ζωφόρα μενεξεδένια, γαρνιρισμένο με νεκρούς, και μικρά βολάν. (Μοντέλο του Παρισινού Οίκου Ντοβίλ). 2) Φόρεμα από βελούδο άσπρο, συγκρατούμενο στο λαιμό, με μια μπάντα από ερμίνη. (Μοντέλο του Οίκου Ντεχάιν). 3) Φόρεμα από ζωφόρα κόκκινη, πολύ ντεκολτέ στην αλάτη, με δαντελλένιο μικρό υπολερό. Η μικρή εικόνα στο πλάι δείχνει την πλάτη του φορέματος, χωρίς το υπολερό. (Μοντέλο του Οίκου Ρίτσι).

νιά, σκούρα, βιολε, καφέ, πράσινα, τσιές, κίτριν, και εφαρμοστές στους μενεξεδένια.

— Η φοδότες είνε πάντα πλά.

— Τα βραδυά φορέματα θά είνε

BAGUETTE LAPIDÈE

4.21

UN DE DERNIERS MODÈLES

POUR LES DAMES DU MONDE CHIC

LONGINES

10 GRANDS PRIX

506 PRIX D' OBSERVATOIRE

ΟΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΑΚΡ. ΒΕΙΑΣ

ΠΑΡΕΧΟΜΕΝ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΕΓΓΥΗΣΕΩΣ ΔΙΑ 30 ΕΤΗ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ Π. ΖΕΝΕΤΟΥ Α. Ε.

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΑΙ

Καθώς, μᾶς πληροφοροῦν τὰ τελευταία Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, θὰ φορέσουμε καὶ πάλι, λίαν προσεχῶς, φορέματα με φοδότες, ἀνισες, πὺ μακροῦς στὸ ἔνα πλάϊ ἢ πίσω, ἢ ἔμπροσ.

— Πρὸ πάντων, τὰ βραδυὰ ἐλαφρὰ φορέματα, καὶ ἡ πρῶτες ἀνοιξιὰτικες τουαλέτες, θὰ ἔχουν φοδότες ἀνισες.

— Στὴν ἀρχὴ τῆς σαζόν, ἦσαν τῆς μόδας τὰ μακρότερα ἀπὸ τὸ φορέμα ἐπανωφόρια, καὶ τὰ μικρὰ κοινὰ παλτουδάκια. Τώρα, ἀρχίζουν νὰ εἶνε πολὺ «ἀν - βόγκ», τὰ «τροῦα - κάρ» ἐπανωφόρια, δηλαδὴ στεπάζουν κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὴν φοδστα.

— Μέχρι τοῦ τέλους ὅμως τῆς σαζόν θὰ φορεθοῦν καὶ τὰ μακρὰ ἐπανωφόρια, καθὼς καὶ τὰ μικρὰ παλτουδάκια ποὺ δίνουν τόση χάρι, κα νεανικότητα στὴν σιλουέτα. Εἶνε πολὺ τῆς μόδας τώρα στὸ Παρίσι, τὰ βελούδινα ἐπανωφόρια, τὰ γαρνιρισμένα με ἄστρακάν. Τὰ βελούδινα ὅμως ἐπανωφόρια εἶνε λουσάτα καὶ δὲν θὰ τὰ φορέσουμε παρὰ τὸ ἀπόγευμα ἀργά, καὶ τὸ βράδυ. Γίνονται τόσο ἀπὸ βελούδο θιμπὸ, ὅσο καὶ ἀπὸ βελούδο μεταξωτό.

— Γιὰ τὸ βράδυ, εἶνε τελευταία τῆς μόδας, ἕνα νέο ὄργανο, πολὺ ὠραίο, ἢ μουσελίνα-ὄργανο, πολὺ κατὰλληλο πρὸ πάντων γιὰ φορέματα - στὴν. Γιατὶ καὶ ἔφτος θὰ φορεθοῦν ἀρκετὰ τὰ φορέματα - στὴν, τὰ ὅποια πηγαίνουν τόσο πρὸ πάντων στὰ νέα κορίτσια.

— Γιὰ ἕνα φόρεμα στὴν, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε μουσελίνα ὄργανο, μαύρη, καφέ, βυσινιά, κόκκινη ἢ κίτρινη.

— Τὰ δίχρωμα φορέματα θὰ φορεθοῦν ἀκόμα ἀρκετὰ καιρὸ, πρὸς τὸ παρὸν εἶνε πολὺ ἀν - βόγκ, ἢ ἀν - μίξ, καφέ καὶ κίτρινος ὄργανο. Τὸ κίτρινο δίνει ἕνα χαρμὰς τόσο στὸ πόθος καφέ.

— Τὰ λουσάτα ἀπογευματινὰ φορέματά μας, θὰ γίνονται ἀπὸ κρεπ-νέ-νι, ἢ ἀπὸ ζωφόρα πρὸ πάντων χρώματος μενεξεδένιο τῆς Πάρμας, καὶ θὰ γαρνίζονται με ὅμως ντραπέ, ἀπὸ βελούδο βιολε. Τὸ ἑπάνω μέρος τῶν μακρινῶν, θὰ εἶνε ἀπὸ βελούδο βιολε.

— Τὰ φορέματά μας, ἀπὸ ντρά, θὰ γαρνίζονται με κεντήματα μετὰ-λίνα, χρυσά, ἀσημένια, ἢ ἀσπρένια, καὶ με αἰσὲς καὶ μοτίβο ἀπὸ κορυμπί. Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ εἶνε πολὺ σὴ καὶ φανταχτερὴ, καὶ ἀρκε-τὲς γιὰ ἕνα φόρεμα ἀπὸ ντρά, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ εἶνε κομμένο ἀπλά, καὶ νὰ μὴ γαρνίζεται ὅτε με ντραπέ, ὅτε με τσορτάντες στὴ ντεκολ-τέ, ὅτε με φοδότες στὰ μανίκια. Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ πηγαίνουν μό-νο σὲ φορέματα ἀπὸ κορυμπί, ἢ ἀπὸ βελούδο.

— Φορέματα μεταξωτὰ καὶ βελού-δινα, θὰ ἴδουμε πολλὰ, μαύρα, βυσι-νιά, καὶ ἴδουμε πολλὰ, μαύρα, βυσι-νιά, καὶ ἴδουμε πολλὰ, μαύρα, βυσι-νιά.

ἀκόμα πὺ μακρὰ, θὰ φτάνουν ὡς τὸ ἔδαφος, καὶ ὅλο τὸ φάρδος τῆς θὰ ἔρχεται πρὸς τὰ ἔμπροσ.

— Τὸ σχέδιο τῶν βραδυῶν φορε-μάτων, θὰ εἶνε στὴν - Ρενναϊσάν, ἢ μεσαιωνικὸ.

— Θὰ ἴδουμε πολλὰς βραδυῆς τουαλέτες, γαρνιρισμένες με παριέ-τες, δηλαδὴ με πούλιε, με κεντή-ματα χάνδρινα, με τσορτάντες, με σο-δες καὶ με μπουγιοννέ.

— Θὰ ἴδουμε ἐπίσης πολλὰ κορ-σάα με κορσελέ, καὶ με ἄσπρες γκέμπ.

— Πολλὰ βελούδινα φορέματα θὰ ἔχουν γκέμπ ἀπὸ βατίστα ἢ ὄργανο-τί. Θὰ ἴδουμε ἀκόμα καὶ σὲ μαύρὰ βραδυὰ βελούδινο φόρεμα, μανίκια μικρὰ ἀπὸ ἄσπρο ὄργανο, τὰ ὅποια θὰ ἔχουν γκέμπ στὸ ντεκολτέ καὶ σερ-ρὰ σφραγιστὴς ἀπὸ ὄργανο. Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ εἶνε πολὺ νεανικὴ.

— Με τὰ τρουά-κάρ ἐπανωφόρια θὰ φορέσουμε φοδότες, γαρνιρισμένες κατὰ τὴν μπορντούρα, ὀλίγου, με μπάντες γούνινες.

— Φορέματα ἀπὸ ὄργανο ἁπλό, θὰ γαρνίζονται με γούνα ἴσια, με κοντὸ, δηλαδὴ τρίχωμα, καὶ φορέματα ἀπὸ ὄργανο λουσάτο θὰ γαρνίζονται με γούνα με τρίχωμα μακρὸ.

— Ἄν προσέξουμε τὰ τελευταία καπέλλα, θὰ ἴδουμε πολλὰ καὶ διά-φορα μπερὲ τὰ ὅποια ὅμως δὲν μοι-άζουν καλὸν τὸ ἕνα με τὸ ἄλλο. Ἄλλα εἶνε μικρὰ, καὶ ἄλλα πλα-τεῖα, ἐργασμένα τεχνικὰ με ντραπέ.

— Ἄλλα καὶ τὰ καπέλλα τῆς Δευτέρας. Αὐτοκράτορας εἶνε ἐπί-σης πολὺ «ἀν-βόγκ», καὶ θὰ φορε-θοῦν καλὸν ὅλη τὴν σαζόν.

— Τὰ καπέλλα αὐτὰ εἶνε μα-κρὰ καὶ γερὰ στὸ κεφάλι, σχηματι-ζοῦν μύτη ἑπάνω στὸ μέτωπο, καὶ ἔχουν ὀψήλας γαρνιτούρες, στὴ πλάϊ ἢ πίσω.

— Τὰ καπέλλα αὐτὰ, ὅμως μοιανότι πολὺ χαριτωμένα, δὲν πι-γαίνουν εὐκόλα σὲ κάθῃ φυσιογνο-μιά.

— Πάντως, ἂν σὰς ἀρέσει πολὺ ἕνα καπέλλο στὴν Δευτέρας Αὐτο-κράτορας, σὰς συμβουλεύουμε νὰ προτιμήσετε ἕνα παρόμοιο ἄλλω-ρο. Γιατὶ τὸ ἐν λόγω καπέλλο ὅταν εἶνε χρωματιστό, φαίνεται ἀκόμα πὺ ἰδιόρρυθμο.

— Καὶ ὅμως, σὲ λίγο, θὰ ἴδουμε τὰ καπέλλα αὐτὰ σὲ ἀνοιχτούς πρὸ πάντων χρωματισμούς, ὀζ, φυσικὸ, μπέζ, καὶ κίτριν. Εἶνε πιστεύω νὰ τὸ φορέσετε με ἕνα βέλο, τὸ ὁποῖο θὰ σιγίξῃ λίγο τὸ μέτωπο, καὶ τὰ μάτια, ὥς τὰ μάγουλα.

— Τὸ βράδυ, θὰ ἴδουμε καὶ μικρὰ παλτουδάκια ἀπὸ λαμὲ ἄσπρο, γαρ-νιρισμένα με μαύρη γούνα ἁλπα-νισμένα.

— Ἐνα φόρεμα βραδυῆς, ἀπὸ βελούδο κόκκινο θὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἐ-πανωφόρι ἄσπρο, ἐργασμένο με σερ-ρὰς ἀπὸ σοῦρα, καὶ γαρνιρισμένο με γούνα ζιμπέλινες.

— Ἀπὸ ἕνα ντραπέ βελούδινο μας φόρεμα, μποροῦμε νὰ ἔχουμε ἕνα κωνικό ἀπογευματινὸ, καὶ βραδυ-νὸ παλτουδάκι. **Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ**

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Με τιμὰς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ — ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θὰ τὰ εὑρουν αἱ ἀναγνώστριά μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘΑΝ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιλοποιῶν, Σιδηρουργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν, καθὼς καὶ Γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

Σὰς συνιστῶμεν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα καὶ θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖτε.

MODEL 92 (8 λυχνιών).

ΑΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ ΡΑΔΙΟ

Τὸ συμφέρον σας εἶναι νὰ ἔχετε τὸ καλλίτερο...

Πρὶν ἀγοράσετε, ἰδέτε, ἀκούστε ἓνα

ΑΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

ATWATER KENT MFG CO, PHIL. PA

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

ΡΑΔΙΟ ΕΛΛΕΝΙΚ ΚΟΜΠΑΝΥ

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 (ΤΗΛ. 24-311)

ΑΘΗΝΑΙ

MODEL 812 (12 λυχνία—2 ηλεκτροδυναμικά μεγάφωνα).